

ÇİVİSİ ÇIKMIŞ BOKLÜ DÜNYANIN AZGIN POMPACILARI

Mykle Hansen

6 L T I : K I 4 K B E 5 > Y A Y I N

Çivisi Çıkmış Boklu Dünyanın Azgın Pompacıları

Mykle Hansen

Türkçesi: Tuğçe Yapıcı

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

Çivisi Çıkış Boku Dünyanın Azgın Pompacıları

Mykle Hansen

Yayın Yönetmenleri

Kaan Çaydamlı, Şenol Erdoğan

Kapak ve Desenler

Nurol Akbal (nur-i)

Kapak Tasarımı

Erol Egemen

© ALTIKIRKBEŞ YAYIN

© Mykle Hansen

Kadıköy'ün yağmurlu ve puslu sokaklarında hazırlanan

bu kitap sizi uçurumdan aşağı atabilecek güce sahip olabilir.

Herhangi bir şekilde ve özellikle izinsiz olarak iktibas edildiğinde Kadıköy'ün o bilinen, serin ve rutubetli lâneti, yıllar boyunca bunu yapanı takip eder, saçları dökülür,

rüyasında sürekli olarak Kadıköy

sokaklarından akın akın geçerek yıllık intiharlarını

gerçekleştirmeye giden lemur sürüleri görür

ve derin bir yalnızlığa gömülür.

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Kulübü tribidir.

Kadife sokak 22/4 Bahariye - Kadıköy

Tel: (0-216) 4180413

www.altikirkbes.wordpress.com

E-satış: www.645dukkkan.com

kaan@altikirkbesyayin.com

Kadıköy, 2012

CANAVAR YARAKLAR

Carl ve Rose'a

20:37:52, 5 Ağustos Salı, 2008:

Hayat kısa, acımasız ve bilinmezliklerle dolu; fakat şundan eminim: Daha uzun, daha kalın, daha büyük ve daha tatminkâr bir penisim olmalı, HEM DE HEMEN!

CİNSEL SORUNLARIM var. Mesela daimi SORUNlarımdan birisi hiç seks yapamamak. Ancak şimdi şimdi anlıyorum ki baki kalan bakırlığım yalnızca bir semptom, asıl SORUN ise başka bir yerde gizli. Bütün bunların sebebini artık biliyorum ama bunları idrak etmem çok uzun zaman aldı. Bütün ömrüm boyunca şövalyelik, duyarlılık, “özel” ve “farklı” olma zırvalarıyla kendimi kandırıp durdum. Ve yapayalnız bekledim. Ve otuz bir çektim, gerçi onda bile zorlanıyorum; bu işler benim için orijinal MONSTER COCKS’ın yıldızı ve MONSTER COCKS 2’den 9’a kadar bütün serinin hem anlatıcısı hem de yapımcısı olan Rod Girder için olduğu kadar kolay değil. Bütün MONSTER COCKS serisi arşivimde mevcut, hepsini gizli köşelerde, tenhalarda izledim; bütün seriyi www.monstercocks.com adresinden kolayca indirebilirsiniz. Bu filmlerin hepsinde de benimkinin tam zıttı bir varoluş biçimi anlatılıyor.

Daha uzun, daha kalın, daha büyük ve daha tatminkâr bir penisin internetten kolayca indirilebileceği gelecekte bir harikalar diyarında yaşıyoruz. Öyleyse neden CİNSEL SORUNLARIMA kafayı takacaktım ki? Eskiden olsa Rod Girder’in dev yarağını havada sallamasını, yarağıyla piyano çalmasını ve onu kement gibi kullanarak vajinaları yakalamasını izlerken otuz bir çekerdim... Eskiden olsa “Şimşek” Rod Girder olduğumu hayal eder, Girder’la başrolleri paylaşan Andrea Assbury ve Lana Liason’ın da muhasebedeki Angela Fine’in iki adet kopyası olduklarını düşünürdüm. Angela Fine 1.82 boyunda, teni kaymak gibi ve insanın iştahını kabartan kocaman memeleri var. Yandan yırtmaçlı etekleriyle apartman topuk ayakkabılar giyiyor, aynı anda hem son derece seksi hem de sevimli görünmeyi başarıyor. Eskiden olsa Angela’yı o tatlı, kadife sesiyle şehvetten çılgına dönmüş bir halde inleyerek penisimin ne kadar büyük ve tatminkâr olduğunu söyleyip gülümserken, duygularına karşılık verirken ve sonra da gözlerini kapatıp beş dakika boyunca çılgınlık, boşalma, saç savurma ve kendini mıncıklama eşliğinde orgazm olurken hayal ederdim. Rod Girder Yapımcılık’ın iddialarına bakılırsa, satış başarılarının arkasındaki sır bu beş dakikalık eşsiz orgazmlarmış. İşte eskiden olsa böyle fanteziler hayallerimi süslerdi. Eskiden derken bu sabaha kadar.

Fakat sonra, nihayet Eski Ben’in fare tıksırığı kadar sinir bozucu küçük bir orgazma ulaşmasının hemen akabinde, ama daha kendisini temizleyip anahtar kartını göstererek Çevrim Dışı Yedekleme Odası’nın kapısını açmadan ve Arıza Merkezi’ne geri dönmeden önce; bir arada varolmaları imkansız olduğundan fantezi, utanç ve arzu birbirlerini yok edip Eski Ben’in beyninde bir zamanlar serseri umut nöronlarının hafifçe ateşlendiği noktada acı bir duman ile yanık et kokusu bıraktıktan sonra, fakat tam da Eski Ben yeme-içme-oyun katından, pazarlama-iletişim-halter bölümünden, gerçek anlamda veya mecazen Angela Fine’a toslarım ümidiyle kadınlar tuvaletinin önünden geçip koridorlarda uzun bir utanç turu atıp Arıza Merkezi’ndeki görevinin başına dönmeden önce; işte o aralarda bir zaman diliminde Eski Ben her iki gözünden de birer buçukşar damla gözyaşı dökerdi ki bunları toplasan üç damla ederdi.

Bu gözyaşı damlalarının ilki kendim için olurdu; böylesine acınacak durumda, küçük, zayıf ve utanmış olduğum için. Son derece cılız ve solgun görünüyorum, adeta betim benzim atmış. Yine de IT süpervizörü Gregg Lotz gibi hastalık raddesinde obez olmaktansa bir deri bir kemik olmayı yeğlerim. Oysa Gregg o şişman, pasaklı halinden hiç utanmıyor. Merdivenleri paldır küldür inerken kanındaki kafeinin etkisiyle adeta şen şişman kadınlar gibi memelerinde ve kalçalarında disko ritimleri tutturuyor. Bu hali, uluslararası spor giyim firmamızın dikkat çekici derecede formda ve sağlıklı personelinin midelerini kaldırdığı gibi onları ürkütüyor da. Oysa Eski Ben, kendi sorunlarının gayet farkında olduğu için mütemadiyen onları saklamaya, hatta görünmez olmaya çalışırdı.

İkinci damla gözyaşı Angela Fine için akardı. Çünkü Angela güzel, saf ve sevimli bir kadın ve küçük şeylerin insanları mutlu ettiğine inandığı için Cuma günleri bütün IT departmanının maaş zarflarına yavru kedi fotoğrafları zımbalıyor. Eğer onun sevgilisi olsaydım, herhangi bir kadının sahip olup olabileceği en sadık, nazik, cesur, anlayışlı ve duyarlı sevgili ben olurdum. Ona her sabah oral yapar, arabasını tamir eder, yıkanırken sırtını ovar, evindeki bütün ampulleri yanmalarına bile fırsat vermeden düzenli aralıklarla değiştirir; evini hırsızlardan, kalbini yalnızlıktan, vücudunu şiddetten, laptopını virüslerden ve istikrarsız Microsoft güncellemelerinden korurdum. Çünkü Angela Fine gibi kendine has bir kaliteye sahip, güzel ve mükemmel bir varlık bunlara lâyıktır.

Ama Angela Fine hiç de hak ettiklerini bulamıyor. Tam tersine, bulduğu şeyler şunlar:

1. Eskiden taktığı küçük, siyah çerçeveli sekreter gözlüklerinin yarısı kadar bile afili ve seksi olmasa da onun yüzünde bulunmaktan dolayı inanılmaz derecede şanslı sayılan enfes, yepyeni, geniş çerçeveli, hafif renkli camlı gözlükler. Maskarasıyla birlikte şişmiş mor gözünü saklamak için kullandığı gözlükler.

2. Sağ kulağının hemen altında, hafif arka tarafına doğru küçük, kusursuz bir daire şeklinde, yaklaşık sekiz milimetre çapındaki yara izi. Eski Ben'in geçirdiği berbat çocukluktan dolayı çok yakından tanıdığı bir tür yara izi. Sadist, şiddete eğilimli erkek arkadaşının veya üvey babanın ceza olarak üzerinde sigara söndürdüğünde kalan türden bir yara izi.

(Zaten dikkatli bir gözlemciyimdir ama söz konusu Angela Fine olunca gözümünden en ufak bir ayrıntı bile kaçmaz.)

Üçüncü gözyaşı da ergenliğe karşı Peter-Panvari bir bağışıklık sergileyen penisim için. Benim pörsümüş hayal kırıklığım. Benim çelimsiz domuzum. Trajik uzvum. Üçüncü başparmağım. Başımın belası.

Saat geç oldu. Arıza Merkezi'nde nispeten sorunsuz geçen (87 arıza kaydı kapandı, 93 yeni kayıt açıldı) bir günün sonunda iş arkadaşlarım orta büyüklükteki veya geniş evlerine ve karşılıklı yeterlilik ilkesine dayanan ilişkilerine gittiler; bense buraya, lakros sahasının karşısında, yükleme iskelesinin bitişiğinde bulunan Emekli Donanım 5'teki gizli mabedime geldim. Emekli Donanım 5, önceden sevdiğimiz ekipmanları onurlandırdığımız ve onlardan kurtulduğumuz bir çeşit türbe sayılabilir. Sinsice hayatımızı gasp eden dijital geleceğin daha iyi ekipmanları tarafından pabuçları dama atılmadan önce onlarsız yaşayamadığımız ekipmanlardan söz ediyorum. Çevremdeki duvarlarda asılı yanmayan ışıklar, bir daha asla dönmeyecek 714 adet sabit disk, bir daha asla ışıdamayacak 220 adet karanlık monitör, bir daha asla eşleşmek için yaratıldıkları kablo uçlarının tatmin edici

birleşmesini hissedemeyecek 11,071 adet fişten çekilmiş dişi ve erkek giriş portu: DB9, DB25, RJ45, 13W3, IEC, IDE, HPPI... Bazıları bu birleşmeyi bir kez olsun tadamadı bile; bakire öldüler, heba olup gittiler.

İçlerinde Yeni Ben'in kristalize özlerini barındıran, internetten sipariş ettiğim karton kutular önümde duran boş bir sunucu dolabına yayılmıştı: Paketler, şişeler, talimatlar... CİNSEL SORUNLARIMI kanıtlayan belgeler ve çözümler.

İlk karton kutu, Öncelikli Posta olarak 3 gün içinde elime ulaşmak üzere UPS'le Cayman Adaları'ndan gönderilmişti. Kutunun içindeki gıcır gıcır suni köpüklerin arasına gömülmüş beyaz plastik şişede sarı haplar var. Şişenin üzerinde mütevazı fakat tıbben etkili olduğu izlenimini uyandıran bir fontla BÜYÜTÜCÜ PLASEBO FORMÜLÜ yazıyor. MEGADİK isimli bu ürün hipofiz bezi tarafından salgılanan büyüme hormonunu takviye eden, etkisi kanıtlanmış bitkisel bir formül. (Tabii eğer bir hipofiz bezim varsa... Ömrüm boyunca salgı bezlerim benim için hayal kırıklığından başka bir şey ifade etmedi.) Kutunun içinde dozaj talimatlarını göremiyorum. Kutudan üç tane hap alıp biraz Diyet Fresca'yla hepsini yutuyorum.

Üzerinde parlak kırmızı renkte gelişigüzel bir ACELE POSTA damgası bulunan ikinci karton kutu yine Cayman Adaları'ndan FedEx'le 2 gün içinde elime ulaşmak üzere gönderilmiş. Kutunun içinde yine ilkine çok benzeyen küçük, plastik bir ilaç şişesinde diğer şişedekilere çok benzeyen sarı haplar var. Neredeyse aynı ilaçlar olduğunu düşünmek mümkün fakat şişenin üzerinde farklı bir etiket var, aslında sadece birazcık farklı. Yine de tamamen farklı bir penis büyütme teknolojisinin ürünü olduğunu fark etmeme yetecek kadar farklı bir etiket: XtraHuge++, Kore ürünü doğal oluşumlu erektil doku onarıcı. (Korelilerin kocaman aletleri olsa gerek. Boyunlarından kalın aletler. Rod Girder, MONSTER COCKS WORLDWIDE'ta Korelilerin aletleriyle ilgili özel bir bölüm hazırlamıştı. Rod Girder da tıpkı zaman zaman kendisiyle başrolleri paylaşan Mitch Morecock gibi XtraHuge++'ı tavsiye ediyor.) Bozuk bir İngilizceyle yazılmış kullanım talimatlarının yanında anormal derecede büyük, damarlı penisleri ağızlarına alan ürkek suratlı kadınların yer aldığı manasız, yakın çekim fotoğraflar var. DOZAJ: GÜNDE 1 KAPSÜL.

İlaç şişesinden üç kapsül alıyorum ve biraz Diyet Fresca'yla hepsini yutuyorum. Benim sorunlarım çok ciddi ve acilen çözümleri gerekiyor.

İnternet her şeyi bilir, gereken her şeyi tedarik eder. eBay olmasaydı polivinil Anime heykelciklerini nereden bulacaktım? Google olmasaydı ne Rod Girder'dan haberim olurdu ne de Monster Cocks sinema grubundan. Yine Google olmasaydı, IT departmanımızın kurması ve onarması gereken karmaşık IT sistemlerinin nasıl kurulacağını veya onarılacağını da öğrenemezdim. İnternetse bütün o bilgeliği ve cömertliğiyle bana daha büyük, uzun, kalın ve tatminkâr bir penis bahşedebilmek için yıllardır canını dişine taktı! Fakat Eski Ben buna hazır değildi, gerçeği bir türlü kabullenemiyordu. Bu yüzden de istenmeyen tekliflerle dolu e-postaları gelen kutusuna düşer düşmez siliyor ve engelliyordu.

Eski Ben gerçekten yüzleşmekten, özgür kalmaktan, sevmekten öylesine korkuyordu ki giderek gelişen bir anti penis büyütücü cephaneliği edindi: Kara listeler, gri listeler, SPF ve MX kayıtları, sanal sunucular; V I 1 g r @, \$ e ><u a l, + u r 6 i d i d + y gibi anahtar sözcüklerden oluşan özenle hazırlanmış listeler, ağza alınmayacak eylemlerin ASCII kayıtları... Ağza alınmayacak diyorum çünkü

benim hiç başıma gelmediler, öyleyse neden onlardan söz edeyim ki? Eski Ben, sınıfında en iyi olan bir e-posta filtreleme sisteminin projesini hazırladı ve hayata geçirdi. Bu sistem sayesinde uluslararası spor giyim firmamızın ağına gelen ve giden bütün e-postalar ile sıfırlar temizlenecekti ve İnternet kanalizasyonundaki yükselen dalgaya uyan iletiler engellenecekti: Tıpkı orijinallerine benzeyen çakma Rolexler, kimliği belirsiz kişilerden gelen yatırım fırsatları, 3 gün etkili kelepirci viagralar, kilo verdiren mucize ilaçlar, sonsuz gençlik vaatleri, en üst seviyede dövüş gücü ve bu sevgiye muhtaç Sistem Yöneticisinin acıklı, yapayalnız yaşamını renklendirebilecek daha milyonlarca mükemmel fırsat.

Dört yıl üç ay on bir gündür Eski Ben bu tekliflerin hepsine “hayır” diyor ve internetten gelen bütün boklu saldırıları acı bir tuş darbesiyle yok ediyordu. Bugünse Yeni Ben “EVET” dedi.

Moldova’dan Öncelikli Posta etiketiyle DHL tarafından gönderilen üçüncü kutuda ise fermuarlı bir çanta var. İçinde de daha küçük altı tane fermuarlı çanta daha. Her bir çantanın içinde birer günlük farmakolojik olarak ilaçlanmış WONDERCUM PLUS-PATCHler bulunuyor. En iyi sonucu alabilmek için her gece yatmadan önce bu plasterleri büyümesini istediğim yönde penisime yapıştırmam gerekiyor. Ben uyurken penisim büyümekle meşgul olacak, sabahları ise plasteri çıkartabileceğim veya isteğe bağlı olarak testislerime doğru kaydıracak ve gün boyunca keyfime bakmaya devam edeceğim. Altı günün sonunda ürünün etkileri fark edilir seviyeye ulaşacak ve göze çarpacak. Aksi takdirde ödediğim bütün parayı iade edecekler.

Fark edilir olmak! Göze çarpmak! Angela Fine’ın gözünü dikip bana bakması! Hem de sadece yavru kedilere, hamsterlara, yaralı kuşlara ve IT departmanı çalışanlarına baktığı gibi sevecen bir biçimde değil de kendisini döven o dallamanın kasıklarına baktığı gibi seksi, azgın, kafası karışmış ve utanmış biçimde bakması!

Bana tercih ettiği, kendisini döven o dev yaraklı dallamaya baktığı gibi!

Eski Ben, insana dair kaçınılmaz ve temel bir hakikati inkar ediyordu: Erkek mükemmeliyetinin bütün hikmeti peniste saklıdır! Güç, kuvvet, metanet, göğüs kılı ve karizma gibi şeylerin hepsi bu merkezi organdan dışarı taşar. Evet, beyin fonksiyonlarını kısmen engellediği doğrudur ama o kısmı da benim umurumda değil. Daha büyük, daha uzun, daha kalın ve daha tatminkâr bir penisim oluncaya kadar bu aşk benim için beyhude bir eziyetten ibaret! Angela Fine her ne kadar mükemmel olsa da birtakım CİNSEL SORUNLARI var. Daha büyük, daha uzun, daha kalın ve daha tatminkâr bir penise ihtiyaç duyuyor, bunun uğruna yanıp tutuşuyor ama ne yalan söyleyeyim, bunu hak ediyor da. Bir kadın, cinsel bir varlık ve dünyaya düşmüş bir tanrıça olarak bu onun hem en doğal hakkı hem de en büyük dezavantajı. Eskiden bu gerçeği inkar ederdim ama artık kabul ediyorum ki kadınlar çok sayıda erektil dokunun bir araya toplandığını görünce adeta hipnotize oluyorlar. Tıpkı ışığa hücum eden güveler gibi çekim alanına giriyorlar. Zaten başka türlüsünü ummak da Angela’nın güzelliğini hafife almak olurdu ama yine de... Angela’nın ihtiyaçları öyle aşırı ki kendi sonunu kendisi getirebilir. Çünkü bulabildiği en tatminkâr penis, yörüngesinden çıkacak dermanı kendisinde bulamadığı o penis; küfürbaz, yele saçlı, kokain torbacısı, Camaro kullanan, surf-trashçi bir Nazinin bel hizasında dikiliyor... Öyle ketum bir herif ki, adı bile Rock. Öyle budala bir herif ki kendisine Angela Fine’ın hayranlığı, ilgisi, bedeni ve tatlı sevgisi gibi yüce bir armağan bahşedildiği halde kalkıp da ne yapıyor? Kadını dövüyor!

Fakat İnternet Mühendisliği Görev Ekibi'nin topladığı yorum talepleri üzerine yemin ediyorum ki Angela için daha iyi bir penis yaratacağım, doğaüstü güçte mükemmel bir aşk penisi! Yapay yollarla büyütülmüş bu mucize penisi kasıklarımıdaki çöllerde yeşerttiğimde, işte o zaman, bir armağan olarak, insandan doğan bir çiçek olarak ve saf, sonsuz, lazer ışınlarına benzer aşkımın bir sembolü olarak ona sunacağım.

Külodumun içine dikkatle bakarak üçüncü kutudan aldığım iki adet WONDERCUM PLUS-PATCH'i zavallı üçüncü başparmağıma uyguluyorum; birini boyuna, diğeriniyse çaprazlamasına. İki plaster birden küçük bir tenis topuna benzeyen penisimi tamamen sarıyor. Üçüncü kutu resmen benimle taşak geçiyor. Bana dördüncü kutuyu getirin.

Aptal değilim. "Plasebo"nun ne demek olduğunu biliyorum. Altı hap yuttum, iki tane de plaster uyguladım ama büyüme veya tatmin etme konularında herhangi bir ilerleme hissetmedim. Birden üçe kadar olan kutular bir halta yaramaz, üçkağıtçı işi, çöpü boylamaya mahkum. Penisimdeki plasterlerde sadece nikotin var. Biliyorum çünkü bana bu gönderen İnternet aynı zamanda İnternet penis büyütme topluluğunun en büyük, en uzun süredir aktif olan ve en doyurucu forumunu da sundu: cocksmiths.com! Cocksmiths.com okuyucuları MEGADIK'i test ettiler ve ölçülebilir nitelikte herhangi bir büyüme gözlelemediler. WONDERCUM ise testislerin biraz şişmesine neden olsa da ortalama olarak 4 mm'ye yakın penis büyümesi sağlamıştır, tabii istatistiksel dalgalanmalar mevcuttur. Her ne kadar jüri hala XtraHuge++'ın (Efedra ile at sperminden oluşan bir tür karışım) peşinde olsa da ilk sonuçlar hiç de umut vadetmiyor. Eski Ben PayPal'de bu yılan yağına bir hayli iyi para ödedi, hem de yılan yağı olduğunu bile bile. Bunu diğer Cocksmiths.com okuyucularıyla aynı sebepten ötürü yaptım: Hepimiz inanılmaz derecede ümitsiz vakalarız. Küçük yılanlarımıza sürmeyeceğimiz hiçbir yağ yok.

Ama bu bahsettiğim Eski Ben'di. Dördüncü kutunun içinde ise Yeni Ben yatıyor, bir anca önce açılmayı ve şişmeyi bekliyor. Dört numaralı kutuda yepyeni bir tedavi yöntemi var; bir son dakika gelişmesi, en son teknoloji fakat gerçekten de son derece ümit vad ediyor. O derece ümit vad ediyor ki cocksmiths.com forumları bir haftadır bu yeni ürüne dair gigabitlerce tavsiye mektubu ve kanıt niteliğindeki ürkütücü fotoğraflarla çalkalanıyor. Bir hafta içinde site tam üç defa çöktü. Siteye eklenen yüksek çözünürlüklü, photoshopsuz "Önce" ve "Sonra" fotoğraflarının tükettiği bant genişliği masrafının altından kalkmak için bağış talep ediyorlar. Hiç kimse bu ürünün tam olarak ne olduğunu, nereden geldiğini bilmiyor ama bunun beklediğimiz mucize olduğunda konusunda herkes hemfikir. Tedavimizin bu üründe saklı olduğunu söylüyorlar.

Dediklerine göre acıtıyormuş. Umurumda bile değil. Kutuyu açıp içine bakıyorum. Hap yok, plaster yok, emiş pompası yok. Bu bir alet, bej plastikte çelikten yapılmış bir tür tabanca; bir ucunda ördekgagası biçiminde bir ağız var, diğer uçta ise bir tabanca kabzası. Bir de aletin kullanımını gösteren onuncu kuşak fotokopi bir şema. Aletin bir ismi bile yok; listelenmemiş bir IP adresi olan, İngilizce olmayan tek bir web sitesinden sipariş edilebiliyor ve Güneydoğu Asya'daki bir yerden gönderiliyor. Fakat internet ortamında alete "Monsterizer" adını takmışlar.

Monsterizer, büyümesi hedeflenen organa deri altından küçük, altın rengi bir tablet yerleştiriyor, artık nasıl oluyorsa o da işe yarıyor. Nasıl çalıştığını henüz bilemiyoruz, çok yeni bir alet. Cocksmiths.com forumları sitenin çökmediği zamanlarda bir yığın teoriyle çalkalanıyor. Dickcheney gibi çaylak kullanıcılar bunun hormon salgılarını artırma amaçlı bir ürün, bir tür steroid olduğunu

düşünürken daha deneyimli cock-smithler ise bu tür yöntemlerin çoktan denendiğine ama yan etkileri dışında hiçbir sonuç elde edilemediğine dikkat çekiyorlar. Saygıdeğer bir kullanıcı olan goldenrod13 ve diğer birtakım eski nesil kullanıcılar ise bunun Radyo Frekans Kimlik Belirleme tarzında bir tür çip olduğunu, penisle iletişim kurarak büyüme sürecini yönettiğini öne sürüyorlar. Dediklerine bakılırsa, bu ürün Irak'ta uzuvlarla yapılan bir çalışmaya dayanıyormuş. Teknoloji işte. Bütün iyi teknoloji ürünleri gibi bunun da nasıl çalıştığı bizi ilgilendirmiyor, tabii bozulmadığı sürece. Bilmem gerekmiyor. Uyarılma sonucu çalışıyor. Manyetizmayla çalışıyor. Büyüyle çalışıyor. Bana mı dert! Plasterleri çıkartıyorum, küçük yarımadamın bir parselini boşaltıyorum... Etimin mümkün olduğunca büyük bir kısmını yaylı kıskaçlara sıkıştırıyorum... Gözlerimi kapatıyorum... Tetiği çekiyorum.

EVET! ACITIYOR! HEM DE ÇOK!

11:10:05, 6 Ağustos Çarşamba, 2008:

Bugün yeni penisimin geriye kalan ilk günü! Hayret verici, inanılmaz, imkansız, mucizevi, rahatsız edici bir şey! Aslında ağırlı bir şişliğe benziyor. Hafif ateşim var ve deliler gibi kaşınıyorum. Fakat goldenrod13'ün söylediğine göre ilk gün onun da böyle olmuş. Yepyeni bir başlangıç. Small_paul de aynı şeyleri söyledi. Yaraklarının fotoğraflarını gördüm, bu yüzden onlara güvenebilirim.

Arıza Merkezi bu sabah büyük bir sorunla karşılaştı: Shenzhou ofisindeki can sıkıcı WADSLAP çöküşü nedeniyle özel transpasifik sanal ağ çöktü, Malezya malı ayakkabı koleksiyonunun nakliyesi önceden belirlenmiş yazlık kesintiden iki saat önce gecikmeye uğradı. Shenzhou ofisinin en iyi yedeği WADSLAP gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş, muhtemelen çalınmış. Üst orta spor giyim yönetimi onların spor giysilerini boklamış, birtakım çözümsüz sorunlara derhal çözüm bulunmasını talep etmiş: Kan, ter, tükürük, bağlama kablosu, destelerce nakit para ve helikopterler dolusu yedek WADSLAP havadan Shenzhou'nun üzerine atılmış, zamanda yolculuk, insan kanı, aklınıza ne gelirse. Just Do It.

IT departmanındaki panik iyiden iyiye artarken son derece sakindim, hızlı hızlı loglara göz gezdiriyordum. İletim penceresinin yerini değiştirme sırasının kimde olduğuna dair İki WADSLAP arasında tatsız bir kıtalar arası münakaşa patlak vermişti. Shenzhou, Virginia'ya "senkronsuz" demiş, Virginia da Shenzhou'ya "uyumsuz" diye karşılık vermiş. Her on yedi saniyede bir birbirlerine bağırılmış, ayrılmış, didişmeye devam etmiş ve biraz daha bağırışmışlar. Gregg Lotz stresten solgun jelatin terler döküp telefonda Shenzhou'nun anlamadığından emin olduğumuz birtakım küfür ve kısaltma sözcükleri saydırırken, bu esnada Net Operatörleri ve Chad Ekibi kendilerine meşgulmüş süsü vermek için ümitsizce çırpınırken, üst orta yönetim Arıza Merkezi'nin dışında sinirden köpürürken naçiz sistem yöneticiniz ise bakın ne işler peşindeydi:

1. WADSLAP üreticisinin bu sabah yeni bir düzeltme paketi yayınladığını fark etti.
2. Shenzhou'nun özellikle de geçen hafta Gregg Lotz'tan duyduğu küfürler ve kısaltma sözcüklerden oluşan tirat nedeniyle derhal bu paketi kurduğunu farz etti: Hızlı düzeltme paketi kurulumu.
3. Aynı düzeltme paketini uzaktan doğru Virginia'daki eş WADSLAP'e kurdu ve sistemi yeniden başlattı.

Kanlı bıçaklı olan WADSLAPler çok geçmeden hatalarını anladılar, evlilik yeminlerini tazelediler ve derhal ellerindeki değerli verileri paylaşmaya giriştiler. Aynı ayakkabı siparişi tek bir dosyada yüzlerce defa aşklarının özel sanal idrar yolundan geçti ve on beş dakika sonra bu Shenzhou'nun sorunu haline geldi.

Bunu ben başardım! Yeni penisim sayesinde! Eski Ben olsa panikler, saklanır; hatta üst orta spor giyim müdürü Phil Tong, sabah kahvesi kravatından akarak, elinde mürekkep lekeli bir çıktıyla, IT departmanına "budala troller" diye bağırırken bir yandan da iPhone'undan müdürümüzün müdürünün

müdürünü arayarak bir hışımla Arıza Merkezi'ne daldığında belki de gözyaşlarını tutamazdı. Yeni Ben ise bütün bunlar olurken kafasını çevirip bakmadı bile.

Tahmin ediyorum ki Phil Tong'un penisi çok küçük. Benimki kadar küçük değil ama çoğunluğa göre küçük. Tahminimde yanılmadığımdan eminim çünkü ne tür porno indirdiğini biliyorum. Zevklerimiz aynı.

Phil Tong daima IT departmanının yetersizliğinden yakınıyor, IT şeflerini habire üst orta spor giyim yöneticilerinin yanına çağırıyor. Kendini büyük hissetmeye ihtiyacı var, başka birisinden büyük olmalı. IT onun kendisini büyük hissetmesine yardımcı oluyor. Gregg Lotz, Chad Day, Chad Wankel, Bir Numaralı Vasıfsız İşçi ve İki Numaralı Vasıfsız İşçi: Uyumsuzlar, inekler, sosyopatlar, bilişim teknolojisiyle kafayı bozmuş uzmanlar. Kendimizi makinelerin kıcıını silmeye adadık çünkü böylece insanlarla konuşmak zorunda kalmıyoruz. Biz onunla savaşmadığımız için de Phil Tong bizi tehdit etmeye kalkıyor.

Otuz yedi dakika ve on beş saniye önce harici spam akışından çekip çıkardığım çocuk pornosunun en kötü örneklerinden birini Phil Tong'un laptopına kurdum. Takip eden on bir dakika otuz üç saniye boyunca Phil'in şirket donanımlarını kendi sapkınlıklarına alet ettiğini İnsan Kaynaklarına nasıl en iyi şekilde isimsiz olarak bildirebileceğimi düşündüm ama nedense sonra insafa geldim. Yeni penisimin bağışlayıcı bir yanı var. Bir gün gelecek Phil Tong'un penisini ezecek ama şimdilik barış içinde bir arada yaşasınlar. Şimdilik bırakayım da Gregg Lotz kendisine minnet duyan ama hâlâ panik içindeki personele toplantı odasında teknik bir brifing versin. Ben de bu arada yöneticilerin Amerikan futbolu/ragbi soyunma odasına bugünkü üçüncü ziyaretimi gerçekleştireyim. Güzeller güzeli yeni penisimi boy aynasında izleyip kendisine bir kez daha hayran olmak için.

12:23:40, 6 Ağustos Çarşamba, 2008:

Merhaba küçük canavar. Bahse girerim ki iki saat önceki haline göre daha büyüksün. Bir zamanlar elimin başparmağı kaddır, şimdiyse şişman bir ayak parmağı kadar oldun; uzun, kırmızı ve harıl harıl çalışan damarlarla bezeli, birinin kışına koymaya yetecek büyüklükte bir ayak parmağı. Kökünün olması gereken yerde sıcak, beyaz ve kalkık bir çıkıntı var. Deri altındaki altın rengi tohum, marifetini tam da o noktada gösteriyor. Ucunda adeta şişmiş, sıcak ve kırmızı bir ampul var: Otuz yıldır ilk kez açan nadide bir çöl gülü.

Biraz aşağıdaki yumuşak, kıvrırcık ormanın altında ise Jack Stalker var, kendine hakim olması gereken bir herif. Bu iş çok kötü yerlere varabilir Jack. Penis büyümesi zannedilen şey bölgesel bir enfeksiyon da olabilir. Sakat bırakacak bir hastalık olabilir, bu işin ardında sağlam bir üçkağıt dönüyor olabilir. Eğer böyle bir şey olursa... Kendini öldürmek isteyeceksin Jack. Bu artık bardağı taşıran son damla olacak. Fakat böyle bir şey olursa bil ki sen buna cüret edemeyeceksin. Çünkü o zaman Eski Ben geri dönmüş olacak ve ruhunun bodrum katınının daha da altına ikinci bir bodrum katı kazacak, eşyalarını buraya taşıyacak ve birkaç damla daha gözyaşı dökcek.

Eski Ben'i öldürebilecek tek kişi yine benim.

Phil Tong, yöneticilerin amerikan futbolu/ragbi soyunma odasının önünde beni bekliyor. Bana ters ters bakıyor. Bu odanın yöneticilere ayrılmış olduğunu her ikimiz de biliyoruz. Fakat sistem yöneticilerinin her an her yerde olabileceğini de biliyoruz: Sistem yöneticileri yerde koşuşturur, gökte asılı durur, tel çeker, bağlantıları kontrol eder; repetör, baz istasyonu, HVAC, AC gibi dijital çağda yöneticilerin üstlerini değiştirmesi için gereken her türlü teknolojiyi kurarlar. Her şeyin tıkır tıkır işlemesini sağlarlar. Phil Tong ve onun yönetici takımı bize muhtaç olmaktan nefret etseler de bizim bu işleri yapmamıza ihtiyaç duyarlar.

Phil Tong sabırsızca “Ne işler peşindesin Jack?” diye sordu. “Yoksa birini mi takip ediyorsun?”. Benim ve iş arkadaşlarımın onda yarattığı daimi baş ağrısını bastırmak için iki parmağıyla şakağını ovmaya başladı.

“İşim bitti bile. Birkaç tane D-halkası bağlamam gerekiyordu. İsteddiğini yapabilirsin.”

“D-halkası mı?”

“Evet, döşemelerin altındaki boşlukta. Sallanıyorlardı da.”

“Bütün gün bunlarla mı uğraşıyorsun?” diye sordu küçümser bir tavırla. Muhtemelen ağlamaya başlamamı, sonra da kaçıp gitmemi umuyordu. Tabii her ikisini de yapmadım. Gerçeği söylemek gerekirse Phil Tong’un bütün gün ne işler yaptığımıza dair en ufak bir fikri bile yok, D-halkasının ne olduğundan bihaber; bu yüzden sorusuna istediğim gibi cevap verebilirdim: Evet, hayır veya “bir, bir, sıfır, sıfır”... Ne dersem diyeyim cevabım ona rot13 dili gibi gelecekti. Ama omuz silkmekten başka

bir Şey yapmama firsat kalmadan gözlerini devirdi, beni ittirerek yanımdan geçti ve kapıyı çarptı.

Laptopını da yanında getirdiğini gördüm. Amerikan futbolu/ragbi için burada olmadığı kesin.

20:15:40, 6 Ağustos Çarşamba, 2008:

Bugün Angela'yla çarpışmak gibi bir niyetim yoktu. (Eğer böyle bir niyetim olsaydı elimde Diyet Fresca'yla dolaşmazdım herhalde.) İşim başımdan aşmıştı, kafam dalgındı... Alacaklar bölümündeki yazıcıyı tekmelemeye gidiyordum, birtakım tarihi sebeplerden ötürü her gün saat 16:00'dan önce yan tarafından sıkıca tekmelenmesi gerekiyordu. Cocksmiths.com'daki sohbet odalarında gezinirken vaktin nasıl geçtiğini fark etmemiştim, saat 15:42 olmuştu. Bana inanmayan bir grup çaylağa heyecanla ilk raporları vermiştim, onlar da benim palavracı olduğumu düşünüp penisimin fotoğraflarını görmek istemişlerdi. Bu talep bana biraz itici gelmişti ama saat 03:57 itibariyle goldenrod13'ten (!!!) özel sohbet daveti almıştım, ki bu da cocksmiths.com ortamında çok önemli bir mevzudur; tam o esnada telefonum bir kez daha titreşerek 16:00'dan önce yazıcıyı tekmelememi hatırlatmak için hâlihazırda iki defa titreştiğini hatırlatmıştı ki o anda saat zaten 15:58'i gösteriyordu. Bu yüzden sohbet modumu "Uygun"dan (ikon: papyon takmış büyük, ereksiyon halinde bir penis) "Hemen Geri Dönecek"e (ikon: yanında sigara duran pörsümüş bir penis) çevirip Alacaklar bölümüne doğru depar atmaya başladım.

Yeme-içme-oyun katından geçerken susadığımı, hararet bastığını ve terlediğimi fark ettim, aslında bütün günüm bu hislerle geçmişti, telefonum saatin çoktan 16:00 olduğunu bildirmek için daha ısrarcı ve daha şiddetli bir biçimde titreşirken hemen bir Diyet Fresca kaptım. Elimde içeceğimle Alacaklar bölümüne doğru koştururken kot pantolonumun sürtünmesine yeni penisimin kaşıntısı ve cebimdeki telefonun titreşimi de eklenince birdenbire içim sağlık, enerji ve güç birleşiminden oluşan bir hisle dolup taşı, daha hızlı koştum, daha çok kabardığımı hissettim, gözlerimi kapattım, köşeyi döndüm ve dizlerim titrerken Angela Fine'la çarpışınca tuhaf, sıcak sıvı küloduma patladı, ikimiz beraber olağanüstü, iğrenç, yüz kızartıcı bir orgazm ve utanç yığını halinde yere yuvarlanırken Diyet Fresca Angela'nın başından aşağı döküldü, elindeki bütün evraklar ıslandı, Angela'nın evrakları ve kahvesi başımdan aşağı döküldü, ve tabii penisimden de.

İşte o zaman, sızlanan ve yalvaran Eski Ben geçmişin küllerinden yeniden doğdu. Tanrım, ben bir boka yaramaz aptalın tekiyim. Tanrım, Angela Fine benim bir kaybeden olduğumu düşünüyor. Tanrım, saçları tatlı, olgun bir şeftali gibi kokuyor. Tanrım, bana bakıyor, aman Tanrım, kahve amma da sıcakmış yahu, canım yanıyor. Kasıklarına bakma! Hayır, lütfen bak! Sütyenini gördüm! Sapık mıyım neyim! Hem de pembe! Salak kafam! Biz şimdi seks mi yaptık? Çok mu seksiyim? Bu zevk, bu acı...

Ayağa kalkmak için uğraşırken Angela Fine omuzlarıma tutundu, geniş çerçeveli gözlüklerinden Diyet Fresca damlıyordu. Endişeli ve konsantre olmuş biçimde az sonra kendisine doğru yay gibi fırlayacakmış izlenimi uyandıran büyük, uzun, kalın ve tatminkâr penisimin durduğu bölgeye gözlerini dikmişti.

"Aman Tanrım, Jack, iyi misin? Çok özür dilerim! Nasıl oldu anlamadım!"

"Hayır, hayır! Benim hatam, özür dilerim, benim aptallığım. Tam da şuradan - aaahh! Selam!"

“Aaa!” Endişeli bir şekilde parmağımı ısırıldı. “Git de üzerine biraz su dök!”

“Yok, hemen gidip yazıcıyı tekmelemem gerek. Merak etme, hâlâ çok seksiyim. Sen de seksisin. Merhaba Angela!”

“Ciddi bir şey olabilir Jack! McDonalds’taki o kadın gibi!” yüzündeki tatlı ve endişeli ifadeyi görür görmez oracıkta ikinci defa ona aşık oldum, bu yeni aşkı daha önceden duyduğum aşkın üzerine ekledim, böylece aşkım ikiye katlanmış oldu. Sanki dünyadaki bütün iyilik Angela Fine’ın kahverengi gözlerinde toplanmış, orada ışıldayıp duruyordu. “Gerçekten çok özür dilerim!” dedi.

“Gitmem gerek!” dedim. “Yanmam geçince benimle yine konuşacak mısın?”

“Jack, lütfen çabuk iyileş!”

“Gidiyorum! Özür dilerim! Bye!”

Böylece Eski Ben olay mahallinden topukladı, utanç içinde Emekli Donanım 5’e kadar koştu ve benim zavallı, işlediği suçun farkındaki yeni penisime bakmak için hemen soyundu. Başını önüne eğmiş, tıpkı halıyı ıslatan göbekli bir domuzcuk gibi mahcup mahcup kendisine verilecek cezayı bekliyordu.

Onu şefkatle elime aldım. Ilık ve yumuşaktı, onu tuttuğumda kalp atışlarımı duyabiliyordum. Yerin üstünde yakalanmış tüysüz bir köstebek faresi gibi savunmasız ve şaşkındı. Hamster gözüne benzer başıyla, utançtan titreyerek bana bakan bu değerli, küçük canlıya nasıl kızabilirdim ki? Sonuçta o benim kendi penisimdi. Kasıklarımın meyvesi! Eskiden senden nefret ederdim. Beni affedebilecek misin? Her şeye yeniden başlayabilir miyiz?

Bundan sonra ona Lassie demeye o anda, oracıkta karar verdim.

Külotumu çıkartıp diğer külotumu giydim. O da kirliydi ama en azından yapış yapış değildi. Keyifli keyifli bir numaralı binaya doğru yürürken o gergin ama baş döndürücü anı kafamda tekrar tekrar yaşamakla meşguldüm: Angela’nın o seksi kokusu ve benim içimden, Lassie’nin içinden çıkan ateş, Diyet Fresca ile kahvenin aroması, fotokopiler ve gözlerini dikmiş kasıklarına bakan Angela Fine. Şimdi bunların yaşandığını düşünürken bile dizlerim titriyor. Ah Angela!

Başımda Trojan Prezervatif reklamları uçuşurken Arıza Merkezi’ne geri döndüm.. Ve yazıcı tekmelemediği için Alacaklar bölümünden fırça yiyen Gregg Lotz’tan fırça yedim.

Bu nedenle: Şu anda saat 20:43 ve ceza olarak altı numaralı binadaki klimalı sunucu odası olan Ice Station Zebra’da Lassie’yle birlikte ay sonu kaset değiştirme vazifesinin başındayız. Bir numaralı Net Operatörünün saat sekizde bir işi varmış, ben de onun yerine geçtim. IT departmanının geri kalanı evlerine gitti. Bu odaya özel IT kıyafetlerine bürünüp müzik kutusundan yedek bir kaset alıyorum, antistatik bir kalemle etiketini yazıyorum, Xebnix kaset yuvasının boş gözüne sevgiyle, şefkatle ve yavaşça yeni bir kaset takıyorum. Bu işlemi tam yüz kırk dört defa tekrarlıyorum ve bant döndürücünün teklifimi reddettiği her sefer Angela’yı düşünüyorum.

İkinci tohum da atıldı. Goldenrod13 dikkatli olmamı tembihledi. Bu kadarı çok fazla gelebilirmiş.

Onun için “çok fazla” diye bir şey olabilir. Ama benim sorunlarım ciddi ve acilen çözüme kavuşmaları gerekiyor. Lassie'nin yaşayabilmesi için Eski Ben'in ölmesi gerek.

09:08:07, 7 Ağustos Perşembe, 2008:

Evet! Evet! Evet!

Bugüne kadar şu hayatta başıma gelen en iyi şey bu. Bütün Rod Girder filmlerinin birleşiminden bile daha iyi, gerçek olması da cabası! Lassie bu sabah kıvrınarak, suları akarak beni uyandırdığında güne kıpır kıpır başladım. Boyu şimdiden 13.5 cm'ye ulaştı, çevresi ise yaklaşık 12 cm! Bu da iki gün önce olduğunun tam tamına iki katı! Bu hızla büyümeye devam ederse üç gün sonra penisim 25 cm'yi bulacak! İşte ondan sonra... Bilemiyorum, Angela'ya göstermem için bu uzunluk yeter de artar. Zaten şu anda bile daha önce rüyamda göremeyeceğim kadar uzun. Monsterizer'ın vaatleri gerçekleşti! Alet işe yarıyor! Senden bir an için bile olsa şüphelendiysem özür dilerim Monsterizer! Seni seviyorum Lassie.

Hâlâ şiddetli bir kaşınma hissetsem de Lassie'nin yanması geçti. Artık ona dokunabiliyorum. Bir türlü elimden bırakamıyorum desem daha doğru olur! Adeta delişmen bir köpek yavrusu gibi, öyle heyecanlı ve hayat dolu ki! İşte penis dediğin böyle olacak! Sonunda bir aradayız, bir erkek ve penisi, el ele verdik dünyayı keşfediyoruz! Bütün gün Lassie'yi gezdirdim, bilmediği yerlere götürdüm: Bir somun ekmek (yumuşak, çıtır çıtır), bir kavanoz fıstık ezmesi (heyecanlı, yapışkan), bir bardak Diyet Fresca (soğuk, yapışkan), Hewlett Packard RL3000 bilgi sunucusunun çalışırken sisteme zarar vermeden değiştirilebilen sürücü haznesi (nefes kesici!) Bir penisin gidebileceği çok sayıda yer var, tabii o penis bu yerlere erişebilecek kadar uzunsa. Yarık ve mağaralardan mürekkep yepyeni, güzel bir dünya.

Tahmin ediyorum ki Monsterizer sayesinde medeniyet ilelebet değişecek! Bilgisayarlar bunun yanında solda sıfır kalır. Taşraya elektrik götürülmesi, içme suyu ve dilimli ekmek falan hep hikaye. Küçük penislerin soyunun tükendiğini ilan ediyorum! Kredi kartı ve interneti olan hiç kimse bir daha küçüklük ve yetersizlik hislerini tatmayacak. Bütün adamlar dev olacak! Bizler önemsiz tartışmaları bir yana bırakıp güvensizliğimizden kurtulurken ve küresel anlayışa doğru giden yolda sevişerek ilerlerken dünya çapında yeni bir barış ve cinsel gurur çağı doğuyor! İnsanın evrim sürecindeki bu tarihi ana iştirak etmekten ve büyük, uzun, kalın ve tatminkâr penislerle dolu yepyeni zengin bir kıtaya ilk yerleşenlerden biri olmaktan dolayı korkuyla karışık bir heyecan içerisindeyim.

Lassie özgür kalmak için yanıp tutuşuyor. Ne zaman koridorlarda kadın bir çalışana rastlasam Lassie sabırsızlıkla yerinde kıpırdanıyor. Genç, yaşlı, evli, şişman: Lassie'ye hiç fark etmiyor. Bildiğin deli! Canavar bir yarak yetiştirmek, ona doğruyu yanlış öğretmek gerçekten de büyük bir sorumluluk. Neler yaşadığımı kadınlar tahmin bile edemez.

Belki de edebilirler: Benden daha yaşlı kızıl saçlı bir görsel tasarım sorumlusu olan Wendy, Spor Kahramanları ve Fotokopi koridorunda bana sürtünerek yanımdan geçtiğinde Lassie neredeyse kadının üzerine atlayıp onu ısıracaktı.

Ve Wendy dönüp bana baktı. Nasıl baktığını gördüm. Sanırım yüzünde bir gülümseme belirdi.

19:44:23, 7 Ağustos Perşembe, 2008:

Bugün Arıza Merkezi gırtlığına kadar soruna batmıştı: Birtakım faili meçhul cinayetler nedeniyle doğu kıyısında kitle histerisi yaşanıyordu. Virginia eyaletindeki şerifler, cinayetleri çözmek için internette ip ucu toplamaya çalışıyorlardı. İpucu sunucularına internette sayısız ipucu yağıyordu ve ne kötü bir tesadüftür ki Virginia BGP kutumuz yalnızca onların ipucu sunucusuyla değil temel bir CNN.com haber aynasıyla da eş konumdaydı. Dolayısıyla bu eş konuma giden lif, postacılarını yüz üstü bırakan birtakım tarihi banliyö sakinleri tarafından tamamen yok edilmiş ve diğer eş konumlu sakinler için yalnızca bir ve sıfırlardan oluşan cızırtılı bir sızıntı kalmıştı. Uluslararası spor giyim firmamızın şehirli bekar annelere yönelik yeni yoga ve break dans kıyafetleri satan online mağazası da buna dahilmiş. Bu nedenle şehir için spor giyim üretim müdürü Phil Tong sınırdan mosmor olmuştu. (Bunlar bizim için sıradan şeyler.) Virginia'da dolarlar çöpe dökülüyor ama IT departmanının umrunda değil, diye homurdanıyordu.

Ayrıca bugün internet bir tür grip oldu: Spam ve virüs sayıları bir gece içinde her yerde ikiye katlandı. Bu hem ürkütücü hem de şaşırtıcı, adeta dünyadaki bütün dallamalar bir gecede ikiye bölünüp çoğalmış gibi. Yeni bir grup adı h@xx0rs teşrif etti, Rus sibermafyanın güç dengesinde meydana gelen birtakım değişiklikler sonucunda virüs ve spam oyununa yeni oyuncular dahil oldu. Bu yeni tipler de bir hayli işgüzarlar. Bunların yüzünden her şey yavaşladı. Her şey geç kaldı. Pek çok site hizmet dışı kaldı: Cocksmiths.com, kurumsal web sitemiz ve kurumlar arası diğer iki sitemiz de bunlara dahil. Fakat fırtına dinince hizmet vermeye devam edecekler. Spam filtrem şimdilik beklemede. Güvenlik duvarı da sağlam.

Ayrıca Hewlett Packard RL3000 Bilgi Sunucusu da hizmet dışı kaldı. Bilgi Alma bölümü bilgiye aç fakat Bilgi Servisleri bir türlü bellerini doğrultmıyor. Bilgi Alma bölümü bir saat içinde sitede bir satıcı tekniği olmasını talep ediyor ama o geldiğinde ben buralarda olmayı pek istemiyorum (Şapşal Lassie!).

Bitmedi: Ters kepçeler, çalışmayan disk sürücüler, Kesintisiz Güç Kaynağı'nda meydana gelen kesintiler, ne kadar açık hazırlanmış olursa olsun bir hesap tablosunu anlamaktan aciz müdürler. Arıza, arıza, arıza. Çözüm, çözüm, çözüm. Bugün 72 arıza kaydı kapandı, 137 tane açıldı. Hiçbir zaman bitmiyor. Ortalıkta bir şeyler ve aptallar olduğu sürece aptallar bir şeyleri bozacak, bu kaçınılmaz.

Açıkçası benim umrumda değil, Lassie'nin de. İkimiz bir aradayız ve önümüzde upuzun bir gelecek var. Göğsümde sert ve kara kıllar bitmeye başladı, gözeneklerim belirginleşiyor, sesim kalınlaşıyor, saçlarım gürleşiyor. İçimden enerji, güç ve kudret taşıyor. Gittikçe daha erkeksi oluyorum!

Bir penisin böyle durduğu yerde duramaması normal midir? Lassie yaşam sevinciyle dolup taşıyor! Lassie'yi gördükçe küçükken Wisconsin'deki Eau Claire'de kuzenim Sam'i ziyaret edişimizi hatırlıyorum. O zamanlar Sam'in evinde beslediği Bay Bonzo adında bir yaban gelinciği vardı. Bay Bonzo bacağıma tırmanıp pantolonun içine girmişti. Lassie ne zaman böyle kıpırdanıp durmaya

başlasa yine Bay Bonzo içime girdi zannediyorum. Bay Bonzo penisimi ısırmişti ama aynı şeyi bugün denemeye kalksa büyük savaş vermesi gerekir. Senin yanında Bay Bonzo halt etmiş, değil mi Lassie? Seni küçük canavar!

Bu gece gizli mabedimde etrafımda polivinil heykelcik koleksiyonum, Xbox'ım ve filmlerimle Lassie'yle birlikte poz verip fotoğraf çekiyoruz. Ne işler çevirdiğimizi bütün cocksmiths.com ahalisi görsün diye. Neredeyse 15.5 cm! Sabahkinden yaklaşık 3 cm daha uzun! Bir yandan ışığı bir yandan fokusu ayarlamaya çalışıp bir yandan da tedavülden kalkmış donanımların arasında kamerayı bel hizama getirmek için kullanabileceğim uygun bir alet ararken aslında forumlardaki askıntı, çekilmez, kuvvetle muhtemel gay çaylaklar için değil de prensesim için, hayatımın aşkı için poz verdiğimi hayal ediyorum.

Angela, Angela, Angela Fine. Lassie'yle beraber seni elde edeceğiz.

08:09:10, 8 Ağustos Cuma, 2008:

Angela, Angela, Angela Fine: Sana “şeker yanaklı” deme cüretini gösteren küfürbaz şom ağızlı kokainman surf-Naziyi Lassie’yle beraber bir elimize geçirirsek herifin yarağını boğazına sokacağız!

Neden ona geri dönüyorsun ki Angela? Neden seni aşağılamasına müsaade ediyorsun sanki? Daha büyük, daha uzun, daha kalın ve daha tatminkar bir penis uğruna bunca acıya katlanmaya değer mi sence?

Senin her hareketini dikkatle takip ediyorum Angela. Bu sabah Arıza Merkezi’ndeki pencereden bakarken Hayaller ve Otopark Alanı’nda seni gördüm, seni işe bırakan düşünceli arkadaşın Estrella’ya çabucak ama şefkatle sarıldıktan sonra arabadan indin. Başın eğik yürürken narin elinle bacağının yan tarafında narin bir noktaya dokunuyordun ve o sırada topalladığını fark ettim! Topallayarak giriş kapısından geçip ikinci kattaki masana gidiyordun, acı içinde maaş zarflarına yavru kedi resimleri zımbalamaya gidiyordun, acı içinde Cuma Partisi davetiyelerine gülen suratlar çizmeye ve acımı gizleyen o gülümsemeyle iş yerimizi neşelendirmeye gidiyordun.

Öfke! Saldırganlık! Eski Ben ve onun üç adet başparmağının zinhar tanımadığı karanlık hisler sıcak bir zehir gibi Yeni Ben’in damarlarına yayılıyor, beni ele geçiriyordu! Aklıma gelmişken, bugün Lassie tam 23 cm’ye ulaştı. Dünyadaki en salak materyalin ismini taşıyan o dallama piçi alt etmek için 23 cm’lik bir nefret kabarıyordu. Losyon sürmek için pantolonumdan çıkarttığımda Lassie sinirinden iki beyaz gözünü kısmıştı. Bugün artık Lassie o eski vurdumduymaz Lassie değil Angela. Lassie bugün kana susadı!

08:09:10, 8 Ağustos Cuma, 2008:

Bugün Arıza Merkezi boktan bir arıza tufanı atlattı: Doğu kıyısında İnternete dair her şey tamamen çöktü! Dün gece boyunca bir yığın spam herkesin yakasına yapıştı. Özellikle, ilginç bir biçimde fakat maalesef yeni yayılan bir ConEd elektrikli vadeli ticaret sistemi saçmalığı da spamlerden payını aldı. Bunun sonucunda doğu kıyısındaki elektrik şebekelerinin temel geçiş noktalarına gerçekten de çok aptal bir biçimde aşırı megavat yüklemesi gerçekleşti ve güm: Telefon direklerinden bütün doğu kıyılarına PCB yüklü şarapnel yağdı. Her yer karardı! Dört temel internet uyuşma merkezinin üçü karanlığa gömüldü, yedekli güç kaynakları çalışıyordu ama onları besleyen telkolar çökmüştü. Blackberry kapsama alanında açılan delikler yüzünden üst yönetim bizi arayıp fırça bile atamadı. İşte bütün bunlara sebep olan spamlerdi! Dahası da var: Katiller hala yakalanmadı, sokakta ellerini kollarını sallaya sallaya geziyorlar.

Bu esnada batı yakasında durum şöyleydi: Aşırı yüklemeler, eksik tedarikler ve Virginia'dan hücum eden mülteci verileri. Dağılan her şeyin bir araya getirilmesi gereken yer burası. Ice Station Zebra kaynama noktasına ulaşmak üzere ve işkolik kuryeler özel jetlerinden indikleri gibi soluğu burada alıyor; Shenzhou'ya yükleme yapılmasını talep ediyorlardı. Shenzhou orada her şeyin yolunda olduğunu söylese de kimse inanmıyordu. Adeta havadan arıza kayıtları yağıyordu. Gregg Lotz ortalığa berbat bir koku yayarak korkmuş bir üst yöneticinin yapacağı gibi işgüzar biçimde boş boş laflar edip bağırıyordu. Chad Ekibi en iyi yedek parçalardan acil durum sermaye temini araçları yaratıyor, bir ve iki numaralı vasıfsız işçiler Ayakkabı Tarihi Kütüphanesi'ne geçici bir mülteci veri merkezi kuruyorlardı. Bu esnada bense parmaklarım uyuşuncaya dek konfigürasyonları yeniden yönlendirmek ve yönlendiricileri yeniden konfigüre etmekle meşguldüm. Bütün bunları yaparken de birdenbire hiçbir şeyin senin yerini tutmadığını düşünüyordum.

Bütün bunlar yaşanırken şirketin geri kalanı Cuma Partisi vaktinin geldiğine karar verdi. İşte seni orada buldum Angela Fine: Uluslararası spor giyim firmamızın iki haftada bir aynı partiyi düzenlediği dış mekandaki bungee ve parti kulesinde. Gergin, alışıldık ve sevimsiz bir şenlik havası ortama hakimdi. Spor giyim uzmanları bol lifli ordövr tercih ettiler veya tereddütle Bungee kulesinden atladılar veya çılgın haberlerin şokunu atlatmak için light birayla ucuz şakalardan medet umdular. Sense yüzünde boş bir gülümsemeyle bir bankta tek başına oturmuş, yüzünde benim kadar dikkatli bir gözlemcinin bile anlamını çözemediği bir ifadeyle otoparkı seyrediyordun. Lassie'yi serseme çeviren bir şekilde elindeki havuç parçasını kemirirken bir yandan da sinirli sinirli elindeki çevir aç kapak olmayan biranın kapağını çevirerek açmaya uğraşıyordun.

O birayı cep tirbuşonumla senin için açtım Angela, hem ben senin için daha neler açmazdım ki: Bütün biraları, bütün kutuları, bütün cips paketlerini, süt kutularını, bütün kapıları, bütün pencereleri, mevduat hesabımı, vadesiz hesabımı, cillop gibi polivinil anime heykelcikleri koleksiyonumu, kalbimi, ruhumu, pantolonumun fermuarını, sahip olduğum her şeyi senin için açardım, bir lafına bakardı. Biranı açıp sana uzattım ve bildiğim en kahramanca sözü söyledim:

“Tamamdır.”

“Ah, Jack! Ben-” diyebildin sadece...

... o BERBAT SES duyulur duyulmaz sustun. Diğer bütün sesleri bastıran berbat bir ses, siyah metalik Camaro'nun haddinden büyük kornasının HOMURTUSU. Geri kafalı, polis bıyıklı, kaslarını belli eden dar tişörtü içinde o seni döven, Hayaller ve Otopark Alanı'ndan doğru sana korna çalan, seni döven, “Hey şeker yanaklı! Hadi kaldır o kışını!” diye seslenen, sonra yine KORNASINI ÖTTÜREN, bütün departmanın önünde KORNASINI ısrarla tekrar tekrar öttüren ve unutmuyalım, seni döven o kokain torbacısı surf-Nazi gelmişti.

Seni çok yakından gözlemlerim. O herifin düşüncesizliğini beyninde çözümlerken nasıl bir süreç yaşadığını izledim:

**Eğer A (Angela)'yı temsil ediyorsa,
B de (Sevgilisi)'ni temsil etmektedir;**

**Eğer B (Sevgilisi)'ni temsil ediyorsa,
öyleyse {C (yarak), C (zulüm),C (Camaro)}.**

Çantamı topladın, biranı elinden bıraktın ve yaşadığın zulme geri dönmek ve senin felaketin olacak o kaslı herifin arabasına binmek üzere otoparka doğru yürürken ümitsiz fakat neşeli sesinle “İyi tatiller Jack” diyerek bana üç sözcük daha bahşettin.

Bağırardım ama sana sesimi duyuramadım. Lastiklerin gıcirtısıyla teypten bangır bangır bağırarak baktın rock şarkısından başka bir şey duymadın. Biranın geri kalanını Camaro'ya fırlattım ama bardak kırılınca ortalığa saçılan köpükleri göremedin. İsabet ettiremedim... Karı gibi fırlattım.

Seni yakalamak için peşinden koşacaktım ama Chad Ekibi bana engel oldu:

“Jack, dur Jack! Dursana Jack! Hop Jack. Kendine gel.”

Camaro'nun egzosu geri tepip dumanın içinde kalınca artık edecek laf bulamadım, sadece sinirli sinirli homurdanıp yutkunmaya çalıştım.

“Kendini kaybettin Jack. Toparlan” diye yalvardı Chad D.

“Hadi biraz cips ye” dedi Chad W. “Tuzlu mucize! Fresca iç... Sakinleş... Sakin ol...”

Chad ve Chad beni oturtup bir şeyler yedirdiler, beni seyrettiler ve elimi tuttular, çıkardığım arızayla ilgili bir nutuk çektiler. Böylece kafamı ve penisimi saran nefret kemerleri yavaşça gevşeyip düştü.

“Özür dilerim... Kusura bakmayın çocuklar... Bir an gözüm döndü, tekrar özür dilerim.”

“Boktan bir gündü zaten” dedi Chad D. “Çok fazla arıza kaydı vardı. Bir o kadar da arıza.”

00:23:11, 9 Ağustos Cumartesi, 2008:

Oluşan karmaşayı toparlamak, dosyaları atmak, yolları temizlemek ve hastayı müşahede altında tutmak için geç saatlere kadar mesai yaptık. Hasta yaşayacak. Ama ne yazık ki İnternet için aynı şeyi söylemem mümkün değil. Bu şimdiye kadar yaşanan tartışmasız en büyük fırtınaydı fakat dünyanın her tarafında sistem yöneticileri, Şebeke Operasyonları Merkezi çalışanları ve bütün IT uzmanları İnternete el atıyor, ona biraz masaj yapıyor ve onu yaşatmaya çalışıyorlar. Söylediğimiz gibi, İnternetteki porno dolaşımı devam etmeli.

Bugün yasal internet trafiğinin %61'ini pornografi oluşturuyor. Faturalarını ödeyen, ticaret konferanslarına katılan ve müşteri ilişkileri yöneticileri olanlar hep pornocular. Onların açık saçık cinsel birleşme tasvirleri yasal ve talep edilen internet akışını oluşturuyor. Pornografi, önemli bir raddeye kadar diğer bütün İnternet paketlerine maddi destek sağlıyor. Fakat bugün itibariyle yasal ve talep edilen İnternet trafiği bütün paketlerin %31'i seviyesine düşmüş bulunuyor. Trafiğin geri kalanı ise spamlerden müteşekkil.

20. yüzyılın zirvesinde insanlığın ilerlemesinin son noktası olan İnterneti yaratmak için daha önce eşi benzeri görülmemiş bir işbirliği ve piyasa özgürlüğü ruhuyla milyarlarca dolar harcandı, dahi mühendisler milyonlarca saat boyunca ter döktüler. İnternet, dijitalleştirilmiş fikirlerin kendi kendini iyileştiren akıllı ve dev bir ağ aracılığıyla bütün insanlığa hitap etmesini sağlıyor ve bizi düşünce hızıyla birbirimize bağlıyor... Ve İnternet bize olan minnetini göstermek için mütemadiyen ve münasebetsiz bir şekilde bütün insanlığı penislerini büyütme, memelerini büyütme, fazla kilolarından kurtulmaya, cinsel organlarına vibratör sokmaya, her tür uyuşturucuyu içine çekmeye ve adeta dipsiz bir kuyu gibi dünya üzerinde şimdiye kadar varolmuş en büyük pornografi arşivini oluşturan bitmez tükenmez açık saçık panseksüel istismar videolarını izlemeye zorluyor.

Belki de İnternet bizi arzuluyor. Belki de canavar yaraklarımızı içine almak istiyor.

Eve döndüğümde vakit gece yarısını biraz geçiyordu. Chad ile Chad beni eve bırakmak istediler; onları bisikletle gitmek istediğime ikna edene kadar akla kararı seçtim. Beni beklemekten vazgeçmelerini ümit ederek Mark Spitz havuz/sauna/konferans kompleksinde uzun uzun düşünüyordum. Duştan çıktığımda ortalıkta görünmüyorlardı ama ne olur ne olmaz diye bisikletime atlayıp Victory Caddesi'nden geçtim, Victory Meydanı'na indim, oradan Victory Otoyolu'na çıktım, Sporculuk Bulvarı'dan geçtim, kullanılmayan çok amaçlı yolu tırmanıp Emekli Donanım 5'e vardığımda ise kimseye görünmeden kullanıma kapalı yangın çıkışımdan içeri sığıştım.

İş yerinde yaşıyorum. Olmayacak bir şey değil ki. İş benim bayatım. Emekli Donanım 5 benim için tam bir depo gibi: Filmlerim, koleksiyonlarım, her şeyim burada. Ve sevgili Lassie'm. Bence Lassie de burada mutlu. Tıpkı pantolonumun içi gibi karanlık ve sessiz bir yer. Bir zamanlar yanıp sönen, bipleyen, bizim için ırgat gibi çalışan ve her bildiğini bizimle paylaşan tedavülden kalkmış bütün bu donanımlar... Bilmiyorum işte, bence unutulmayı hak etmiyorlar. Burada birbirimize yarenlik ediyoruz. Bir bakıma onlara saygı duyuyorum. Onları hâlâ güzel buluyorum.

Eskiden bir apartman dairesinde yaşıyordum ama eve nadiren uğruyordum. Sonra bir ara polivinil heykelcik koleksiyonculuğuna kendimi fazlaca kaptırdım, gırtlığıma kadar borca battım... Altı ay önce kirayı ödemeyi ve eve gitmeyi bıraktım, o zamandan beri hayatımda pek bir şey değişti desem yalan olur.

Beynim yandı. Bugün yaşadığım öfke, nefret ve gerilim kalbimin küllüğünde için için yanan birkaç kor parçası. Uyumak istiyorum.. Ama Lassie izin vermiyor. Lassie'nin canı oyun istiyor.

Oynayacak halim yok, karşı koyuyorum ama Lassie pes etmiyor. Zavallı Lassie...

Pekâlâ. Monster Cocks 6'yı bir süredir izlememiştim. DVD'yi laptopıma takıp gıcır gıcır armut koltuğuma uzandım ve kuşumu kafesinden çıkarttım..

Korkuttun beni Lassie, azman kadar olmuşsun! Bakıyorum da hiç boş durmamışsın! Monster Cock kıvamına ulaşmana az kalmış! Rod Girder görse seninle gurur duyardı! Öyle kalın, öyle ağırsın ki... Kaç cm oldun? 28 mi? Yok artık! Daha neler... 28! Devasa! Resmen başım döndü! Dünyadaki en büyük penisler arasında ilk ona, bilemedin ilk yirmiye girmiş olmalısın. Keşke cocksmiths.com bir an önce geri gelse. Herkes seni görmeli! Ortalığa çıkıp milletin gözlerini kamaştırma zamanı.

Ana menü. Dalgalanan logo. Jenerik. Başlıyor... Ben Rod Girder, dünyama hoş geldiniz... Falan feşmekân, götler, yüzme havuzu, daha fazla saçmalık, Lana Liason bir kaşını kaldırıyor, bunu Rod'un bol pantolonunu sıyrırken yaptığı küçük bir oyunculuk denemesi olarak görebiliriz. Şimdi de Rod, henüz tam sertleşmemiş aletini Lana'nın yüzüne hafif hafif vuruyor. Lana emiyor, emiyor, emiyor vs. Peh. Lana Liason hafif şaşı. Karı tam bir uçkağıtçı. Kaşlarının rengini o kadar açtırmış ki tam bir mal olmuş, iğrenç. Angela Fine'a hiç benzemiyor. Hiçbir porno yıldızı Angela'yla boy ölçüşemez. Yine de Lassie'yi losyonla ovmaya başlıyorum ama Lassie şahlanıyor, kıvrılarak benden uzaklaşıyor ve minik beyaz gözleriyle beni seyrediyor. Bazen onu gerçek bir yılanla benzetiyorum, korkunç bir kobraya... Ama o korkunç değil ki, o benim biricik Lassie'm. Gel buraya Lassie. Yapacağım şey hoşuna gidecek, kaşının geçecek.

Lassie istemiyor. Lassie başka bir şey istiyor.

Ne oldu Lassie? Ne derdin var? Ne istiyorsun bakayım?

Hayır.

Kusura bakma Lassie ama olmaz. Bu gece sana Monsterizer yok.

Dinle beni Lassie: Çok büyüdün. Efsane boyutlara ulaştın! Hâlâ da büyümeye devam ediyorsun! Seninle gurur duyuyorum ama açıkçası artık monsterizer kullanmasak bile daha ne kadar büyüyeceğini hiç bilmiyorum. Bu konuyu enine boyuna düşündüm ve beklememiz gerektiğine karar verdim Lassie.

Siktir git Lassie. Kes şunu. Hayır dedim sana. Monsterizer'ın neresi seksi yahu? Monsterizer canını acıtıyor Lassie. Kızarıyorsun, kaşınıyorsun. Bunu mu istiyorsun? Ben istemiyorum. İstemiyorum.. Lassie, lütfen.

Yani... Bir kez daha düşününce... Evet, ben de istiyorum. Hemen şimdi istiyorum, yanıp

tutuşuyorum. Aslında TAM DA ŞU ANDA, bir an önce o KOCAMAN YARAĞIMI Monsterizer'ın ağzına vermek istiyorum, bundan yüzde yüz eminim! Tam da şimdi, bekle beni bebek, HAZIRIM!

Rod Girder havuz kenarındaki yatar koltukta Lana Liason'ı ters çeviriyor, bense armut koltuğumun yanında yöresinde beton zeminin üzerindeki dağınıklığın arasında aranıyorum.. Nerede? İçine sıçayım! Nereye koydum ki? Monsterizer nerede yahu? Hay sıçayım böyle işin içine...

Ne oluyor Lassie? Ne gösteriyorsun? Armut koltuğun altını... İşte burada! Siktiğimin MONSTERIZER'ı! Akıllı çocuk! Gel buraya bebeğim.. Tanrım, Lassie'yi o sert metal dişlerin arasına sokmaya öyle İHTİYACIM VAR ki! Plastik tabanca KABZASINI da buldum, iyice sıkmam gerekiyor çünkü artık çok BÜYÜĞÜZ, işte böyle, ah, ah, DİŞLER! AH, AH, AH... Şimdi geliyor, hazır ol Lassie, gelmek üzere... ŞİMDİ!

Tetiği çektim, Monsterizer dişlerini Lassie'nin boynuna sıkıca geçirdi ve tam da o anda: Amcıklar dolusu, göt delikleri dolusu, ağız dolusu, Angela dolusu sperm çığlıklar atarak bedenimden boşalmaya başladı, taşaklarım titriyor, götüm durduğu yerde duramıyor, Lassie'nin attığı spermler odanın öbür ucuna doğru fişkirirken havada devasa kavisler çiziyor. Pembe spermler laptopımı, armut koltuğumu, polivinil heykelciklerimi, Xbox'ımı, her şeyi, her şeyi kaplıyor. Hassiktir! Buraya gel Lassie! Kaçma! Lassie debeleniyor, kıvrıyor ve attırıyor, HASSİKTİR! Sırtım, ayaklarım, beynim, hâlâ geliyor, hâlâ pompalıyor, litrelerce sperm, şişelerce sperm, kovalarca kırmızı sperm.. Ah, devam et Lassie! Sık onu! İtir onu! Aferin oğlum! Sakın durma! Pes etme! Başım dönüyor, düşüyorum, uçuyorum, geliyorum, kanıyorum, ah Tanrım, her yerime kanlı kırmızı spermler bulaştı, işte bu! Bayılıyorum, ölüyorum, ölmek öyle güzel ki... Ah Lassie... Ah birtanem... Bu kadar iyi olacağını... Asla tahmin edemezdim... Devam et Lassie... Durma... Angela'yı becer... İmdat...

06:23:40, 11 Ağustos Pazartesi, 2008:

Güncelleme: Bu bahsettiklerim kesinlikle gerçekleşmedi. Kesinlikle böyle bir şey olmadı. Kâbus görmüşüm. Cuma akşamı neler olduğunu bilmiyorum ama bu yazdıklarımın olmadığı kesin. Yine de çözemediğim bir şeyler olmuş. Ben bütün hafta sonu fosur fosur uyurken Emekli Donanım 5'e bir şey tırmanmış, bir şeyi öldürüp yemiş. Rakunlar mı acaba? Belki de... Yerler kan revan içinde, tavana çamurlar sıçramış, kan izleri bütün depoya yayılmış... Ben oradan çıktığımda hava karanlıktı. Belki aydınlıkta durum o kadar da vahim görünmüyordur. Bir ümit.

Emekli Donanım 5'te yaşamanın en büyük faydalarından biri de temizlik yapmaya gerek olmamasıydı. Şimdiyse temizlik, Angela'yla bir araya gelmemizden, ona hislerimi açmamdan, ona neler vadedebileceğimi göstermemden, o siyah Camaro'lu keş pezevenğin yerine beni seçmesinin ne kadar mantıklı ve güzel olacağını anlamasından ve nihayet kendimize güzel bir daire tutmamızdan bile daha acil.

Ne var ki... Şafak vakti üzerimdeki kurumuş kanı ve kirleri temizlemek için kimseye görünmeden kampüsün karşı tarafına geçip duşların oraya vardım. Şimdi de yepyeni, kocaman, hiç ummadığım bir CİNSEL SORUNLA karşı karşıyayım.

Dünyalar kadar büyük. Öyle böyle değil.

Rod Girder'in "dışı seni yakar içi beni" porno yıldızı yaşamında ne gibi zorluklar olabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti. Mesela kıyafet diktirirken yaşayabileceği zorluklar. Eğilme güçlüğü. Büyük miktarda kan belden aşağıya hücum edip beyne kan gitmeyince yaşanabilecek sersemlik. Sandalyelerde rahatsızlık duyma meselesi. Bir de... Rod Girder'in başında böyle bir dert var mıdır emin değilim ama: Hâlâ rahat durmuyor. Hoplayıp zıplaması, yılan gibi kıvrılması bir türlü bitmiyor. Heyecandan yerinde duramıyor.

Otur Lassie! Yana yat oğlum!

Lassie ne oturuyor ne de yana yatıyor. Debelenip duruyor. Üç tane sinirli gözü var ve boyu bileğimden dirseğime kadar olan uzunluğa eşit. İki elimle anca zapt edebiliyorum.

Artık kesinlikle sana Monsterizer yok! Asla! Hiç! Bu kadar yeter. Canavara döndün. Bu kadarı bana yeter de artar bile. Lassie, seni seviyorum ama artık kilona dikkat etmeye başlaman gerek. Eminim ki alete birkaç gün ara verdiğimizde böyle sapıtmayı bırakıp programa uyacaksın. Bizim önemli bir misyonumuz var Lassie. Angela'nın yanında yöresindeyken böyle davranmamalısın!

Aslında bu tam olarak bir kablo yönetimi sorunu. Asi kabloların ayağıma takılmasını önlemek için daima yanımda birkaç tane yedek cırt cırtlı bant ve kablo bağı taşıyorum. Arıza Merkezi son derece düzenli ve disiplinli bir biçimde yönetiliyor. Özür dilerim Lassie ama çok yaramazsın, benim de artık işe koyulmam gerekiyor, senin yaramazlıklarınla uğraşacak vaktim yok. Daha sonra telâfi ederiz, söz.

Lütfen Lassie, bırak artık cebelleşmeyi!

Günlerden Pazartesi olduğu için temiz giysilerim var. Ama külodum küçük geliyor. (Rod Girder da hiç çamaşır giymez. Ben de zamanla alışırım herhalde.) Bol pantolon işimi görür, üzerine de arkasında ISC logosu, önünde de kurumsal sloganımızın basılı olduğu siyah tişört: Just Do It. Bu arada mütemadiyen kıpırdanan, durduğu yerde durmayan bir penis canımı acıtarak sağ bacağıma sıkıca sarılıyor.

Artık bu kadarı da gerçek olamaz. Tamam, harika bir şey, hep bunun hayaliyle yaşadım, buna ihtiyacım vardı, Lassie'yi seviyorum ama bir anca önce goldenrod13, small_paul veya mosquitoboy'la konuşmam gerek. Kıdemli cocksmithlerden biriyle konuşmam gerek, onlar bu işi benden daha iyi biliyorlar. Sana ihtiyacım var cocksmiths.com!

13:23:40, 11 Ağustos Pazartesi, 2008:

Tanrım, Arıza Merkezi bugün gırtlığına kadar sorunla boğuşuyor: Doğu kıyısı ile Orta Batının büyük bölümü Devlet Başkanının “sıkıyönetim yasası” adını vermeyi reddettiği durumdan muzdarip. Elektrik santralleri birer birer patlamaya devam ediyor ve İnternetle uzaktan bile olsa bağlantısı olan her şey aklını kaçırmış vaziyette. TV çalışmıyor, cep telefonları çalışmıyor, söylentiler almış yürümüş. New York’ta şehir dışındaki bir nehrin üzerine kurulmuş hidroelektrik barajın tepesinde konuşlanan, İnternette eş zamanlı yayın yapan bir radyo istasyonu organize bir seri katil çetesinin Newport’tan Miami’ye kadar insanlara tecavüz edip önüne geleni bıçaklayarak ilerlediği gibi rahatlatıcı bir söylentiden bahsederek herkesi sakinleştirmeyi başardı. Ordu, Milli Muhafız Teşkilatı ve hatta Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu bile neler olup bittiğini çözmek için Minnesota’dan Teksas’a kadar denetim noktaları oluşturuyorlar; eyaletler arasındaki otoyolların güvenliğini sağlamaya çalışırken kazara insanlara ateş ederek panik seviyesinin daha da artmasına neden olsalar da yavaş yavaş doğuya doğru ilerliyorlar. Zekamla övünmeden edemeyeceğim ama bahse girerim ki milletimin bütün “bilgi bağımlıları” günlük dozlarını alamadıkları için şu anda kriz geçirip halüsinasyonlar görüyorlardır. Doğu kıyısındaki insanlar keyif çatmayı hiç bilmiyorlar. Gerçekten çok aptallar.

Arıza Merkezi’nde ise hızlı hızlı ama düzenli bir biçimde şebekemizin köklerini yakıyor, en hayati bir ve sıfırlarımızı yedekliyor, pinglere yanıt veren sağlam sunucular için spam bataklığında inceleme yapıyoruz. Şaşırtıcı olsa da hâlâ şebeke üzerinde gidip gelen birkaç yasal paket var. Dünyanın her yerindeki sistem yöneticileri hâlâ son çare olarak UUCP ve BBSlere başvuruyor, mors alfabesiyle ping atıyorlar. (Yaşlı FIDONET kullanıcılarının hepsinin şu anda parmaklarını İnternete doğru sallayıp “Ben demiştim” kabilinden ukala notlar yazdıklarını tahmin ediyorum.) Üst orta yönetim şu anda spor giyim ilkbahar koleksiyonunu gönderme, slayt gösterileri, takip işlemleri, muhasebe gibi bütün yapılması gereken işleri boş verdi, tek derdi bilgi edinmek haline geldi. Başarısız araştırmalar gösteriyor ki Alman rakibimiz şu anda eşit derecede derin bir veri bataklığına eşit derecede batmış görünüyor. Bunu duyan üst orta yönetimin içi rahatlıyor. Çevrim içi olduğu zamanlarda Shenzhou her şeyin yolunda ve kontrol altında olduğu konusunda öyle şiddetle ısrar ediyor ki herhalde orada otuttürüyorlar diye düşünmekten kendimizi alamıyoruz; daha önce olmamış şey de değil hani.

Phil Tong’a bakılırsa sorunun kaynağında bir virüs var. Phil Tong gözleri delirmiş gibi fıldır fıldır bir halde Arıza Merkezi’ne dalıyor ve bu bir virüs, kesinlikle virüs, virüs olmalı diye diretiyor. Aslında sormak istediği şey biz moronların virüs ihtimalini hiç düşünüp düşünmediğimiz. Düşünmediyse niye düşünmediğimiz. Gregg kahve lekeli kravatıyla Phil Tong’un üzerine atlayıp adamı boğmadan önce her daim tetikte bulunan Chad Ekibi, Lotz’un üzerine atlayıp adamı zapt ediyor. Phil Tong kendisine dokunmamamız için bizi uyarıp yalpalaya yalpalaya uzaklaşıyor.

Kullanıcılara kalırsa her şey virüs. Bir yandan doğru, kendi kendini kopyalayan spam robotları senelerdir spam manzarasının bir parçası olmuştur. Fakat hiçbir zaman bu derece kuvvetli bir çekiş gücüne sahip olmadılar. Birisi bir yerde işi batırdı, temel kapılardan birini kilitlemeyi unuttu; kapı ardına kadar açık kalınca bütün bakteriler içeri hücum etti. Estonya’da bir yerlerde 8-12 yaş arası

sivilceli überhackerlar kıkırdayıp birbirlerine “Çak bir beşlik!” diyorlar. Birisi onları vurmuyacak mı yahu?

Bu esnada: Chad D. ile Chad W. büyük kahraman çıktılar! Phil Tong’a sinir krizi geçirten stres, bu adamların sadece daha şevkle çalışmasına, daha net düşünmesine ve daha çok üretmesine yarıyor. Ne şikayet ediyorlar, ne kafayı kırıyorlar, sadece muharebe alanındaki Spartalılar gibi arıza kayıtlarını teker teker kapatıyorlar. Bu ofisin dışında batıya doğru sürüklenen boktan bir arıza fırtınası var ama IT’nin sorunları akla mantığa uygun ve biz onları teker teker çözeceğiz. Bu arıza bizim aklımızı kaçırmamıza engel oluyor.

Güvenlik duvarımız bütün kanallardan daimi saldırı altında. İşletim Sisteminin bilinen bütün zayıflıkları ile taklidini yaptığı İşletim Sistemi bütün protokollerde inceleniyor: IP4, IP6, ATM; BGP sahtekarlıkları, zamanlama saldırıları, kaba kuvvet ikaz fırtınaları, SNMP araştırmaları. E-posta yazılımı sert bir spam dalgasının çarpması sonucu işlevsiz hale geldi, kekelemeye başladı: Seselam? Çık! Seseselam? Ama bölmeler hâlâ çalışıyor. Düzeltme paketleri su sızdırmıyor. Gemi batmayacak. Şayet ben de bayrak direğine sıkıca yapışırsam açık denizlere sinyal gönderebilirim.

23:23:40, 11 Ağustos Pazartesi, 2008:

Saat çok geç oldu. Açık ofisimizin köşesinde bulunan masamdayım, bir mola verdim... 8.231.11.22'ye bir SOS gönderiyorum.

Ping? Tak tak? Selam? Ön kapılarına 100 defa tıklıyorum... 3 ping geri dönüyor.

Web sitesi çökmüş, e-posta ağ geçitleri çökmüş ama cocksmiths.com henüz hizmet dışı değil. Bu oldukça saçma ama gizemli bir popüleriteye sahip sohbet jargonunu hatırlamak için hafızamı zorlarken hızlı sohbet kanalına uzaktan doğru bağlanmayı başardım. Kaplumbağa hızındaki paketlerim muharebe alanının karşı tarafına doğru hücum ettiklerinde kırılmış ve hizasız bir halde yerlerine varıyorlar. Buzulların erime hızıyla savaş alanının öbür ucundan cevap geliyor. Uzaktan hızlı sohbet yazılımı soruyor:

001 EVET?

200 KULLANICI goldenrod13 HIZLISOHBET_TALEBİ (1=10): çok büyükmüş.

.... 301 BUMMER: KULLANICI ÇEVİRİM DIŞI.

200 KULLANICI small_paul HIZLISOHBET_TALEBİ (1=28): her şey fena halde kontrolden çıktı.

.... 301 BUMMER: KULLANICI ÇEVİRİM DIŞI.

200 KULLANICI mosquitoboy HIZLISOHBET_TALEBİ (1=17): nerdesiniz millet?

.... 302 HARSH: TALEP REDDEDİLDİ.

200 KULLANICI mosquitoboy HIZLISOHBET_TALEBİ (1=102): selam? yardım edin! sürekli büyüyor & beynimin içine giriyor! nasıl durdurabilirim? size de böyle oldu mu?

.... 302 HARSH: TALEP REDDEDİLDİ.

200 KULLANICI mosquitoboy HIZLISOHBET_TALEBİ (1=28; pri=1): MB: beyninin içine de mi giriyor?

.... 6666 BOGUS: SOHBET SONA ERDİ.

“Jack?”

Chad D. yüzünde endişeli bir ifadeyle yusuvarlak kafasını çalışma alanıma doğru uzattı. Seyrek sepelek saçlarını kafasının yanlarına yapıştırmıştı; öyle solgun ve gergin görünüyordu ki sanki kafein fazlasından ölmüştü de gömmemişlerdi. Kim bilir ben nasıl görünüyordum? Ne yapalım, bugün dünya

böyle görünüyor.

“Jack, birkaç adam geldi...”

Chad, parmağıyla arkasında duran bol siyah giysiler içindeki uzun boylu, gri saçlı adamı işaret etti. Adam bana sanki böcekmişim gibi bakıyordu. Ceketinin cebinden küçük bir not defterinin ucu çıkmıştı. Adamın hemen arkasında duran iki polisten biri keldi diğeryse genç. Polislerin arkasındaki safta yerini almış olan Gregg Lotz’un ağzı bir açılıp bir kapanıyordu ama tek bir sözcük duyulduğu yoktu. Şayet iki polis ve bir dedektifin başa çıkamayacağı bir durum vukua gelirse el koysunlar diye üç adet mankafalı fakat işgüzar kampüs güvenlik görevlisi bu takıma katılmıştı.

“Merhaba, bay, ee... Stalker? Size Jack dememin bir mahzuru var mı acaba?”

Hayır anlamında başımı salladım.

Tıpkı ikinci el bir araba satıcısı gibi gülümsüyor ve geri zekâlı olma ihtimalimi hesaba katarak sözcükleri yavaşça, tane tane zikrediyordu: “Teşekkür ederim. Benim adım Malcolm Dean, dedektifim.” Tokalaşmak için elini temkinli bir biçimde uzattı. “Mesainizi böldüğüm için kusura bakmayın, bugün herkesin gırtlığına kadar dertle boğuştuğunu biliyorum..”

“Cuma günü.”

Bir kaşını kaldırdı. “Cuma günü mü?”

“Cuma günü gırtlığıma kadar batmışım. Bugün daha da battım.”

“Öyle mi?” diyerek kel polise bir bakış fırlattı. Bu esnada sırıtarak boğuk bir kahkaha atan kısa boylu, şaşı ve kel polisin bana bakışlarından şu cümle okunuyordu: “Benim nispeten küçük polis penisim bile bu otuzbircinin penisinden daha büyük.” Ah gerçeği bir bilseydi.

Sanki ben yemekmişim de o da açlıktan ölüyormuş gibi bir bakışla “Jack” dedi dedektif, “Seninle Cuma günü hakkında konuşmamız gerek.”

23:45:01, 11 Ağustos Pazartesi, 2008:

Ayakkabı Tarihi Kütüphanesi'nde konuşuyoruz. Bütün duvarlar ünlü ayakkabılar ile bu ayakkabıları giyerek üne kavuşan yıldız atletlerin dijital yollarla eskitilmiş fotoğraflarıyla kaplı. Duvar kenarlarında duran haczedilmiş bilgisayar masalarının üzerlerinde darmadağın yığınlar halinde bir araya getirilmiş yedek sunucular var; bazılarına yeniden işletim sistemi yüklenmiş, bazıları bozuk, bazıları da harıl harıl çalışıyor. Tekrar kullanılmak üzere sökülmüş sağlam iş istasyonu parçalarından oluşan bir kule köşede tehlikeli biçimde sallanıyor. Oda sıcaklığı 27.5°C. Sabit disklerin vızıltısı ile soğutucu fanların sesleri adeta bir katil arı sürüsü kadar çok gürültü yapıyor. Tavandan sarkan renk kodlu veri kablosu sallandıkça başka kablolarla bağlantı kuruyor. Ergonomik ofis sandalyelerinde dedektifle karşılıklı oturuyoruz. Polisler ayakta bekliyor.

Dedektif bana bir fotoğraf uzattı: “Bu adamı tanıyor musun?”

Fotoğraftaki herif benim şu aslan başlı surf-Nazi'ye benziyor.

“Bir arkadaşınla çıkıyor? Hani siyah bir Camaro'su var?”

“Sanırım gördüm, evet. Bir veya iki defa.”

“Ona hiç bira fırlattın mı?”

“Bir defa.”

“Anlaşıldı. Bir defa yeterli. Artık kimse Rock Short'a bir şey fırlatamaz zaten.” Dedektif fotoğrafı kaldırdı.

“Ne demek istiyorsunuz? Öldü mü yoksa?”

“Evet. Hem de ne ölmek.” Dedektif eliyle havada tırnak işaretleri yaparak devam etti: “ ‘Öldü’ demek çok hafif kalır. ‘Cinayete kurban gitti’ demek daha doğru olur ama inan bana o bile az kalır. ‘Hunharca boğuldu ve ölene kadar sopayla dövüldü’ demek bile Rock Short'un başına gelenlerin asıl berbat kısmını ifade etmekten aciz. Cuma günü.”

Bana doğru eğildi, büyülenmiş gibi bir ifadeyle, sanki ben onun pornografisiymişim de herifi baştan çıkartıyormuşum gibi pis pis suratıma bakıyordu. Başım zonkluyordu... Başım dönüyordu... Lassie beni dürtüyor, dizime vuruyordu. (Kapa çeneni Lassie!)

“Vay be,” dedim, “Vay canına. Pek fenaymış. Herifi yakalayabildiniz mi?”

Dedektif bir hışımla sandalyesinden fırladığı gibi sandalyeyi bir tekmeyle duvara savurdu.

“Jack! Dinlesene beni! Senin çok zeki olduğuna dair bir teorim var! Belki benden bile zekisin! O

yüzden bana abuk subuk sorular sormayı kes! Sen bağlanabiliyorsun değil mi? Kendi odanda? Hâlâ internet erişimin var. Neler olup bittiğini herkes kadar sen de biliyorsun. Bunlar APler!”

APler mi?

Lassie kıpırdanıp kıvranmaya devam ederken zihnim bir yandan da umutsuzca bu iki harfli kısaltmanın neyi temsil ettiğine dair tahminlerde bulunuyor. APler mi? Pek çok RFC okurum, bir dönem RME oynardım, EFR ile yazışıyorum, RF’ye fazlasıyla maruz kalıyorum... Kafamı kaldırıp iki polis memuruna bakıyorum ama onlar bile değil APnin anlamını bilmek, o sabırlı polis suretlerinin arkasında sadece bir “O da neymiş amına koyayım.” ifadesi taşıyorlar.

Sağ ayağımı yere vurarak “Aykırı Penisler mi acaba?” dedim hiç de kendimden emin olmayarak.

Dedektif Dean iki polisine anlamlı bakışlar fırlatınca polisler kapıyı çarpıp bir de arkalarından kilitlemek suretiyle dışarı çıktılar.

“APler. Azgın Pompacılar. Sen zaten biliyorsun.”

Bu odanın sıcak ve havasız atmosferinde asılı duran, bilmek istemediğim bütün gerçekler arasında hakkında hakikaten hiçbir şey bilmediğime en çok sevindiğim ve heyecanlandığım gerçek bu olmuştu.

“APler. Kusura bakmayın... Şu APlerin ne olduğunu anlatır mısınız lütfen?”

“Sen İnternet adamısın. Bu da bir İnternet olayı. Adamlar internetten organize oluyorlar! Sohbet odalarında birbirlerine fotoğraf gönderiyorlar ve birbirlerine üstünlük taşıyorlar. Saldırıyorlar ve beceriyorlar. Tecavüz edip öldürüyorlar. Geçen hafta bu ülkede kaç kişiye saldırıp tecavüz ettiklerine dair bir fikrin var mı? Erkek, kadın, çocuk? Peki ya evcil hayvanlar? Hiçbir fikrin var mı? Tahmin etmeye var mısın?”

“Kulağıma bir şeyler çalındı ama... Tabii onlar söylentiden ibaret!”

“Benim de gözüme bir şeyler çalındı. Fotoğraflar! Çünkü ben Cinayet Masası’ndayım, çünkü cinayetlerden nefret ediyorum; barışa ve adalete aşığım, işte bu yüzden de bir dolap dolusu iğrenç, hasta ruhlu fotoğrafa bakma, inceleme, düzenleme ve dosyalama şerefine nail oluyorum! Başlangıçta tek bir adam olduğunu düşündüler, sonra bir çete işi olduğundan şüphelendiler, fakat bu iş tahmin ettiğimizden çok daha büyük. Bu bir akım haline gelmiş! Ve ben de polis olarak bütün bunlarla... Aah!”

Bir an bana vuracağını veya ağlayacağını veya kusacağını sandım. Saçlarını çekiştirdi, yüzünü sıvazladı... Fakat sonra robot gibi bütün hislerini bir köşeye bıraktı.

“Kusura bakma Jack. Son iki gün hiç kolay geçmedi. Bak ne diyeceğim, yine de kanıt görmeden benim sözüme inanma. Birkaç fotoğrafa bakmaya ne dersin Jack? Hı?”

Lassie... Yana yat!

Pis pis sıırttı. “Ne oldu Jack? Durduğun yerde duramıyor musun? Heyecanlandın mı yoksa? Böyle

fotoğrafları seviyorsun değil mi? DVDlere ne dersin Jack? Porno seviyorsun değil mi? Hadi ama, herkes porno sever. Cinayet filmlerini sever misin? Şiddet filmlerini?”

“Hayır! Özür dilerim ama midemi kaldırdınız Dedektif!”

Dedektif Dean kafasını geriye atarak güldü... Hayatımın hiçbir anlamda erotik olmayan bu anında Lassie resmen kabına sığamıyordu. Yaramaz Lassie! İn aşağı!”

Dedektif Dean pis pis gülümsedi: “Tamam tamam, pekâlâ. Özür dilerim. Unut gitsin, unut bunları. Asıl şeyler için ne diyeceksin, ne deniyordu onlara? Plastik oyuncaklar. Süper kahramanların vb. tiplerin oyuncaklarını yapıyorlar ya hani? Savaşıp birbirini geberten küçük kauçuk adamlar?”

“Koleksiyon heykelcikleri.”

“Hey-kel-cik-ler! Doğru ya! Sen de koleksiyon yapıyorsun değil mi?”

“Konumuzla ne alakası var şimdi bunun? Evet yapıyorum!”

Lassie! Dur! Tamam, hoşuma gidiyor ama... dur!

“Koleksiyonun nerede?”

“Evde! Dur!”

“Öyle mi? Senin evin neresi Jack? Nerede yaşıyorsun? Soruyorum çünkü patronun bilmiyor, buralardaki hiç kimse bilmiyor, ben zaten bilmiyorum ama şimdi sana Cuma gecesi neredeydin diye sorsam, sen de “evdeydim” desen işte o zaman evinin neresi olduğunu- Hey, bir yere mi gidiyorsun?”

“Hayır! Ayağım uyuştu da... Otur!” Ayağımla yerde hafif hafif ritim tutmaya başlarken Dedektif Dean de geriye doğru birkaç adım attı. Ah, kasılıyor! Kaşınıyor da! Cayır cayır yanıyor! Lassie!

“Hayır. Ben ayakta duracağım. Sen otur.”

Of. “Lütfen beni dinleyin Dedektif.. Ben hiçbir şey yapmadım ve sizinle konuşmak istemiyorum, ayrıca şu an gerçekten de çok boktan bir zaman, bu yüzden artık gitseniz iyi olur.”

“Hayır efendim. Hiçbir yere gitmiyorum. Sen de bana armut koltuğunun üzerindeki kimin kan olduğunu anlatacaksın!”

Sandalyeye çöktüğüm anda Lassie’yi bağladığım kablo bağlarından dizime yakın olan bir tanesinin çatırtıyla koptuğunu işittim. Birdenbire kan beynime sıçradı. Başım dönmeye, kulaklarım uğuldamaya başladı. Gözlerimi tavana diktim. Bu kadarı da olamazdı artık.

“Lütfen Dedektif-”

“Lütfen, kes sesini! Kan meselesini ve Rock Short’la olan tartışmanı anlattıktan sonra seninle APlar hakkında da konuşacağız çünkü gerçekten de senin gibi İnternette anlayan bir adamın bu meseleyi

“çözmek için doğru kişi olduğumu düşünüyorum.”

Ah, ah, ah. Hayır. Bir diğer kablo bağı daha attı. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Ağrı, baskı, bütün hissettiklerim dayanılmaz seviyeye ulaştı. Gözümün önünde sarı sarı benekler uçuşuyor. Disk sürücülerinin vızıltısı ile gereğinden fazla çalışan klimanın sesi kulaklarımda çınlarken Lassie de, ah, Lassie... Seni hergele!

Yüzünde küçümseyen bir bakışla Dedektif tepemde belirdi. Betim benim atmıştı, halim yoktu ve her yanım acıyordu.

“Fakat Jack, benim asıl bilmek istediğim şu: Başka kim vardı? Bu işi tek başına yapmadığını biliyorum. Tek başına yapman mümkün değil. Koridordaki diğer polisler de tek başına yaptığını inanmıyorlar, ki onlar bugüne kadar her tipten adamı öldüren her tipten adamla karşılaşmışlar. Ama sen? Rock Short’a karşı tek başına? Ya da herhangi birine karşı tek başına? Haha! Hiç inanasım gelmiyor!”

Kablolar atmaya devam ediyordu! Hay içine sıçayım. Hayır, olamaz. Ah Lassie, lütfen yapma! Lütfen bunu yapmanı istememe neden olma!

“Nasıl yaptın?” diye sordu. “Kimden yardım aldın? Hangi aleti kullandın?” Sonra çatırtıları duydu, aşağıya baktı... Gerilen pantolonumu ve pantolonun altında kasılıp duran kızgın tutsağı fark etti. Gözleri merakla parıldadı.

“Oranda ne var Jack?” Gözlerini gözlerime dikip bol pantolonumun sağ kalçasındaki üst cebe doğru elini yavaşça uzattı AMA

Bütün bunlara rağmen, bu odadaki bütün korkunç hakikatlere rağmen, Dedektif’in leş gibi kokan terli elinin hemen dibimde olmasına rağmen el ve ayak parmaklarımda, enseme ve dilimin ucunda saf bir mutluluk, romantik bir aşk ve gerçek bir seksin elektriksel uyarılarını hissetmeye başladım; meme uçlarım, kıç deliğim, dizlerim, kalçalarım gıdıklanıyor, içimden bir şeyler akıyor, taşıyor, küt küt çarpıyor, zonkluyor, bütün bedenimi rahatsız ediyor VE

Cebimdeki kabartıyı fark ettiğinde Dedektif Dean’in suratındaki aptal, şaşkın ifadeye tikslenme ve endişe de ekleniyor. TAM O SIRADA

00:00:00, 12 Ağustos Salı, 2008:

Adeta bir kırbaç gibi, bir ayı kapanı gibi, büyük, uzun, kalın ve dehşet verici bir kobra gibi Canavar Lassie pantolonumun bacağına büyük bir çatırtıyla yırtıp Dedektif Dean'i boynundan yakaladığı gibi kocaman sivri dişlerini adamın boğazına geçirdi... Sırf ZEVK İÇİN!

Ama Lassie... Dur... Hayır! Yavaş ol Lassie! Bu yaptığın çok yanlış... Hiç tasvip etmiyorum! Lütfen başka bir yol deneyelim... Lassie'yi tutup çekmeye çalışıyorum ama artık iki elle onu zapt etmem mümkün değil. Ah Lassie ah... İkimizin toplamından bile daha büyüksün!

Dedektif, ayağında polis ayakkabılarıyla yerde umutsuzca debelenirken boynunun etrafına dolanmış damarlı derine tırnaklarını geçiriyor ama Lassie, sen tutup adamı havaya kaldırıyorsun! Onu ittiriyor, sıkıştırıyor, sonra arta kalan kısmıyla da başının şişman mor kısmını havada şaklatıyor, adamın kıpkırmızı, şişmiş suratına kuvvetli darbeler indiriyorsun. Bir daha bir daha vuruyorsun, adamcağızın kulaklarına, burnuna, gözlerine girmeye çalışıyorsun.

Dur Lassie! İçim hiç rahat değil! Bu yaptıkların hiç hoşuma gitmiyor Lassie!

Kan ve dişlerle dolu bir birikintinin içine düşüyoruz: Boğuşan zavallı uzuvlardan oluşmuş bir kördüğüm gibiyiz. Ayaklarımla dedektifin göğsünü ve kafasını yakalayıp var gücümle kendime doğru çekmeye çalışırken taşaklarım titriyor. Beni ne hallere düşürdün Lassie! Madem böyle davranıyorsun en azından böyle hissetmeme engel ol!

Dedektifin karşı koyma isteği boğazından çıkan boğuk bir sestem anlaşılıyor. Yumruklarını havada savurması hiçbir işine yaramıyor. Yardım istemek için bağırma çalışıyorum ama çarpıntım tutmuş, titriyorum, nefes nefeseyim...

Kablo yönetimi! Cebime uzanıyorum ve büyük boy bir kablo bağı buluyorum – her zaman yanımda taşıyıp hiçbir zaman bir işe yaradığını görmediğim bir boy. Kablo bağı Lassie'nin köküne, tabanına, bağlantı noktasına sarıyorum... Gücsüz ellerimin ikisini de kullanarak olanca gücümle çekiyorum. İnanmazsınız ama canım acıyor!

Yaramaz Lassie! Yaramaz penis! Sana izin yok! İn aşağı! Doğru yatağa! Kablo bağı sıkıca sarıyorum, aniden yukarı doğru çekince tel takviyeli plastik kablo bağı dişleri etime sımsıkı geçiyor!

Acı, tıpkı paslı bir jilet gibi içimize işliyor. Etrafi kolaçan etmek için şahlanıyorsun, üç küçük beyaz gözünde bir hayvanın cinayet sonrası sakinliği var. Bağladığımdan geri kalan kısmıyla bana vuruyorsun ama kasıklarımın dedektifin boynuna kadar olan yolu katedip, adamın boynunu iki defa sarıp bana kadar geri dönmeye boyun tam olarak yetmiyor, henüz değil, tam olarak değil... Bu yüzden polis kafasına bir defa daha dolanıyorsun. Sen aklını kaçırmışsın Lassie, öfkeden kudurmuşsun, kıvranıp duruyorsun, gözün dönmüş, yılan gibi tıslıyor ve tükürüyorsun! Kablo bağı ucunu

dişlerimin arasına sıkıştırıyorum, bir yandan sırtımdan ve omuzlarımdan güç alıp seni çekmeye çalışıyorum bir yandan da bacaklarımdan kuvvet alarak, sıkıca yakalayıp hızla dövdüğün, yerde beyhude kıvranan Dedektif Dean'i çekmeye uğraşıyorum...

İçimde fırtınalar kopuyor... Sanırım gelmek üzereyiz.

Dedektif Dean titreyerek son bir defa daha öğürüyor ve bunu fırsat bilen Lassie gebermiş polisin boğazından içeri dalıyor! Dalga doruğa çıkarken ve ben bağırmağa başlarken Lassie derinlere iniyor! Acı! Et! Ceset ve kan! Kan!

Parçalayan, çatırdayan, ıslak ve doğuma benzer bir kopuş anı... Lassie bağlantımızı kopartıyor, fişi çekiyor, tasmısından kurtuluyor. Üzerimden kalkan devasa ağırlık ve basıncın yerini şiddetli bir ağrı alıyor, bense tek tabanca kalıyorum.

Lassie bir zamanlar paylaştığımız damarların uçlarını takip ederek yemeğiyle birlikte bir köşe sehпасının altına çekiliyor. Karnını doyurmasını dikkatle izliyorum: Öncelikle kustuğu, buharı tüten pembe zehri ölü adamın kafasından boğazına pompalıyor. Sonraysa daha derinlere iniyor, şişkin ölü boyundan aşağıya doğru tıpkı bir solucan gibi kıvrılıyor, adamın iç organlarını keşfediyor, kokluyor ve tadına bakıyor. Birkaç dakika sonra adamın kışından veya kendi açtığı bir delikten çıkıyor ve son olarak kana ve boka bulandığı için kaygan bir halde bir pantolon bacağından gizlice bana bakıyor. Lassie'nin minik ağzından küçük gümüş bir dil veya hortum çıkıyor, masum ve sorgulayan bir şekilde bana bakan üç küçük gözünden akan kanları yalıyor.

“Ah Lassie! Seni kötü, yaramaz penis! Bunu nasıl yapabildin?”

Lassie utanmış ve korkmuş bir biçimde ölü polisin pantolonunun bacağına saklanıyor.

“Lassie! Polisleri öldüremezsin! İnsanları yiyemezsin! Senin varoluş amacın seks Lassie! Sen insana haz sağlamak için varsın!”

Küçük bir köpek yavrusu gibi inleyen Lassie başı eğik bir vaziyette sürünerek pantolonun paçasından çıkıyor. Lassie yaptıklarından dolayı üzgün.

“Tamam, beni korumaya çalıştığının farkındayım. Muhtemelen amacın buydu. Öyle değil mi?”

Lassie bana bakarak dimdik duruyor. Çenesine kan bulaşmış. Tırtıklı kuyruğunu sallıyor. Ah şu gözleri... Benim penisim... Benim kocaman minik Lassie'm...

“Lassie... Rock'ı da sen öldürdün değil mi? Hani şu surf-Nazi olan?”

Lassie gururla, heyecanla ve mutlulukla başını sallıyor.

“Ah Lassie ah... Ben seninle ne yapacağım böyle?”

İşte bu acilen cevaplanması gereken mükemmel bir soruydu: Az önce kasıklarımdan kurtulup Angela Fine'in şiddete meyilli erkek arkadaşını katlettiğimi düşünen polisi yiyen 2 metrelik kana susamış anakonda canavar yarağımla tam olarak ne yapacaktım? Fakat belki de cevaplanması daha

acil olan bir soru daha vardı: Bütün bunları Angela Fine'a anlatıp, hepsini onun için, ona olan aşkımdan dolayı yaptığıma, hatta kötü ve iğrenç kısımları yapanın ben olmadığıma, çünkü çok iyi bir insan olduğuma, ama en azından artık kendisinin özgür ve güvende olduğuna, Rock'ın artık onu dövemeyeceğine, onu aşkın kendisinden bile daha çok sevdiğime, onu ebediyen koruyup kollayacağıma, penis gerektirmeyen her konuda onu mutlu edeceğime... Onu nasıl inandıracaktım? Beynimin dosya sisteminde bu iki soru acilen cevaplanmak üzere birbirlerini itip kakıyor, beynimi kemiriyor, iliğimi kemiğimi sömürüyorlardı...

Az önce gerçekleşen absürd olayların etkisinden biraz olsun kurtulabilmek için bir parça seloteyp kopartıp yırtılmış pantolonumun kasık kısmını bantladım. Bantlarken bir zamanlar gururlu, güçlü cinsel organımın özgürce gezindiği boş sokete, bomboş duran etten prize gözüm ilişti... Ah Tanrım...

Sonra hiçbir şey göremedim çünkü nihayet elektrikler kesildi. Yüksek hızda dönüp duran elektronik aletlerin sağır edici vızıltısı yerini yavaşça sessizliğe ve kulaklarımda çınlayan bir hayalete bıraktı. Elektrik kesintisi sonunda bize de ulaştı. Ayakkabı Tarihi Kütüphanesinin kapıları ardında bana doğru hızlı hızlı yaklaşan ayak sesleri duyuyorum, kapı hızla çalınıyor ve anahtar şingirtileri duyuluyor. Tepemde sallanan veri kablolarının ve tavan panelinin çatırtısını duyuyorum. Zar zor sesim çıkıyor...

“Kim o?”

Chad Ekibi gelmiş. “Jack? İşin bitmedi mi daha? Arıza Merkezi'nde sana çok ihtiyaç var.”

00:17:40, 12 Ağustos Salı, 2008:

Herkese günaydın! Yepyeni bir güne uyandık ve daha şimdiden Arıza Merkezi insanın ağzını açık bırakan dev bir arızayla boğuşuyor: Spam, bizim Mojino Hattı'ndan kaçıp Shenzhou'daki güvenlik duvarından atladi ve VPN'den içeri akıyor, bizi tıkıyor; bizimki koca Amerika'da sağlam kalan son elektrik şebekesi; anlaşılan o ki Azgın Pompacılar başta tahmin edildiği gibi söylenti olmaktan ziyade gerçek bir oluşum ve iki numaralı vasıfsız net operatörünün söylediğine bakılırsa ülke çapında, kıtalar arası bir biçimde ve hatta Avrupa'da yağmacılığa ve pompacılığa hız kesmeden devam ediyorlar. İki numaralı vasıfsız net operatörü bu bilgileri edinmek için masasının altında oluşturduğu küçük barikatlı bir bölgeye geçici olarak bir Amerika Petrol Enstitüsü Uydu Kaynağı kurmuş, elden çıkarmayı inatla reddettiği malzemelerini buraya istiflemiş. Bu esnada orduya, Milli Muhafız Teşkilatı'na, Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu'na ulaşamıyor, kayıplara karışmışlar, muhtemelen onlar da pompalanmış. Hava Kuvvetleri şu an havada takılıyor ve orada kalma niyetindeler. Devlet Başkanı yer altına çekilmiş. Ulusal Güvenlik Teşkilatı sırta kadem basmış.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi: Phil Tong'un elinde bir silah var, Gregg Lotz'u kolundan yakalayıp rehin almış ve "İnterneti durdurmamızı" talep ediyor; hem de yalnızca bizim küçük İnternet ağımızı değil, bütün dünyadaki İnternet ağını durduracakmışız, bunu neden istediğini söylemesi mümkün değilmiş. Bir numaralı vasıfsız eleman kendisine bir arıza kaydı açmasını önerdi, şimdiyse boynundaki delikten kanlar akıyor.

Ben mi? Bu kadarı da fazla artık. Bu kadarıyla başa çıkamam! Sanki bütün dünya sözleşmiş, her taraftan üzerime üzerime geliyorlar! Chad W. ile Chad D. ağlamayı kesmemi beklerken yorgun ve bıkkın gözlerle beni seyrediyorlar.

Heykelciklerimi istiyorum! Angela'yı istiyorum! Eğer onu bulsaydım, birlikte kaçsaydık sorun olur muydu? Yoksa APlar onu çoktan ele geçirmişler midir? Sorunlar bu raddeye ulaşmışken Chad, Chad, Gregg ve benim elimizden ne gelir ki? Son yarım saatte olanları düşününce Arıza Merkezi'nde olabilecek herhangi bir sorunun önemi olabilir mi?

Pantolonumun paçasından kan damlıyor. "Çocuklar, ben yaralandım. Bana bir..."

Chad ve Chad şoke olmuşlardı, ikisi de kısa boylu adamlar olduklarından kafalarını kaldırmış bana bakıyor, muhtemelen bundan sonra ağzımdan çıkacakları korkuyla bekliyorlardı. Chad Winkel'in gözü seğirdi ve Chad Day bıyıklarını burdu. Olan biteni nasıl açıklayabilirdim ki? Daha ne kadar Arıza'ya göğüs gerebilirdik? IT departmanındaki bütün uzmanlar birer fiyaskoydu. İşteki başarıımızı saymazsak hepimiz absürd bir biçimde bir araya toplanmış gülünç bir tutunamayan grubuyduk.

O anda ne yapacağımı bilmiyordum, gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Chad ve Chad harekete geçmeye, bir şeyleri onarmaya ve IT misyonunu yerine getirmeye ihtiyaç duyarak bekliyorlardı. Bizim varoluş amacımız buydu. Bütün bildiğimiz bundan ibaretti.

Bu yüzden onları bütün WADSLAP'leri çekip bizi çevrim dışı bırakmalarını için gönderdim... Sonra da Arıza Merkezi'ne girdim; yaraksız, bir başıma.

12 Ağustos Salı, 00:23:11 PDT 2008:

Phil Tong'un bir derdi var. Arıza Merkezi'nin ortasında, yerdeki kurumsal gri halıfleksin üzerinde, Gregg Lotz'un sırtında oturuyor. Sodyum buharlı yedek lambaların ışığında teni mavi ve tıpkı bir cesete benziyor. Kesik kesik nefes alıyor. Canını yakan bir şey olmalı; iki büklüm kıvrılmış karnını tutuyor, silahını önce Gregg'e sonra da bana doğrultuyor. Bir korku ve sükûnet timsali olan Gregg, tek bir bakışıyla üst orta yönetimin bütün endişelerini ifade etme becerisinden henüz hiçbir şey kaybetmemiş.

“Kapat şunu!” diye gürlledi Phil. “Kes şunu! Gebersin!”

Phil Tong'la konuşmak için kibar, anlayışlı bir ses tonu bulabilmek umuduyla ruhumun derinlerine indim.

Sonunda “Phil, dinle beni” diyebildim, “Lütfen... Yapabileceğimiz ve yapamayacağımız birtakım şeyler vardır.”

“Sakın bana bilmediğini söyleme Jack! Hah! Bunca zamandır gözüm üzerindeydi.”

“Ne yaptığımı gördün Phil? D-halkalarını sıkılamı mı seyrediyordun?”

Phil'in bir anlığına kafası karışmıştı. “Hayır... Tedaviyi gördüm!” dedi bir parmağını bana doğru sallayarak. “Uyguladığın kürü.”

Gözleri delilik ve acıyla titriyordu. Hayır, ah, yoksa...

“Resmen cehennem ateşi gibi! Şeytan internette dolanıyor! Jack... Beni upload etti! Seni de! Şimdi oradan dışarı çıkıyor! Buraya geliyor! Evet! İnternet herkese hastalık bulaştıran bir damar!”

“Tamam, sana katılmıyor değilim Phil ama “upload etmek” derken-”

“İyi ve kötü Jack! Birler ve sıfırlar değil! Kötü!”

“Dinle beni Phil, İnternet gerçek anlamda milyonlarca kilometre fiber-optik ve bakır kablo ile-”

“Kurtlar! Solucanlar! Şeytanlar!”

“-dünyanın milyonlarca farklı yerine kurulmuş milyonlarca yönlendiriciden oluşuyor, senin paşa gönlüne göre masa lambası gibi açıp kapatmamız mümkün değil! Burada prosedürleri olan bir sistemden söz ediyoruz! Ve sistem yöneticileri ile IT uzmanları-

Söylediklerimi aşağılayarak homurdandı.

“-bu sorunu çözmek için canlarını dişlerine takmış gece gündüz demeden çalışıyorlar! Her şey daha

iyi olacak Phil! Bütün bunlar geçecek... Birkaç gün içinde...”

Phil Tong bana öyle içten bir “sen ne salak herifsin” bakışı attı ki biraz koymadı desem yalan olur. Gregg Lotz’un inleyen kafasının arkasına baktı, sonra silahına baktı... Gregg’in sırtına doğru eğilip düğümlemiş, tıknefes sesiyle bir şeyler mırıldandığını duydum. Dua ediyordu. İnsanın teninin altından görünen damarlar gibi masmavi olmuştu. Kanıyordu.

“Pekala Phil: Haklısın, tedavi. Kötü. Çok kötü. Şimdi anlıyorum! Ben aptal değilim.”

Onun buyruğu yerine getirilecektir...

“Ama bunun internet ağıyla ne alakası olduğunu anlamıyorum!”

... rızkını çıkartıyor... günahlar...

“Benim bilmediğim ne biliyorsun Phil? Phil?”

... teslimat tamam... krallığa girdi...

“Ne biliyorsan bana da anlat Phil! Phil!”

... güç, şeref, ilelebet... Amin.

Ve Phil Tong’ın beyni adeta arıza kayıtları gibi üzerimize yağdı.

00:29:23, 12 Ağustos Salı, 2008:

Polisler, güvenlik görevlileri ve üst orta yönetim ön kapıda toplanırken Arıza Merkezi'nin arka kapısından sıvıştım. Lütfen artık daha fazla Arıza çıkmasın. Tükendim. Şu an Diyet Fresca'dan başka bir şey istemiyorum.

Acil durum aydınlatmalarıyla donatılmış koridorlardan yalpalayarak geçip yeme-içme-oyun katına vardığımda Fresca makinesinin bozulmuş olduğunu gördüm. Ben de 15 metrelik yedek bir elektrik kablosu alıp Fresca makinesini yedek elektrikle çalıştırmak üzere kablo panosuna koştum. Çünkü biliyordum ki eğer bunu başarırısam makine çalışacaktı ve tam da o anda bir şeyleri tamir etmek için içimde karşı konulmaz bir açlık duyuyordum. Pencerelerden birinin önünden geçerken dışarıya, Uluslararası Spor Giyim Kampüsü'ne baktım ve kırmızı, beyaz, mavi yanardöner ışıklarla dolu bir tarla gördüm. Polislerden oluşan kabaran bir dalga Uluslararası Spor Giyim kıyılarını yalıyordu. Günahkâr kardeşlerini arıyorlardı.

Tavanda birtakım sesler duyuyorum. Hem de ne sesler.

Elektrik kablosunun yanı sıra birkaç kablo bağlantısı daha çektikten sonra geldiğim bütün yolu geri döndüm; Bilgi Alma ve Pazarlama-Halter bölümlerinden geçip alt kata indim, konferans salonunu geçip üst kata çıktım, üst orta yönetimin yalıtımlı ofislerini ve maaş bürosunu da geçip yeniden yeme-içme-oyun katına döndüm ve kulak kabarttım:

Kesinlikle tavanda bir şeyler var. Hem de büyük bir şeyler.

En yakın kablo panosuna ulaşmak için koridorun öbür ucuna koştum, sonuncu yedek jakta biraz yedek elektrik buldum, koşarak Fresca makinesine geri döndüm, sürünerek makinenin altına girdiğimde her yerin yapış yapış bir göle dönüştüğünü gördüm ve kablo yönetimi bakımından bir fiyaskoyla karşılaştım. Asgari ücretle çalışıp bu makinelerin servisine bakan teknisyenlerin gözleri bütün gün mesai bitse de gitsek diye saatte olduğu için makinelerin hali umurlarında bile değil. Yapış yapış olmuş çoklu prize bağlı bütün kabloların fişini çekip düzelttim. Sonra hepsini elektrik akımı taşıyan prizimde teker teker denedim, ta ki üzerinde Fresca baloncukları olan arkadan aydınlatmalı levhaya can gelip ışııl ışııl olana dek.

Bardağımı buz ve Diyet Fresca'yla doldurdum, tavandan gelen sesleri dinlerken kocaman bir yudum aldım.

Herkesin bağımlı olduğu bir uyuşturucu vardır. Benimki de Diyet Fresca. Bir de porno, sanırım... Ama daha çok Diyet Fresca. Beni sakinleştiriyor, sağlıklı düşünmemi sağlıyor. Her şeyin çığrından çıktığı bu mutsuz anda sahip olduğum tek şey bu işte. Ayrıntı odaklı bir insanım. Bütün orman cehenem yangını içinde çatırtılarla yanıyor ama bu ağaca odaklanabilirsem hayatta kalmayı başarabilirim.

Tavandaki hareket durmak bilmiyor. Birileri gelip gidiyor, ortalıkta dolanıyor, bir şeyler inceliyor. Bir şeyler arıyorlar.

Alt katta pahalı camlardan yapılmış kurumsal pencereler şangırtılar çıkararak tuzla buz oluyor. Polis telsizlerinden duyulan gergin polislerin konuşmaları bitmek tükenmek bilmiyor. Bence şu anda polislerle konuşmanın hiç sırası değil. Ortalıkta görünmemem lâzım.

00:41:28, 12 Ağustos Salı, 2008:

Çevrim Dışı Yedekleme Deposu'na doğru giderken Angela Fine ile karşılaşmaz mıyım!

O da beni görünce çığılığı basmaz mı!

“Angela! Şşş!” Angela nefes nefese kalmış, korkuyla gözlerini bana dikmiş, kapana kısılmış küçük bir fare gibi. Üzerinde bir bornoz ile çok büyük ve deri bir erkek ceket var, tam Rock'ın giyeceği türden bir ceket. Bir yandan cekete sıkıca sarınmaya çalışırken bir yandan da bir elinin uzun, narin parmaklarıyla deri yakayı okşuyor. Saçları darmadağın olmuş ama hâlâ etrafa yaz kokusu saçmaya devam ediyor ve benim hayatta görmekten daha fazla memnun olacağım tek bir kişi daha yok. Kendisine zarar vermeyeceğimi anlaması için onu tutup kendime doğru çekiyorum.

Alt kattan, uzaktan, polisin megafondan yaptığı anons duyuluyor: BİZ POLİSİZ!

“Jack...” Angela hiç kıpırdamadan dimdik duruyor, bir yandan da titriyor. Güzel yuvarlak yüzünde acı dolu, endişeli bir gülümseme beliriyor. Bir adım geriliyorum.

“Angela... Selam! Seni burada görmek... çok komik!”

Güzel kahverengi gözlerini hiç kırpmadan gözlerime bakıyor.

“Jack... O üzerindeki ne?”

“Ah, Tanrım... Beyin sanırım. Phil Tong'un beyni. Kusura bakma.”

Hafifçe inliyor ve dik dik bakıyor.

Alt kattan, uzaktan polisin sesi çınılıyor: HEMEN DIŞARI ÇIK!

“Angela... Sana bir Fresca alayım mı?”

Sesi derinden, çaresiz bir ciyıklama gibi çıkıyor. “Lütfen beni öldürme Jack.”

Ah, olamaz. Onca uğraşım geri tepti.

“Angela... Hayır! Kesinlikle öyle bir şey yapmam, asla!”

“Tamam! Özür dilerim!” Gözüne far tutulmuş tavşan gibi öylece donakalıyor.

“Hayır, gerçekten bana inanman gerek! O adamı ben öldürmedim. Erkek arkadaşın mı? Her kimse. Bil ki ben yapmadım!”

“Tamam. Sana inanıyorum. Sadece... Beni öldürme.” diyerek hıçkırıyor; çok üzgün ve korkmuş görünüyor.

“Tam tersine, ben senin için endişeleniyordum! Bunca şey olurken... Senin burada ne işin var ki Angela?”

Alt kattan ve uzaktan polisin sesi duyuldu: İÇERİ GELİYORUZ!

“Beni buraya getirdiler,” dedi başını sallayarak, sesi merdiven boşluğunda yankılandı. “Seninle konuşmamı istiyorlar. Aslında...” Derin bir nefes aldı, güzel başını hafifçe sallayınca ortalığa tatlı bir parfüm kokusu yayıldı. “Beni neden buraya getirdiklerini tam olarak bilmiyorum. Ne yaptıklarını bildiklerini de pek sanmıyorum. Sadece ortalıkta koşuşturup polislik taşıyorlar. Korkuyorlar. Kaybetmek üzereler. Dediklerine bakılırsa sen bütün o insanların ırzına geçmişsin ve...”

Alt kattan ve uzaktan polis bağırdı: BU SON ŞANSIN!

“Angela n’olur n’olur n’olur benden korkma. Ben gerçekten çok çok nazik bir adamım. İnsanların ırzına geçmem. Ben kimseye vuramam bile! İri yarı değilim, kaslı değilim, büyük bir şeyim de yok... Büyük bir Camaro’ m yok ama... Ama nazik bir insanım! Mülayim bir yapım var! Ayrıca inanılmaz derecede duyarlı bir insanım, keskin bir gözlem yeteneğim var! Ve senden hoşlanıyorum. Senden hep hoşlandım.”

“Ben de senden hoşlanıyorum Jack... Lütfen beni öldürme.”

Kesinlikle böyle olmamalıydı, işlerin bu noktaya gelmesi son derece üzücü, yanlış, berbat... “Angela! Orada mısın? Dediklerimi duyuyor musun acaba? Korkmana gerek yok! Bak, sana göstermek istedim ki... Ben... Ah, Angela...”

Polis: DIŞARI ÇIKMAZSAN BİZ İÇERİ GİRİYORUZ! BU SON ŞANSIN!

“Angela, sana söylemem gereken çok önemli bir şey var!”

“Tabii ki Jack! Ne söyleyeceksen lütfen...”

Eğer Angela “lütfen beni öldürme” deseydi onu öldürmemeye devam ederdim, tam tersine ona güven vermeye çalışırdım, ona karşı nazik davranırdım ve belki eninde sonunda bana inanırdı. Belki sonra bu konuyu kapatıp başka şeylerden konuşurduk: Ortak zevklerimiz, gidip birlikte yapabileceğimiz şeyler, tabii eğer bir gün her şey yeniden normal seyrine dönerse. Ya da sadece konuşmaya devam edebilirdik ki bu bile bana ebediyen yeterdi, sadece Angela’yla konuşmak bile.

Eğer Angela “lütfen sadece beni tut” deseydi ona var gücümle sıkıca sarılır, onu ebediyen kollarımda tutardım, etrafını sahip olduğum güzelliklerle donatırdım. Belki o zaman kalbimin sıcaklığını ve ondan yayılan saf aşkı hissedip bana inanırdı.

Eğer Angela “lütfen alt kata inip polislerle konuş” deseydi elbette onun için bunu da yapardım ve kim bilir sonra ne olurdu, dünya başımıza yıkılırken; yağmacı, pompacı duman etrafımızı sararken belki en azından denediğimi görür de olur ya, eninde sonunda yüreğimin derinliklerini görmek için

bir fırsat yakalardı da bana inanırdı.

Ama eğer Angela “lütfen 6 metrelik canavar bir yarağın tavandan sarkıp kabarık derisiyle beni tuttuğu gibi döşeme altı boşluğuna çekmesine izin verme” deseşdi...

İşte o zaman Angela’yı hayal kırıklığına uğratmam işten bile değildi.

Çünkü o canavar beni de yakalayacaktı.

Tarih: Bulunamadı

Ortalık zindan gibi, nefes alamıyorum, sürüklendim; metallere, kablolar, fiberglaslar her tarafımı çizdi, kesti; terledim, üşüdüm, karanlıkta kaldım. Bayıldım, uyandım, bağırdım, tekrar bayıldım...

Kendime geldiğimde yerde uzanıyordum, üzerinde yattığım döşemenin altından kavurucu sıcaklıkta bir rüzgar üfürüyordu; sürekli, derinden ve sinirli bir takırtı duyuluyordu. Odanın köşelerinden alevler yükseliyordu. Oda dumanaltı olduğu için tavanı göremiyordum. Canlı, kıvrılan bir şey üzerime tırmanıyordu! Yılanlar! Bütün döşeme yılanlarla kaplıydı! Dizlerimin üzerinde sürünmeye başladım ama ayağa kalkamazdım, yangın çıkmıştı! Ice Station Zebra'da yangın. Hem de yılanlı. Peki Angela neredeydi?

Soluk aldığımı, ağladığımı duyuyordum... Birden onu gördüm.

Kıpır kıpır kıvrılan kabloların yanında yerde yüzükoyun yatıyordu. Elektrik kabloları, veri kabloları, fiber, bakır kablolar kaynaşmış duran bir tabaka halinde onu sarıyor, üzerine sürünüyor, bornozuna ve ceketine asılıyorlardı. Açılmamış yedek teyp bantları müzik kutusunun açık ağzından sarkıp Angela'nın bacak arasını yalıyorlardı. Angela çığlık atıyordu.

Onun yanı başında, odanın orta yerinde, WADSLAP Bilgi Alışverişi 01'in bulunması gereken noktada kalın, kıvrılıp duran etten bir kule yükseliyordu. Veya: Önceden WADSLAP Bilgi Alışverişi 01 makinesi olarak bilinen şeyin çevresine sıkıca dolanmış, kelimelerle anlatılamayacak derecede büyük, uzun, kalın ve dehşet verici üç gözlü şeytani penis, başını tekrar tekrar makinenin tepesine vuruyordu. Benim penisim. Benim küçük canavarım.

“Lassie! Ne yaptığını zannediyorsun!?”

Tıkırtı sustu. Canavar yarak bana doğru uzandı; yaralı, mosmor olmuş, benim kafamdan büyük başıyla beni şımarık bir şekilde dürttü... Uzun, gümüş rengi diliyle yanağımı yaladı ve beyaz hüznü gözlerini üzerime dikti.

“Lassie... Ne yapıyorsun!?”

Lassie, dolandığı WADSLAP Bilgi Alışverişi 01'in üzerinden ayrıldı ve yerlerdeki yılanlar yürümem için bana yol açtılar. Makinenin durumunu denetlemek için ona doğru ilerledim.

Makinenin ön kısmına baktığımda Chad ile Chad'in onlara söylediğim her şeyi yaptıklarını gördüm: Bütün WADSLAPlerden verileri, elektriği, hafıza kartlarını ve çalışırken değiştirilebilen diskleri çekmişler, bütün İnternet bağlantılarımızı dört farklı şekilde tahrip etmişlerdi. Hayalet kablolar ölü ünitelerin boş portlarına girip çıkarak sürekli dürtüyorlardı ama kalıcı önyükleme araçları görünürde yoktu. Bu bağlantılar çökmüştü bir kere.

Makinenin arka yüzüne baktığımda... Chad ile Chad'i gördüm!

İki büklüm olmuş, tanınmaz hale gelmiş mosmor kol bacak, saç, kan ve şirket tişörtünden bir hamur oluşturmuşlar, WADSLAPlerle güç ayarlama cihazı arasındaki 23 cm'lik boşluğa sıkışıp kalmışlardı. Bu hamur yığınının dört bir yanından büzülmüş, şişmiş, tırnakları kanlı parmaklar dürtüyordu.

Bu kadarı da fazlaydı. Of ki ne of.

Lassie omzuma hafifçe vurdu, sonra da... Yüzünü yavaşça Angela'nın kalçasına sürttürmeye başladı, bu esnada Angela çığlıklar atıyor ve kurtulmak için debeleniyordu ama o çırpındıkça kablolar onu daha da sıkıyordu.

“O da ne Lassie? Yani... Yeniden internete bağlanmamı mı istiyorsun... Sonra Angela'yı birlikte mi becereceğiz?”

Lassie “evet” anlamında başını salladı ve devasa taşaklarını bir hevesle titretip yakındaki başka bir makineye hızla çarptı, makine yana devrildi, tavandaki yanmış paneller sallandı.

Bu benim eserim! Bunu yeni penisimle başardım! Aman Tanrım. Bu benim, benim etim, benim kötücül yanım!

“Lassie... Ah Lassie ah... Neden uslu bir penis gibi davranmıyorsun ki?”

Lassie başını salladı, sonra kendisi sallandı, sallandı ve başını salladı. Yerdeki kablolar bizi merakla izliyorlardı.

“Sen kötü bir çocuk değilsin, değil mi?”

Lassie coşkuyla başını salladı: Hayır!

“Dinle beni Lassie: Irza geçme ve cinayet... Kulağa hiç hoş gelmiyor. Bunlar çirkin şeyler.”

Lassie'nin kuyruğu sallanmayı kesti.

“Sen uslu bir penissin Lassie ama buna bir son vermen gerek. Milleti öldürmeyi kes Lassie!”

Lassie “hayır” anlamında kafasını salladı. Yerdeki bütün yılanlar onu taklit etti.

“Lassie?”

Lassie beni WADSLAP makinesine doğru ittirince güm diye makineye çarptım.

“Hayır Lassie! Bunu yapmayacağım. Bu çok yanlış.”

Lassie üç hüzünlü gözünü bana dikti... Sonra da kaburgalarımaya vurmaya başladı. Fresca tükürdüm ve yere yuvarlandım.

Yılan tepemde bir yumruk gibi belirdi, el ve ayak bileklerime dolanan mavi-pembe Cat 5 kablolarını sıkıca bağladı. Canavarın ağzından akan pembe salyalar kaval kemiğime damlıyor,

cızırdıyor, dumanı tütüyor ve canımı yakıyordu.

Dev penis hücumu geçmek için yeniden yerini aldı...

Daha sonra Phil Tong'un yanıp kömüre dönmüş penisi Lassie'nin sırtında tavandan indi.

İki canavar yarak güreşiyor, birbirlerini ısırıyor, yumrukluyor, kıyasıya dövüşüyorlardı. Bu sırada telko makinesini, destek kulesini ve uygulama sunucusunu devirdiler. Sandalyeler, masalar, çeşitli makine parçaları havada uçuşuyordu. Yılanlar tıslıyor, dövüşürken oradan oraya savruluyorlardı. Phil Tong'un üç değil dört gözü olan, benimkinden çok çok daha büyük ve kuruma bulanmış penisine sarılmamıza izin verdiler.

İki devasa kaslı, kötü ruhlu et yığını yerlerde yuvarlanıp dövüşür, veri merkezinin altını üstüne getirir ve hâlâ büyümeye devam ederlerken Angela'yla birlikte sürünerek kendimizi kapıdan dışarı attık...

Ellerimizin ve dizlerimizin üzerinde sürünerek Maaş Bürosunu geçtik; bina sarsılır ve camlar şangırıtıyla aşağı inerken 30 cm üzerimizden duman başlıyordu. Uzaktan yılan gıcırtiları duyulurken merdivenlerden aşağı yuvarlandık ve Spor Kahramanları Salonu'nun kırılan camlarının üzerinde sürünerek ilerledik.

Çimlere doğru koştuk. Saldırıya uğramış polislerin cesetleri görüntü kirliliği yaratıyordu.

O esnada bir patlama sesi duyuldu. Hayaller ve Otopark Alanı'ndaki boş polis arabalarına doğru koştuk. Ofis malzemelerinden meydana gelen şarapneller üzerimize kuyruklu yıldız gibi yağıyordu. Gökten döne döne düşen bir yönetici masası tam önümüzde yere çarpıp talaşa dönüştü. Angela'nın kafasına neredeyse bir fotokopi makinesi düşüyordu. 1939 Berlin Olimpiyatları'ndaki atletizm şampiyonalarında gösterdiği kahramanca performansı esnasında Jesse Owens'ın giydiği alevli ayakkabı tam kafama çarptı. Koşmaya devam ettik.

Kapıları açık halde, motoru boшта çalışarak bekleyen en yakın ekip arabasına atladık. Ehliyetim yoktu ama makinelerle aram epeyce iyiydi. Kapıları çarptık ve yavaş yavaş yola koyulduk, Kampüs'ten çıktık, Victory'ye doğru, otoyola doğru, batıya, sahil şeridine ilerledik. Okyanusa doğru. Bir yer olmalıydı, bizim de gidebileceğimiz bir yer olmalıydı. En azından artık bir aradaydık: Arka koltuğa kıvrılmış yatan Angela ve Yeni Ben... Daha doğrusu Yeni Ben'den geriye ne kaldıysa işte o.

Dikiz aynamdan onları hâlâ görebiliyordum: Binalardan daha büyük, otoyollardan daha uzun, dağlardan daha cüsseli iki kanlı canavar alt alta üst üste yuvarlanıyor, dövüşüyor, birbirlerini ısırıyor, azgın bir biçimde bütün dünyayı beceriyorlardı.

06:06:06, 01 Ocak Pazar, 2013:

Solucanlardan önceki zamanları hatırlıyorum da...

O zamanlar neredeyse herkes yeryüzünde yaşırdı. Ve milyonlarca insan vardı, o zamanlar. Milyarlarcaydık.

Ve yeryüzü güzeldi, hayat doluydu. Solucanlar gelmeden önce.

İnsanlar yeryüzündeki her tür yiyeceği yer, her tür şeyi yapar ve her şeye sahip olurlardı.

Ama şimdi sadece deniz var ve dişli solucanlar ve toprakta açtıkları kocaman vahşi delikler ve bu deliklerden fişkıran balçık. Ve biz, türümüzün kıymetli son örnekleri olan gemiciler, burada, leş kokulu bok rengi denizin üzerinde takılıyoruz. Azgın pompacıların her şeyi becerdiği boklu gezegende hayatta kalmak için dişimizi tırnağımıza taktık, savaşıyoruz.

Solucanları avlayıp yiyoruz... Onlar da bizi avlayıp yiyor.

Bundan böyle bana İsmail diyin.

AGNES CUDDLEBOTTOM'IN MERKEZINE YOLCULUK

Sam Handerson'a

Soru: Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna ilk ayak basan insan olmak nasıl bir duyguydu, bizimle paylaşabilir misiniz?

DR. EMIL MULLER-FOKKER, M.D., C.R.S., G.I.D.:

Distal rektumun kenar kısmı kayış gibi sert ve pürüzlüydü, birazcık da nemli. Pörtlemiş damarlar ile mukozanın kayganlığı yüzünden internal anal sfinkter bölgesine girişimiz bir hayli zorlu oldu. Fakat bu operasyon için tasarlanmış olduğumuz özel tırmanma ekipmanı sayesinde çok geçmeden yol tutuş gücü bakımından çok daha elverişli bir araziye vardım ve hemen alt rektal kapakçıkların ilerisinde bir üs kurdum. Fistül ve olağan dışı kristalize üre birikmesi nedeniyle bu bölgede bulunan mukozanın yapısı hafif çakıllıydı, kabaca döşenmiş bir otopark zeminine benziyordu.

S: Ben daha ziyade tarihsel manada sormuştum. Siz bu operasyonun tarihsel önemini farkında mıydınız Doktor Fokker?

C: Tabii ki olayın tarihsel önemi hepimiz için son derece açıktı. Bu tip bir operasyonun muhtemel olduğu bir süredir kuramsal olarak bilinmesine rağmen daha önce hiç kimse bunu gerçekleştirmek için bilfiil harekete geçmemişti. Fakat bir hekim olarak benim birincil sorumluluğum Bayan Cuddlebottom'a karşıydı, operasyon boyunca temel amacım ise onu öldürmekte olan tıkanıklığı bulup ortadan kaldırmak ve onun tekrar sağlığına kavuşmasını sağlamaktı.

S: 80 yaşında bir eroin bağımlısı artık ne kadar sağlığına kavuşabilirse...

C: Öyle demeyin, o eski topraktır. Bayan Cuddlebottom'ın genel sağlık durumunun epeyce kötü olduğu doğrudur. Yaşadığı uzun ve travmatik hayatın izlerini bedeninin her köşesinde görmek mümkündür, özellikle de rektal boşluğunda. Normal şartlarda esnek olması gereken rektal kıvrımları adeta güneşin altında kavrulmuş bir çöl gibi kuru, kabuk kabuk ve çatlaktı. Anal kolonların arasında bulunan çatlaklardan da dumanlı, kötü kokulu bir salgı yayılıyordu.

S: Yapmayın yahu.

C: Aslına bakılırsa Bayan Cuddlebottom'ın hasta rızası formunu etkinleştiren ve sizin de söylediğiniz gibi bu tarihi müdahale için onu bir aday haline getiren birtakım etmenler oldu. Örneğin kronik üst bağırsak kabızlığında görülen akut boşaltım durumunda cerrahi müdahalenin tavsiye edilmemesi, hastanın standart ilaç tedavilerine cevap vermemesi ve komaya girmiş olması bizi bu tarihi operasyona yöneltti.

S: Hiç korkmadınız mı? Bu çılgın Spinejack makinesinin sizi öldürmeyeceğini nereden biliyordunuz?

C: Başlangıçta benim de tereddütlerim vardı tabii. Yapacağımız müdahale imkansız değilse de tehlikeli görünüyordu. Fakat bu operasyon sağlam bilimsel ilkelere dayanıyordu, gerekli fonlar

sağlanmıştı ve Doktor Spinejack bizi bunun mümkün olduğuna inandırmıştı. Makineyi kurmak ve makinenin yoğun bir biçimde test edilmesi sürecinde bizlere yardımcı olmak üzere üniversite öğrencilerinden mürekkep bir ekip oluşturduk. Spinejack Dönüşüm Projesi'nin güvenilirliğinden emin olmak için meslektaşım Doktor Spinejack ve Mount Venuda Üniversitesi Hastanesi'ndeki ekibimiz makinenin içine önce bir saksı çiçeği, daha sonra da bir laboratuvar deneği gönderdiler.

S: Şempanze Jojo'yu mu kastediyorsunuz?

C: Evet. Kablosuz vericiler aracılığıyla Jojo'nun sağlık durumunu gözlemliyor ve onun bu durumun üstesinden geldiğini görebiliyorduk. Bütün sağlık ekibini bunu yapabileceğimize, Bayan Cuddlebottom'ın tedavisini içeriden doğru gerçekleştirip tarih yazabileceğimize inandıran bu oldu.

S: Peki ya daha sonra çorap sökücü gibi gelişen trajik olaylar? Bunları da öngörmüş müydünüz?

C: Pardon?

S: Daha sonra gelişen trajik olayları öngörmüş müydünüz diyorum?

C: Tabii ki hayır! Bakın, lütfen bütün suçu benim üzerime atmaya kalkışmayın. Ben bir doktorum ve ölmekte olan bir hastanın durumunu derhal iyileştirmek için ne gerekiyorsa onu yaptım.

S: Haklısınız. Trajik olayları nereden bilebilirdiniz ki?

C: Kim bilebilirdi ki? Zor zamanlarda yaşıyoruz. Trajik olaylar çoktan sıradanlaştı. Bölgesel olmayan çatışmalar, ekonomik çözüme, çevresel çöküş... Her konuda pek çok zorlukla karşı karşıyayız. Lakin ben bir gastroenteroloğum ve benim işim hastaları iyileştirmek. Agnes Cuddlebottom da bizim kliniğimize başvurduğunda acı içinde kıvranıyordu.

S: Şüphesiz ki herhangi bir sağlık sigortası yoktu.

C: Bu beni alâkadar etmez! Tabii ki Spinejack Dönüşüm Projesi'ni test etmek üzere kullanabileceğimiz çok daha zengin ve sağlıklı rektumlar vardır. Ancak bu rektumun bize ihtiyacı vardı. Onu nasıl geri çevirebilirdik ki?

S: Doktor Spinejack, Spinejack Dönüşüm makinenizin tam olarak nasıl işlediği konusunda bizleri bilgilendirebilir misiniz?

FİZİK UZMANI DR. OTTO SPINEJACK:

Pekâlâ. Makinemiz N-boyutlu bir Empedans Dönüşüm Kavşağı yaratmak için sicim kuramı ve hiperuzamsal simetrik analiz alanlarında yeni keşfedilmiş ilkelerden faydalanmaktadır. Bu projenin kuramsal temelini meslektaşlarım Ed Ruff ve Louise Vanhoff ile birlikte ilk olarak 3 yıl önceki İzafiyet Fiziği Bülteni'nde şu başlık altında yayınladık: "İnsanların Rektumlarına Başka İnsanlar Yerleştirmek: Sonunda Başardık!"

S: Peki bize bu projeyi tıp terimleriyle değil de herkesin anlayabileceği şekilde anlatmanız mümkün mü?

C: Denerim. Projenin dayandığı ilkeyi anlayabilmek için pirinç bir enstrüman hayal etmeniz faydalı olacaktır. Mesela bir tubayı düşünelim; aslında küçük bir sesi yükseltme işlevi görür. Sesin yükselmesi için bir basınç dalgası çapı gitgide artan boru şeklindeki bir boşluktan geçerken çok yavaşça genişler. Bu esnada kontrollü biçimde birtakım eksponansiyel kurallara uyar, ta ki sizin klasiklerden anımsayabileceğiniz güçlü bir "Uuu" sesi çıkartana dek. Belki polka şarkılarından da anımsayabilirsiniz.

S: Zihnimde canlandırmaya çalışıyorum...

C: Bizim makinemizse tabii ki pirinç yerine kıvrımlı bir borudan N-boyutlu bir uzam oluşturuyor. Güçlü nükleer kuvvetlerin alanından entropiyi çıkartmak için ise kuantum hesaplamasından faydalanıyor. Zihninizdeki tubayı tersten üflüyor, borunun geniş olan tarafına geniş uzay-zaman dalgaları enjekte ediyor ve bu dalgaları daha yüksek boyutların içinden içeriye gönderiyor. Dalgalar borunun içinde yukarıya doğru ilerlerken gitgide küçülüyorlar. Aksi takdirde makinemizin çalışma ilkesi tubayla tamamen aynı olurdu.

S: Yani bu bir tür ters-polkalaştırma makinesi?

C: Evet, öyle de diyebilirsiniz. Fakat bu süreç her ne kadar umut vadetse de pratikte pek de istikrarlı işlemez. Zira borunun dar ucundan çıkan uzamsal yapı kendisini çevreleyen uzay-zaman empedansına öylesine uyumsuzluk gösterir ki tekrar genişleme meydana gelir ve güm! Hepiniz ölürsünüz.

S: Peki öyleyse siz nasıl olup da...

C: Çığır açtık, evet: Fark ettik ki matematiksel olarak dönüşüm kavşağını son derece spesifik bir şekil, uzunluk ve forma sahip boru biçiminde bir boşlukla eşleştirebilirsek uzay-zaman empedansına uyum sağlayabilir. Böylece tekrar genişleme etkisi önlenir ve aslında N-boyutlu kıvrım, ileri

momentum korunduğu sürece devam eder. Çok basit, değil mi?

S: Siz öyle diyorsanız öyledir.

C: O kadar da basit değil işte! Bu işlem için kullanılan boru biçimindeki haznenin son derece spesifik bir yapısı var. Çeşitli biçimlerde bükülen materyale uyum göstermeli; belli bir uzunluğa, şekle, sıcaklık derecesine ve pek çok matematiksel özelliğe sahip olmalı. Bu tür bir hazne üretmek imkansız... fakat işin ilginç yanı doğada bulunuyor! Sanki bir Yaratıcı sırf bu amaç uğruna böyle bir hazne yaratmış! İnsanın mide-bağırsak yolu Spinejack dönüşümü için adeta biçilmiş kaftan! Yani bizim aradığımız eksik parça aslında insan vücudu!

S: Öyleyse sizin icadınız bazılarının genel amaçlı madde küçültücü diye adlandırdığı şey değil.

C: Hem evet hem de hayır. Evet, aklınıza gelen her şeyi küçültebiliyoruz. Hayır, çünkü küçülttüğümüz maddenin anüse girmesi gerekiyor.

DR. FOKKER'IN CUDDLEBOTTOM REKTUMUNDAKİ YOLCULUĞU BOYUNCA KULLANDIĞI SES KAYIT CİHAZINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞ METİN:

DF: Saat: 11.19. Tarih: 9 Ağustos, Perşembe. Sigmoid kolonun dibinde, hastanın rektal duvarının yumuşak zemininde dikiliyorum. Buraya neredeyse dikey diyebileceğim bir tırmanıştan sonra ulaştım, fakat şimdi zemin biraz düzleşti. Kanamaya neden olan kramponlarımı değiştirip bir çift sağlam tırmanış botunu ayaklarıma geçiriyorum.

Burada bağırsak gazının neden olduğu güçlü bir koku var fakat çok rahatsız edici değil. Sigmoid kolon önümde uzanıyor, devasa bir sır perdesi... Şapkamdaki fenerden yayılan ışık karanlığı aydınlatmaya kâfi gelmiyor. Yine de etrafı kolaçan ettiğimde derinlerden adeta devasa bir deli gözü gibi beni süzen internal anal sfinkteri seçebiliyorum. Karşımdaki manzara bende hayranlık uyandırıyor. Tıbbiyede okurken vücudun bu bölgesinden kadavra örnekleri incelemiştim, kolonoskopi görüntülerinde de görmüştüğüm var, yani bunları en ince ayrıntısına kadar biliyorum fakat şu an gerçek anlamda bu kapıda durmak, gerçekten bu ortamda bulunmak... İşte bu sözün bittiği yer! Olağanüstü! Gerçekten de burası aşılacak yeni bir sınırdır.

Şu an dışkı olduğunu tahmin ettiğim bir şeye bastım! Büyüleyici! İnce, gevrek bir tabaka halinde rektal yüzeyi kaplamış fakat gaita oluşturmaya yetecek miktarda değil. Burada incelenecek öyle çok şey var ki... Fakat elimi çabuk tutmalıyım. Hastanın sağlığı benim önceliğimdir. Bu sadece uzun bir yolculuğun ilk adımı. Agnes Cuddlebottom'ı öldürmekte olan o esrarengiz tıkanıklık insanı hayrete düşüren bu yaşam tünelinin uzak bir noktasında pusuya yatmış bekliyor.

Fakat işe koyulmadan önce ilk olarak deneğimiz Şempanze Jojo'yu bulmam gerek. Buralarda bir yerlerde olmalı. İlk yardım çantamdan bir paket balık kraker çıkartıp pakedi havada hışırdatıyorum. Jojo, balık krakere bayılıyor.

Beni duyuyor musun Jojo? Ben Emil! Neredesin Jojo?

Jojo! İşte geliyor, beni tanıdı. Ona bir avuç balık kraker uzatıyorum... Gayet sağlıklı görünüyor. Görünürde herhangi bir sorun yok, keyfi de yerinde. Ellerine, ayaklarına biraz dışkı bulaşmış, biraz da ceketine, fakat vücudunda herhangi bir yara bere görünmüyor. Gerçi dışarıdan da onun sağlığını gözlem altında tutuyorduk fakat onu böyle sağlıklı ve mutlu bir maymun olarak kanlı canlı görmek çok güzel. Seni gördüğüme sevindim Jojo.

O da ne? Jojo davranış gelişimi laboratuvarında öğrendiği işaret dilini kullanarak bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor. Tekrar söyle Jojo.

JOJO KORKMAK. JOJO İSTEMEK EV.

Zavallı maymun. Tabii ki bütün bunlar onun için çok karmaşık. Fakat Jojo bu operasyonda hayati önem taşıyor; bizim için öncü birlik vazifesi görüyor. Ayrıca onun doğal çevikliği de bize büyük

fayda sağlayacak. Şayet bizim bağırsaklardan yukarı doğru çıkacağımız yolculuğumuz esnasında N-boyutlu kıvrım etkisinde herhangi bir dalgalanma vuku bulursa bunları ilk önce Jojo hissedecek.

Jojo hâlâ birtakım işaretler yapıyor: JOJO EV EV EV. NEFRET KAKA PİS KAKA.

Jojo'yu bilerek ve isteyerek hiçbir tehlikeye atmayacağımız çok açık. Biz doktoruz, o da akıllı bir maymun. Fakat Spinejack Dönüşüm Projesi yeni fizik kuramlarına dayanan son derece yeni bir proje olduğundan dolayı şüphesiz ki birtakım bilinmeyen risklerle karşılaşabiliriz. Bu durumların üstesinden gelmek için Jojo'nun yardımına gereksinim duyuyoruz. İlk adımı o atacak, benim önümde yer alacak. Bize öncülük edip çığır açacak. Bu çok özel hayvan için bu vazife tarihi nitelikte. Tabii o bu kadarını anlamaktan aciz, fakat bu operasyondaki vazifesi onu tıp tarihinde kutsal bir yere taşıyacak.

Ben de Jojo'ya işaret ediyorum: MUZ AĞACI ŞU TARAFTA. Hemen ilerideki bayırı tırmanıp rüyasında bile göremeyeceği kadar çok muza kavuşuyor. Akıllı maymun!

S: Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna ayak basan ilk muhabir olduğunuz doğru mu?

BRENDA SPONGE, WPMS KANAL 23 HABER SPİKERİ:

Kesinlikle.

S: Herhangi bir tıbbi veya bilimsel eğitim aldınız mı?

C: Ben bir gazeteciyim, Columbia Üniversitesi Basın Yayın Bölümü'nde öğrenim gördüm. Aynı zamanda bir kadınıam.

S: Fakat bütün bunların nasıl üstesinden gelebildiniz? Mikroskobik boyutlara kadar küçültülüp başka bir kadının-

C: Bunların hepsi işimin birer parçası. Pek çok savaş alanında, yangın yerinde, tsunamilerde muhabir olarak bulundum. Hikâye nerede, ben oradayım. Fakat burası, bu yaşlı hanımefendinin rektumu, tavandan damlayan bütün bu vıcık vıcık şeyler ve her yerde dışkı... Kabul ediyorum ki bütün bunlar bir hayli iğrenç, fakat yine de tsunamiyle kıyaslanamaz bile. Şöyle söyleyeyim, ben mesailerimde kurşun yemeye bile alıştım. Etrafta patlayan bombalar, yerlerde kanlar içinde cesetler... Ayağımı sıkkan o koskocaman iğrenç puştan kurtulur kurtulmaz-

S: İnternal anal sfinkteri kastediyorsunuz herhalde.

C: -evet, ondan çok tiksindim! İğrençti! Ama ne zaman ki ondan kurtulup tekrar ayaklarımın üzerinde durdum, işte o zaman anladım ki bu operasyonun da üstesinden gelebilirim. Tam da o anda orada üssümüzden ilk haber yayınıamı gerçekleştirdim. Kameramanım Sam'in fiberoptik kış kameraşı gibi bir ekipmanı vardı.

S: Peki hikâyenizin düğüm noktası neydi?

C: Buna kendin karar vermek için videoyu izleyebilirsin. Telefonuma kaydetmiştim. Öylesine bir koşturmaca içindeydim ki üstüme başıma çekidüzen veremedim. Bak mesela yakama bile Cuddlebottom boku bulaşmış.

S: Bu kadar hassas bir tıbbi operasyona dahil olurken amacınız neydi? Ne tür bir hikâyenin peşindeydiniz?

C: İnsana dair bir hikâyenin. Yaşam ve ölüm, teknolojinin galibiyeti, bu tip şeyler işte. Ölümün kıyısında bir kadın ile onu hayata döndürebilecek olan şaşırtıcı yeni teknolojinin hikâyesi! Her zaman olduğu gibi bu öykünün de yayınlanması için yine savaş vermem gerekti. Bizim kanalın müdürü Dino bu hikâyeye hiç bulaşmak istemedi. Zevk meselesi, diyip geçti. Aslında bütün mesele benim kadın olmamdı, Dino'ya göre bu hikâyeye bir kadının sağlık sorunlarından ibaretti ve haber değeri

taşıımıyordu. Elinde o gece büyük ilgi çekmesini beklediği bir “kuyudaki çocuk” hikâyesi vardı. Fakat hikâyenin umduğu gibi çıkmayacağını nereden bilebilirdi? Kuyudakinin bir çocuk değil de yaşlı bir hobo olduğu ortaya çıktı, sonra da adam ölünce herkes “Ee, n’olmuş yani?” dedi. Hâl böyle olunca Dino haber bültenini doldurmak için benim haberime muhtaç kaldı ve hikâyem saat 21.00’da yayınlandı. Sonra da hikâye önlenemez bir biçimde aldı yürüdü.

S: İlk yaptığımız haber ülke çapında 300 yayın organı tarafından yayınlandı.

C: Doğrudur. İkinci ve üçüncü haberlerim de aynı ilgiyi gördü. Bu durum pek çok şeyi kanıtıyor fakat bunların en önemlisi kadınların sağlık sorunlarından da ilgi çeken, dokunaklı haberler çıkabileceği. Öyle ki bu hikâyeler savaş, açlık gibi heyecansız, katı gerçekçilik ürünü haberlere rakip olabilecek düzeyde. Övünmek gibi olmasın ama WPMS’in Agnes Cuddlebottom gibi kadınların sorunlarına halkın dikkatini çekmesinden son derece gururluyum. Şunu söylemeliyim ki o kadın az acı çekmedi. Agnes’in bir fahişe olduğunu biliyor muydunuz?

S: Siz ilk haberi yaptıktan sonra diğer muhabirlerin olay yerine akın etmesi ne kadar sürdü?

C: Diğer yerel gazeteciler birkaç dakika içinde hastaneye varmışlardı bile. Çok geçmeden ortalıkta yeni bir açı arayan fiberoptik kış kameraları çarpışıyor, her tarafta flaşlar patlıyordu. Fakat henüz hiçbir muhabir benim gibi “içeri girmeye” cesaret edemiyordu. Böylelikle asıl doktorla ilk röportajı ben gerçekleştirdim, şeker gibi adamdı doğrusu. Emil resmen televizyon için doğmuş: Son derece iyi bir konuşmacı, elmacık kemikleri harika ve ne zaman susması gerektiğini çok iyi biliyor. Sigmoid kolona kadar tırmanıp onu takip ettim, olay yerinde bir halata tutunup sallanarak haberi sundum. Tepeye vardığımda Jojo’yla karşılaştım, daha sonra Jojo’nun Hikâyesi’ni de haber yaptık ve büyük yankı uyandırdı. Nielsen’in rating raporlarında ortalığın tozunu attırdık.

S: Gerçekten güzel bir haber olmuştu.

C: Teşekkürler. Ne diyebilirim ki? İnsanlar maymunları seviyor. Fakat bu tür bir haberi izleyiciye sunmak cesaret ve duyarlılık gerektiriyor.

S: Doktor Spinejack’le yaptığınız anlaşmanın maddi şartları hakkında bilgi verebilir misiniz?

C: Kimle yaptığım neyin nesi?

S: Agnes Cuddlebottom’ın rektumundan yayın yapabilen tek medya kuruluşu olma hakkı karşılığında kanalınız Doktor Spinejack’e herhangi bir ödeme yapmadı mı?

C: Bu soruya cevap vermek zorunda değilim.

S: Biz sadece parçaları bir araya getirip olayı çözmeye çalışıyoruz.

C: Yorum yok.

S: Olayların nasıl bu noktaya gelip böyle trajik bir hâl aldığını çözme derdindeyiz.

C: Evet, sizin de benim de derdimiz aynı. Yine de bu dediğiniz sadece ilk 24 saat için geğerliydi, sadece bize biraz destek çıkmak için. Ondan sonrası bizi ilgilendirmez, sonuçta burası özgür bir ülke. Zaten ilk 24 saatten sonra olay tamamen kontrolden çıktı.

S: Sizler Doktor Spinejack dışında Agnes Cuddlebottom'ın tedavisinde görev alan tıbbi ekip olmalısınız?

DR. FOKKER'IN TIBBİ EKİBİNİN DR. SPINEJACK HARIÇ OLMAK ÜZERE DİĞER ÜYELERİ:

Evet, doğrudur.

S: Hastanız Agnes Cuddlebottom'ın etrafında medyanın bir anda yoğunlaşan ilgisiyle nasıl başa çıktınız?

C: Gerçekten çok zordu. Hastamız yaşam destek ünitelerine ve seruma bağlı olsa da solunum cihazı, damar yolu ve tabii ki anüsüne bağlı olan Spinejack Makinesi nedeniyle hayati durumu sürekli bir komplikasyon riski altındaydı. Dr. Fokker ile Jojo'nun esrarengiz tıkanıklığı bulmak üzere bilinmeyene doğru potansiyel tehlikelere atıldıkları yolculuk hepimizin sinirlerini germiştir. Heyecanlı bir süreç olduğunu inkar edemem fakat sinirlerimiz laçka olmuştu.

S: Anlıyorum.

C: Fakat Bayan Cuddlebottom'ın tedavisi ülke çapında bir medya olayı haline geldiğinde işler çılgıncıdan çıktı! Yaşadığımız bütün zorluklar yetmezmiş gibi bir de basın mensuplarının istilâsına uğramıştık. Talepleri bitmek tükenmek bilmiyordu: Röportaj izni, içeri giriş izni, pastane mamûlleri ve kahve, tuvaleti bulmak için yol tarifi, telefonlarını ve laptoplarını şarj etmek için priz... Hastane içinde steril bir ortam sağlamak imkânsız hale geldi. Ameliyathanede ardı ardına kurulan kolonoskopi ekipmanları ciddi bir yer kaplıyordu ve resmen vazelin içinde yüzüyorduk. Her yerde vazelin vardı, tıpkı bir sosisli sandviç dükkanında her yerde ketçap olduğu gibi. Her ekibin neden ayrı bir kolonoskopi uzmanına ihtiyaç duyduğunu hiçbir zaman anlayamayacağız. Söylediklerine göre sendika meselesiymiş. Sırf hastanın serumunu değiştirebilmek için hemşirelerimizin kameraman, görüntü yönetmeni ve ışıkçıları dirsekleyip kendilerine yol açmaları gerekiyordu. Bütün bunlar yaşanırken baş gösteren fon sorunu da giderek daha vahim bir hâl alıyordu.

C: Fon sorunu mu? Ne fonu?

S: Haklısınız, herhangi bir fon söz konusu değildi, sorun da buradaydı zaten. Doktor Spinejack'ın hibe parası suyunu çekince resmi olarak bu vakanın tedavisinde görevli sayılmamaya başladık. Hastanın sağlık sigortası olmadığından dolayı –hastaneye yatmak için James Brown'ın mirasçısı olduğuna dair sahte beyanda bulunmuştu- Döner Sermaye'de bu konuda asıl söz sahibi olan kimseler Bayan Cuddlebottom'ın tedavi masraflarını karşılamayı reddettiler. Halbuki bu proje Spinejack Makinesi'nin kullanımıyla birlikte çok kârlı bir tedavi alanının kapılarını açabilirdi. Yine de biz yaptığımız işe inandık, Doktor Spinejack'e inandık ve onu yüzüstü bırakmak istemedik.

S: İmkânsızlıklarla nasıl başa çıktınız?

C: Hepimiz fazladan hiçbir ücret almadan çift vardiya çalıştık. Asıl vardiyalarımız esnasında diğer bütün hastaların vizitesini bitirdikten sonra gizlice Kadın Doğum Bölümü'ne sığılıyorduk. Buradan aşırđımız vazelin tüplerini laboratuvar önlüklerimizin ceplerine tıktırıp Agnes'e bakmaya gidiyorduk. Bu koşuşturma esnasında ara ara uyuyakalıyorduk. Tıpkı yeni mezun olduğumuz zamanlardaki çalışma koşulları gibiydi. Bu koşulları özlemiş misiniz, diye sorarsanız cevabımız hayır, hiçbirimiz özlememişiz.

S: Dolap içlerinde, masa altlarında uyuklamalar...

C: Zaman zaman ameliyathanedeki hasta karyolalarında, kantinde, morgda kestirdiğimiz de oluyordu. Hatta bir defasında hastanın birinin nabzını ölçerken omzunda uyuyakalmışız. Bunlar profesyonel doktorlara hiç yakışmayan davranışlar.

Fakat anlatacaklarım bu kadarla kalmıyor. Endoskopi cihazlarıyla dolu 101 numaralı ameliyathane normal şartlarda hastanenin kâr merkezi olarak bilinir, fakat bizim yaptığımız işten hastanenin herhangi bir kâr sağladığı yoktu. Döner Sermaye bize birtakım finansal desteğe sahip hastaların kâr odaklı tedavilerinin geciktiğini, hastanenin zarar çizgisinin 101 numaralı odada dibe vurduğunu sık sık hatırlatıp tadımızı kaçırmak için habersiz envanter teftişleri, voltaj düşürmeler, planlanmamış yangın söndürme tatbikatları vb. yollara başvuruyordu. Mount Venuda'nın bir eğitim hastanesi olarak anılmasına rağmen bu konuda birtakım sınırları olduğu barizdi. İşte bu yüzden Doktor Spinejack bağış talep etmemizi önerdi.

S: Bağış mı?

C: Evet, bir miktar. Giriş izni için değışken bir ücret tarifesi. Giriş izninin niteliğine göre ayarlanacaktı.

S: Ne tür giriş izinleri sunuyordunuz?

C: Harici ve dahili olmak üzere iki tür temel giriş izni sağlıyorduk. Dahili giriş ekstra ücrete tabiydi.

S: Ücret tarifemiz nasıldı?

C: Ücret tarifemiz büyük değışkenlik gösteriyordu. Başlangıçta yerel haber kanallarından daha az bağış talep ediyorduk: KPMS, Haber Merkezi 6, Aksiyon Ekibi 12 gibi kanallar gerçekten kelepirci fiyatlara giriş izni elde ettiler. Fakat Gecehattı, üzerine bizim Radyoloji Departmanı'ndakinden daha fazla ekipman bağlanmış devasa karavanıyla hastane sınırlarına girdiğinde tarifeyi yükselttik. Amacımız serbest piyasa ilkelerine uyararak caydırıcı bir politika izlemektir. Sizin de bildiğiniz gibi fiyat artınca talep azalır.

S: Peki amacınıza ulaşabildiniz mi?

C: Maalesef hayır. Kadıncağzın rektumuna girmek için bekleyenler hastanenin önünde uzun bir kuyruk oluşturdu.

S: Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna ayak basan ilk sinema-TV yapımcısı olduğunuz doğru mu?

AİLE UFUKLARI FİLM ŞİRKETİ'NİN BAŞKAN YARDIMCISI CARL B. JOHNS:

Pek çok insan kendisini yapımcı diye adlandırıyor. Fakat bana kalırsa bu haberi TV'de görüp de kendi kendine şunları söyleyen ilk ben oldum: Bu kadının rektumunda bir yürek atıyor. Evrensel bir değeri var. Hem heyecan verici hem de dramatik. İşte bu gerçek bir hikâye. Ve kesinlikle bu hikâyenin bir parçası olmam gerektiğini hissettim.

S: Hikâyesinin haklarını almak için Bayan Cuddlebottom'la nasıl irtibata geçtiniz?

C: Siz de biliyorsunuz ki zavallı kadıncağz bir şey imzalayabilecek durumda değildi. Henüz hayatta kalıp kalamayacağından da emin değildik; tabii ki ben bu süreçte onu maddi olarak destekliyordum, iyileştiği zaman da ona kayda değer bir teklifte bulunmayı planlıyordum. Ama öbür ihtimali de göz önünde bulundurmamız gerekiyordu, kadıncağz öldüğü takdirde ödeme yapmamız gereken herhangi bir mirasçısı var mı diye nabız yoklaması yapmayı da ihmal etmedik. Fakat Bayan Cuddlebottom'ın hikâyesine talip olan başka şirketler de vardı... Operasyonun halk tarafından bilinen yüzü şüphesiz ki Doktor Fokker'dı. Harap olmuş, adeta bir viraneye dönmüş bağırsakları tırmanırken izlediği zorlu yolda her gün yeni keşiflerde bulunuyordu. Biz ise aşağıda, basın mensuplarının kendi küçük kasabalarını kurdukları Kamp Reno'nda en ufak bir haber, yeni bir gelişme için gergin bir bekleyiş içindeydik. Bana kalırsa Fokker, o gün için Amerika'nın ihtiyaç duyduğu gerçek kahramandı.

S: Zor günler geçirdiğiniz şüphesiz.

C: Gerçekten çok zor günlerdi. İşlerin nereye varacağı belli değildi. Bölgesel olmayan çatışmalar sürüyordu, teröristler okulları bombalayıp havaya uçuruyordu, ölü yunuslar Malibu'daki o ünlü sahilde karaya vurmuştu ve tabii ki bütün o mali kriz; dolar, pezo karşısında büyük değer kaybına uğramıştı, benzin ve mortgage uğruna ardı ardına isyanlar çıkıyordu. Amerikan halkı sersefildi. Her şeyin daha da kötüye gideceğini nereden bilebilirlerdi? Tam da bu dönemde Agnes Cuddlebottom'ın varlığını öğrendiler: Eroini nasıl bıraktığını, canına okuyan pezevenginden kaçıp kurtulduğunu, sıfırdan bir hayata başladığını, bu sefer de bu ne idüğü belirsiz hastalığın pençesine düştüğünü, tıp bilimini çaresiz bırakan içindeki o şeyi... Herkes şunu düşündü: Onun yerinde ben de olabilirdim. Benim de içimde bir şey olabilirdi. Bu hepimizin başına gelebilirdi; benim, senin ya da herhangi birinin.

S: Kesinlikle benim başıma gelemezdi. Ben gerekli önlemleri alıyorum.

C: Fakat şimdi bildiklerimizi o zaman bilmiyorduk. Senin de dediğin gibi trajik olaylar henüz pusu kurmuş bekliyordu.

S: O cümleyi ben yazdım. Hani trajik olayların gelişmesiyle ilgili olan.

C: Harika cümle, çok başarılı.

S: İkinci iş olarak da epeyce yazı yazıyorum.

C: Hiç senaryo yazdın mı?

S: Hazırda iki tane tretmanım var.

C: Bunu bir ara konuşalım. Üzerinde çalıştığın şeyleri görmek isterim.

S: Mesela öykülerin birinin başkahramanı ismi cismi bilinmeyen bir devlet kuruluşu için çalışan bir muhabir. Hem idealist hem de iflâh olmaz bir işkolik. Kendisini işine öylesine kaptırmış ki karısı onu terk etmiş, yapayalnız kalmış... ve sonra... sonra sihirli bir maceraya atılıyor, biraz karmaşık, ama temel olarak şöyle, bir çeşit kahramana dönüşüyor, kristallerin yerini bulması gerekiyor... hikâye Vahşi Batı'da geçiyor... fonda müzik var...

C: Tamam. Güzel...

S: Tabii biz şimdi trajik olaylardan bahsediyorduk.

C: Evet haklısın. Öncelikle şunu söylemeliyim ki bu trajik olayları hikâyenin odak noktası haline getirmeyeceğim. Film gerçek hikâyeye dayanacak fakat sen de biliyorsun ki sonunu o şekilde bitiremeyiz. Filmin sonu insanlara moral vermeli. Şimdi insanların buna her zamankinden daha fazla ihtiyacı var.

S: Sizin Üs Kampı'ndaki göreviniz neydi?

C: Kamp Reno demek istedim herhalde.

S: Evet, Kamp Reno'yu kastetmiştim.

C: İlk önce şunu söyleyeyim, insanları oraya Kamp Reno demeye ikna eden kişi benim. 'Reno' sözcüğü R harfinin kamyoncu jargonundaki söylenişidir, R harfi de 'Rektum'u temsil ediyor. Fakat daha önemlisi Reno renkli bir isimdi. Kamp Reno denince insanın zihninde ziyaret etmek isteyeceği, hareketli bir ortam canlanıyor. Üs Kampı ise tam tersine ölü bir ortamı çağrıştırıyor. Çok geçmeden herkes Kamp Reno'yu benimsediği için akıllıca bir buluş olduğunu anladım.

S: Sizinle hemfikirim, Kamp Reno çok daha iyi.

C: Kesinlikle. Ayrıca şunu söyleyen ilk kişi de benim: Mademki bu işe birlikte girdik, öyleyse kaynaklarımızı birleştirelim. Çalışabileceğimiz veya kahve molası verebileceğimiz bir yer ayarlayalım, medya kaynak merkezi gibi bir şey. Birkaç katlanan sandalye, belki bir kanepesi. Ve lütfen oda spreyi bulalım. Tuttuğumuz notları karşılaştırabileceğimiz ve bunun gibi şeyler yapabileceğimiz bir ortam yaratalım. Bana kalırsa o zamana kadar son derece gergin olan atmosfere iş birliği ve dostluk ortamını getirdim.

O dönemde Kamp Reno'nun sakinleri tamamen habercilerden oluşuyordu: Israrcı, rekabetçi ve hepsi de aynı hikâyenin peşinde koşan insanlar. Orada öylece bekleyip durmaktan, o küçük leş kokulu mağaraya hapsedilmiş olmaktan nefret ediyor, zamanlarının büyük kısmını sadece haber bekleyerek geçiriyorlardı... ve içiyorlardı. Hepsi de sünger gibi içiyordu. Muhabirlerin her biri üzerlerinde matara taşıyordu. Başlangıçta ortam eğlenceliydi fakat eninde sonunda kavgalar patlak vermeye başladı; bense hep ortalığı yatıştırıp ara buluculuk yapmaya çalışıyordum. Belki bana deli diyeceksiniz ama inanın umurumda değil, orada gerçek bir fark yarattığıma inanıyorum.

Ufak tefek işlerle kendimi oyalıyordum. Kahve pişirdim. Kauçukları suladım. Yazıcıdaki kartuşları değiştirdim. Fakat asıl işim konuşulan her şeyi, çocukların getirdiği en ufak haberi bile can kulağıyla dinlemektir. Tam anlamıyla hikâyenin içine girdim, kendimi kaptırdım. Benim işim de bu işte.

WPMS KANAL 23 HABER ARŞİVİ TARAFINDAN TEDARİK EDİLEN ARŞİV METNİ: BRENDA SPONGE BİLDİRİYOR.

BRENDA SPONGE:

Teşekkürler Tim. Sizlere splenik fleksuradan, yani inen kolonun en yüksek noktasından canlı olarak sesleniyorum ve şu an yanımda Doktor Emil Muller-Fokker bulunuyor. Doktor Fokker, Agnes Cuddlebottom'ı kurtarmak için gerçekleştirilen bu heyecanlı operasyonun bir sonraki adımı ne olacak?

DR. FOKKER:

Operasyonda bir aksilikle karşılaştık Brenda. Senin de gördüğün gibi, önümüzde bulunan transvers kolonun uç kısmı adeta bir yumruk gibi kenetlenmiş. Bu durum, lokal bir noktada yer alan kolonik daralmadan kaynaklanıyor. Bu tip bir daralma pek çok kolon için tehlikeli sayılır, fakat söz konusu Bayan Cuddlebottom'ın kolonu olunca durum neredeyse tam da beklediğimiz gibi. Yine de bu daralma bizim apandise doğru ilerlememizi engelliyor.

BS: Müshil kullanmayı hiç düşünmediniz mi? Veya birtakım patlayıcılar yardımıyla yolu açmayı?

DF: Maalesef hayır. Şu ana kadar hasta, kendisine uyguladığımız sıradan kas gevşetici cephaneliğimize yanıt vermedi ve bu durumda patlayıcılar son derece riskli görünüyor. Fakat Spinejack Dönüşüm Projesi bize eşsiz bir fırsat tanıyor: Şu anda bulunduğumuz gözetleme noktasından büzülmüş dokulara doğrudan topikal spazm giderici quaalude merhem uygulayabiliriz. Böylelikle dokuları en azından öbür tarafa geçmemizi mümkün kılacak kadar yumuşatabiliriz. Artık orada neyle karşılaşırsınız bilinmez.

BS: Gördüğüm kadarıyla hem siz hem de arkadaşınız Jojo bütün vücudunuzu kaplayan lateks tulumlar giymişsiniz. Bunları giymenizin özel bir nedeni var mı?

DF: Vücutlarımızı tamamen Pepto-Bismol ve quaalude ile kaplayarak aynı anda hem bu dar geçitten geçişimizi kolaylaştırmayı hem de yolculuk esnasında çevremizdeki dokuları yumuşatmayı planlıyoruz. Fakat bu kadar aşırı topikal dozda müshil benim veya Jojo için bir hayli utanç verici olabilir, hatta daha kötü sonuçlar da doğurabilir.

BS: “Utanç verici olabilir” derken neyi kastediyorsunuz?

DF: Sonuçta bu bir müshil. Benim de müshillere yanıt veren normal, sağlıklı bir kolonum var ve en son yediğim yemek...

BS: Aa, evet! Haklısınız! (Gülüyor.) Şimdi anladım! (Gülüyor.) Böylece, eee (Düşünme esnasında çıkartılan anlamsız sesler), şey... Bu soruyu kesmemiz gerekecek. Her neyse, biz devam edelim. Ya

da bir saniye bekleyin. Sam? Gertie'yi ara ve bana bunun için uygun bir kıyafet getirmesini söyle. Dalgıç giysisi getirsin ama spotların altında biraz parlasın. Dar ve dekolte bir şey olsun, seyircilerin gözleri bayram etsin. Her neyse, kusura bakmayın Doktor...

DF: Benim için sorun yok Brenda. Yayına giriyor muyuz? Pekâlâ.

BS: Doktor Fokker, peki bu kolonik daralmanın öbür tarafında bizi neler bekliyor?

DF: Daralmanın ötesinde bağırsak alt kısmının yanıl geçişi bulunuyor. Bu bölgenin bizim için rahat olacağını tahmin ediyoruz: Geniş, düzlük, nispeten kuru, daha az gazlı... Romantik bir haftasonu kaçamağı için biçilmiş kaftan!

BS: (Gülüyor.)

DF: (Gülüyor.)

BS: (Gülüyor.)

DF: (Gülüyor.) Şaka bir yana, beni asıl alakadar eden ne ölçüde ilerleme kaydettiğimiz. Bu tıkanıklığa ulaşmamız konusunda Agnes bize güveniyor, fakat tabii ki sonsuza dek bekleyemez. Yapmamız gerekenler belli. Buraya gel Jojo! Yağlanma zamanı!

BS: Jojo nereye gidiyor öyle Doktor?

DF: Jojo! Bil... Bilmiyorum. Jojo! Geri gel! Jojo? Jojo...

S: Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna ayak basan ilk maymun sensin, değil mi?

ŞEMPANZE JOJO (İşaret ediyor): BALIK KRAKER VER JOJO BALIK KRAKER.

S: Tabii ki. Oradan alabilirsin.

C: JOJO YEMEK SEVMEK BALIK KRAKER.

S: Doktor Muller-Fokker ile Doktor Spinejack'i Cuddlebottom operasyonundan önce ne kadar süredir tanıyordun?

C: BALIK KRAKER. BALIK KRAKER BALIK KRAKER.

S: Arkadaşların Emil ve Otto'yu soruyorum? Ne kadar zaman birlikte çalıştınız?

C: PİS OTTO KÖTÜ OTTO. JOJO NEFRET OTTO NEFRET. PİS OTTO ELLEMEK JOJO.

S: Tamam Jojo, korkmana gerek yok. Otto burada değil, yok burada.

C: ELLEMEK PİS. ELLEMEK PİS OTTO GEBERMEK. JOJO KORKMAK.

S: Otto olmayacak, Jojo, sana söz veriyorum! Peki ya Emil? Emil ile arkadaş mıydınız?

C: JOJO SEVMEK CİCİ EMİL. TAKİP ETMEK CİCİ BALIK KRAKER KARDEŞ. SEVMEK SEVMEK.

S: Agnes Cuddlebottom'ın rektumunda arkadaşın Emil ile zaman geçirmeyi seviyor musun?

C: NEFRET NEFRET NEFRET NEFRET NEFRET KAKALI YER. PİS KOKUŞUK KAKA. PİS KOKUŞUK KAKA MUZ AĞACI YOK. JOJO BULMAMAK MUZ AĞACI ORADA. PİS KOKUŞUK KAKA VE BÖCEK BULMAK. BÖCEK TADI BOK GİBİ. MUZ YOK. VER JOJO MUZ MUZ.

S: Bunları duyduğuma üzuldüm.

C: VER JOJO MUZ MUZ.

S: Fakat yine de isteseydin geri dönebilirdin, değil mi? Yoksa orada kalman için seni... zorladılar mı?

C: MUZ MUZ MUZ MUZ MUZ MUZ MUZ –

S: Bende muz yok Jojo, kusura bakma.

C: JOJO İSTEMEK EMİL. MUZ BALIK KRAKER EV ŞİMDİ.

S: Özür dilerim ama birkaç soru daha sormam gerekiyor.

C: HAYIR. MUZ MUZ.

S: Bana biraz daha bilgi verebilir misin? Otto ile Emil sana tam olarak ne –

C: VER JOJO MUZ YOKSA YEMEK KAKA.

S: Acaba Jojo'ya... (Fısıldıyor.) Pekâlâ Jojo, sana muz bulacağız. Şuradaki kadın şimdi sana muz bulmaya gidiyor.

C: KADIN GİTMEK KAKALI YER. KAKALI YER YOK MUZ. GİTMEK SÜPERMARKET.

S: Muzun gelmesini beklerken bizimle biraz daha konuşur musun?

C: BALIK KRAKER.

S: Arkadaşın Emil kolonik tıkanıklığın içine girdiğinde sen neden kaçtın?

C: JOJO KOKLAMAK BÖCEKLER. JOJO KORKMAK. JOJO İSTEMEK EV EV.

S: Peki arkadaşın Emil ne olacak?

C: JOJO ÖZÜR ÜZGÜN. JOJO ARTIK YEMEMEK KAKA ÇÜNKÜ SEVMEK KARDEŞ EMİL. JOJO YENİ FİLM KARDEŞ VERMEK MUZ MUZ MUZ. JOJO SEVMEK EMİL. EMİL GÜÇLÜ CİCİ. EMİL BULMAK MUZ AĞACI JOJO İÇİN. JOJO VE FİLM KARDEŞ BULMAK FİLM EMİL İÇİN. ARTIK KAKALI YER YOK. ÖZÜR ÜZGÜN ÜZGÜN.

S: Ya da sana öyle geldi. Fakat bunun tam olarak böyle olmadığı ortaya çıktı değil mi?

C: SEN KÖTÜ. JOJO İSTEMEK AVUKAT KARDEŞ. JOJO KONUŞMAMAK. BOK YEMEK SEN. GEBERMEK.

DR. FOKKER'IN KULLANDIĞI SES KAYIT CİHAZINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞ METİN:

DF: Saat: 16.31. Tarih: 16 Ağustos... Başardık. Dişimizi tırnağımıza takıp daralma bölgesinden geçtik. Bu geçiş esnasında iri bir kapsüle benzememiz bir yana, o dışkıya bulanmışlık hissinden biraz olsun kurtuldum fakat hafif klostrofobi belirtilerini hâlâ tam olarak atlatabilmiş sayılmam. Neyse ki burada gerinmek ve gezinip dolaşmak için bol miktarda alan var. Bir yandan bu görülmeye değer manzaranın tadını çıkartıyoruz bir yandan da kolon duvarına yaslanmış Bayan Sponge üstüne başına çekidüzen veriyor. Bulduğumuz yer derin, alabildiğine geniş bir boşluk, N-uzay kıvrımlı durumumuzda bize göre bir futbol stadyumu kadar geniş. Bunun gerçek olmayan, geçici bir ilişki olduğunun elbette farkındayım, ama dermis ile dış kolonun arasından sızan pembe loş ışık sayesinde karşımdaki manzara günbatımında insanı mest eden bir lagüne benziyor. Havada asılı duran yarı saydam polipler hafif meltemin etkisiyle salınıyorlar ve adeta binlerce aynalı disko topu gibi ışık saçıyorlar. Şükürler olsun ki bu bölgedeki sindirimsel gazların kokusu çok daha az duyuluyor, bu da bizim için gayet hoş bir sürpriz oldu. Keşke Jojo da yanımda olup bunları görebilseydi.

Yüzeyi pırıltılarla dolu havuza dikkatlice baktığımda hemen yüzeyin altında dolaşan bir endoteria basili sürüsü görüyorum. Bunlar daha önce yalnızca resimlerini gördüğüm, bağırsakta yaşayan yaygın bir canlı türü. Eğer bir tanesini yakalayabilseydim neredeyse elim kadar olduğunu görürdünüz! Doktor Spinejack'in keşfi sayesinde, bu ortamda ve her yanımızdaki kolonlarda bizi bekleyen şahane araştırma fırsatları var.

Bayan Sponge ise – ah, özür dilerim, kusuruma bakmayın. Bayan Sponge, ee, koruyucu elbiselerini çıkartıyor. Az önce bana lagünün yüzmek için güvenli olup olmadığını sordu. Kolonun bu bölgesini bildiğim kadarıyla lagün zehirli olmamalı, yine de ihtiyatlı bir biçimde ilerlemeliyiz çünkü – hey! Durun, hey ... ah (birtakım uygunsuz sözler). İşte orada. Bayan Sponge? Bayan Sponge! Çok dikkatli olmalısınız, lütfen! Lütfen öylece suya atlayıp da...

(Kıkırdamalar. Su sıçratma sesleri. Birtakım uygunsuz sözler.)

Bayan Sponge... Az önce beni sırılsıklam etti... hem de tadı hafif tuzlu bir solüsyona benzeyen bir sıvıyla. Neyse ki sıvıda herhangi bir üre veya standart dışkı muhteviyatına rastlamadım. Yine de son derece dikkatsiz davran-

(Su sıçratma sesleri.)

Brenda! Ne yapıyorsun? Cildin o sıvıya karşı tamamen korunmasız! Bunu yapama-

(Su sıçratma sesleri. Kıkırdamalar.)

Oh! İşte bu! İşte! Tam da! Bu! Ah! İsteddiğini elde edeceksin güzelim! Ben Cal'de su topu oynadım!

(Ses kayıt cihazı yere düşer. Kıkırdamalar. Su sıçratma sesleri.)

Hey, kes şunu! Üstümdekileri mi çıkartı-... oh... ah...

DF: Selam, yine ben. Yine 16 Ağustos, aynı günün ilerleyen saatleri fakat saatin tam olarak kaç olduğundan emin değilim... Açıkçası pek de umurumda değil. Şimdilik Mukoza Gölü adını verdiğimiz bu gölün kıyısında biraz istirahat ediyoruz. Buradaki epitelyal hücre katmanı yumuşak ve çimenlik, üzerinde uzanmak pek hoş. Tıpkı ana rahmi gibi. Dalgalar ayak parmaklarımıza vuruyor. Kendimi son derece huzurlu ve dinç hissediyorum.

Ayrıca Brenda'ya ve onun (müstehcen anatomik terim) karşı son derece (müstehcen argo tabir) hissediyorum.

(Kıkırdamalar.)

Bu da benim şimdiye kadar (birtakım uygunsuz sözler) en iyilerinden (müstehcen anatomik terim) biriydi.

(Gülüşmeler.)

Yarın yepyeni bir gün, yapılacak pek çok iş var. Fakat ben Doktor Emil Muller-Fokker, Bayan Agnes Cuddlebottom'ın transvers kolonunda bulunan Mukoza Gölü'nden bu akşamlık da bu kadar diyerek konuşmamı noktalıyorum. İyi geceler.

S: Agnes Cuddlebottom'ın rektumunda hizmet veren ilk Starbucks'ı sizin açtığınız doğru mu?

STARBUCKS BAYİSİ CHESTER BOUFFANT:

Evet, doğru. Fakat sadece küçük bir corner bayisi.

S: Bu da sizin girişimci ve yenilikçi bir ruha sahip olduğunuzu gösteriyor.

C: Teşekkürler. Yine de doğal gidişata göre atmam gereken adım buydu: O ara hastanede 3 ayrı Starbucks bayisi işletiyordum. Kafeteryada, ana girişte ve kardiyoloji bölümünde. Kardiyoloji, Gastrointestinal kanada en yakın olan yerd, o yüzden bütün o televizyoncu tayfa hastaneye akın ettiği zaman benim feleğim şaştı. Sadece iki demlikle çalıştığım için kahve yetiştiremiyordum; kahvem bittiğinde öbür demliği beklemiyor, caddenin karşısında bulunan öğrenci birliğindeki Starbucks'a gidiyorlardı. Benim orayla hiçbir ilgim yoktu, orası Henry Conker'ın Starbucks'larından biriydi. Hepsi gidip orada Frappuccino içmeye başladılar, benim küçük Starbucks corner'ımda ise Frappuccino bulunmazdı. Ben sadece filtre kahve satıyordum. Henry Conker denen puşt işime taş koymuştu.

S: Sağlık kanununda hastanelerde gıda satışıyla ilgili özel maddeler bulunuyor olmalı.

C: Yoo. Hastanenin yakınlarında bir kere bile sağlık müfettişi falan görmedim. Bana kalırsa hastalanmaktan korkuyorlar. Her neyse... Gözümü kararttım, yeni bir corner daha sipariş ettim. Aslında bu yeni corner'ı 101 numaralı odanın dışına kurmaya niyetliydim ama enine boyuna düşününce ne yapmam gerektiğinden emin oldum: Hizmeti müşterinin ayağına götürmek lâzım.

S: Boşaltım sisteminde bir Starbucks bayisi açmak için Bayan Cuddlebottom'dan herhangi bir izin aldınız mı?

C: Tabii ki aldım! Yani, almayı denedim. Fakat alamadım. Aslında aldım sayılır, çünkü... Şöyle ki, hanımefendinin yanına yaklaşmak mümkün değildi. Çevresindeki bütün o doktor ve hemşireler, kameramanlar, onu uzaktan da olsa görebilmek için üşüşen iki tahtası eksik insanlar koğuşlar arasında gizlice dolaşıyor, internetteki porno blogları için şipşak fotoğraflar çekiyor, ameliyat eldivenlerini aşırıyor... Peki ya sonra? Sonra bir de bakıyorum, hepsi oturmuş caddenin karşısında afiyetle Java Chip Frappuccinolarını ve Toffee Nut Lattelerini yudumluyorlar!

S: Yani onunla hiçbir zaman gerçekten konuşamadın?

C: Nasıl konuşabilirdim ki? Çoğu zaman onu uyuşturuyorlardı. Ne zaman uyansa tekrar uyutuyorlardı. Ben de ona bu mektubu yazdım ve –

S: Bir saniye, lâfınızı balla kesiyorum... Bayan Cuddlebottom ağır bir komada değil miydi?

C: Bakın benim işim sadece kahve yapmak. O bile değil: Sadece filtre kahve yapmak. Tıbbi sorularınız varsa burası doktor kaynıyor.

S: Peki siz onu hiç uyanık gördünüz mü

C: Hayır, onu hiç görmedim ama elbette bir iki defa ana avrat düz gittiğini duydum. Kışında dev bir osuruk makinesiyle gırtlığına kadar boka batmış bir halde yatarken halinden çok mu memnundu zannediyorsun? İşin doğrusu pek memnun değildi! Onun yerinde olsaydım kafama bir kurşun sıkmaları için yalvarıyor olurdu. Kısacası hayır, hanımefendinin yanına bile yaklaşmak mümkün değildi. Eğer uyurken yanına yaklaşırsanız ve aslında uyumuyorsa vay halinize! Ağzını açar açmaz sizi doğduğunuza pişman edecek lafları ardı ardına sıralardı. Elbette bütün bunlar hiç kolay değildi. Çılgın bir ortamdı! Orayla kıyaslayınca içerideki durum bin kat daha iyiydi.

S: Hangi bakımdan?

C: İşler açıldı! Dışarıda bir haftada sattığımdan daha fazla kahveyi içeride bir günde satıyordum. Doktor Otto ve onun hemşire mafyası beni indirim yapmam için sıkıştırıyor olsalar da oraya gider gitmez işimde büyük başarı gösterdim. Televizyoncu milleti kahveyi seksten bile çok seviyor. Bölgesel satış müdürümün ağzı kulaklarına varıyor, Agnes'ın kışındaki yeni Starbucks'ı sağda solda anlatıp övünüyordu. Hatta adam nüfuzunu kullandı da Frappuccino bile getirtmeyi başardık. Hem de boktan bir corner'a! Bu ürünleri sunan ilk Starbucks corner'ı bizimki oldu.

S: Ne kadar da tipik bir Amerikan başarı öyküsü.

C: İlk haftamdan sonra keyfim gıcırdı. Yeni ve gelişmeye açık bir pazar bulmuştum. Kendimi kâşif Daniel Boone gibi falan hissediyordum. Aslında altı üstü gösterişsiz bir corner'dı ama herkes kahvenin iyisinden anlıyordu. Yeni insanlarla tanıştım; dostane bir kasaba ortamı hüküm sürüyordu. Hastanedeki bütün o çılgınlıktan uzaklaşmam için iyi bir fırsat oldu. Aslında dünyadaki bütün o çılgınlıktan desem daha doğru olur.

S: Bölgesel olmayan çatışmalardan mı bahsediyorsunuz?

C: Evet! Onlar, kuruyan ağaçlar, insanların başına bela olan uyuşturucular, Los Angeles'taki yamyam polisler, onları yiyen basketbol oyuncularını gibi şeyler işte. Dünya iyiden iyiye ürkütücü bir yer olmaya başlamıştı. Oysa sebebini bilmesem de Agnes'ın içinde kendimi sıcak ve güvende hissettim. Çılgınca bir his, değil mi? Tabii koku alma duyumun hiç çalışmaması da bunda etkili olabilir.

S: Gerçekten mi? Hiç mi koku almıyorsunuz?

C: Evet, askerdeyken başıma gelen bir durumdan dolayı. Yerelleştirilen çatışmalardan birindeydim: Kzb'deki teftişleri hatırlıyor musun? Sıçtığımdan Kzbolaları bize sinir gazı püskürttüler. Sadece bir gıdımına maruz kaldım ve bir daha hiçbir koku almadım. Hiçbir şeyin tadını da alamıyorum. Ama iyi ciro yaptığım sürece Starbucks bu durumu umursamıyor. Her neyse, sonra Henry'yi arayıp bütün hastaneyi ona bıraktığımı söyledim. Bu arada o sihirli kış deliğinin öte yanına bir sınır çizmeyi de ihmal etmedim. Eğer Henry'ye sınırın bu yanında rastlarsam ona en kallavisinden

Öyle bir Yarrakccino koyarım ki tadına doyamaz, zevkten bağıra bağıra içer... Anlayan anladı.

S: Kahve işinin bu kadar rekabet dolu olduğunu ölsem tahmin edemezdim.

C: Biz buna sınır adaleti diyoruz.

DR. FOKKER'IN KULLANDIĞI SES KAYIT CİHAZINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞ METİN:

DF: 19 Ağustos. Sabahın erken saatleri. Sarp bir uçurumun kıyısında dikiliyorum: Karşımda çıkan kolon uzanıyor. İşte bizim apandise yaklaşırkenki ölçeğimiz. Bayan Cuddlebottom'ın tıkanıklık bölgesinin bulunduğu ince bağırsak ucuna doğru ilerlediğimiz yolculuğumuzda yarı yolu geçtik. Ancak gezimizin bir sonraki ayağında tehlike bizi bekliyor. Kolon duvarı ihtiyarlıktan dolayı son derece zayıfladığı için uzun, dik bir yokuşta basabileceğimiz çok az yer var. Ayrıca, Spinejack Dönüşüm Projesi'nde kaydettiğimiz ilerleme nedeniyle boyutlarımız hastaya göre gitgide küçülüyor. Kolon duvarındaki polipler şimdi de taşlık bir alandaki iri çakıl taşları gibi gözümün önünde uzanıyor. Daha önceleri bende hayranlık uyandıran bağırsak canlıları şimdi gözüme daha büyük ve daha korkunç görünüyor. Yine de onların evrim geçirmiş besin zincirlerinin bir halkası olmadığımız bariz, bize karşı saldırgan değil; herhangi bir tehdit oluşturmadıklarından dolayı içim rahat. Aslında içlerinden biri, uzun yumuşak kamçılı, morumsu renkte bir E. Koli bakterisi gayet samimi ve oyuncu davranıyor, sanırsın bizi evlat edinmiş. Ona McDermot ismini verdim ve yuvarlanarak balık kraker istemeyi öğrettim. Yine de, devam eden N-uzay kıvrımı nedeniyle ilerleme esnasında küçük ama üssel bir yavaşlamayla karşılaşabileceğimizi fark ettim. Cerrahi hedefimize ulaştığımız zaman hangi boyutlarda olacağımızı kestirmek güç.

Brenda şu anda kolonoskopik kamera teknisyenleri ekibi ve iç giyim tasarımcısı Gertie ile birlikte Martha Stewart'ın Yaşam Koçunuz dergisine röportaj veriyor.

Aramızda kalsın ama Brenda'ya karşı hislerimden emin olmadığımı itiraf etmem gerek. Brenda güçlü ve yetenekli bir kadın fakat son derece dik kafalı. Çevremizdeki tehlikeler arttıkça onun her an operasyonu tehlikeye atacak bir şey yapacağından daha fazla endişelenmeye başladım. Ama yine de... Kısa bir süreliğine bile olsa ayrı kaldığımızda göğüs kafesimde derin bir boşluk hissediyorum. Bir de apış aramın ön kısmından idrar yolunun sonuna doğru uzanan bir özlem. Brenda benim nöroendokrin eksenimi daha önce hiçbir kadının başaramadığı şekilde uyarıyor. Ona ihtiyacım var. Onca yer dururken kaderin bizi burada birleştirmesi çok tuhaf. Yine de Brenda şimdilik aramızdaki ilişkiyi basından gizlememiz gerektiğine inanıyor, ben de bu konuda onunla hemfikirim. Bu kayıt KİŞİSEL klasöründe yer almalıdır ve yayınlanmasına kesinlikle müsaade edilmemektedir.

Brenda buraya geliyor, artık tırmanışa başlamak için hazırız. Rotamızı virüslü poliplerin çoğunlukta olduğu bölgelerden uzak tuttum, yarı yola kadar onları püskürteceğim, Brenda da beni takip edecek, sonra – Selam tatlım, rica etsem –

(Gümbürtü. Çıglıklar. Emme, fişkırtma sesleri. Daha fazla çıglık. Daha yüksek sesli gümbürtü. Ses kayıt cihazı yere düşer.)

BRENDA SPONGE: Emil!

MCDERMOT: Hav! Hav!

DF: Brendaaaaaaaaaaaaaa! (12 saniye boyunca devam eder.) (Yumruk sesleri.) Aaahh! (Birtakım uygunsuz sözler.) Ay! Ah – (Yumruk sesleri, sızlanmalar.) (Birtakım uygunsuz sözler.) Aaaaaa! (9 saniye sürer, zayıflayarak yok olur.)

BS: Tanrım! Kamera! Sam, çalıştır şu (birtakım uygunsuz sözler) kamerasını! Işıkları aç! Tamam mı, yayında mıyız? ... Merhaba Amerika, ben muhabiriniz Brenda Sponge! Kanınızı donduracak bir son dakika haberiyle sizlere Cuddlebottom kolonundan canlı sesleniyorum!

S: Yazılı basın mensupları olarak Doktor Fokker'ın yaşadığı son durumla ilgili haberlere nasıl tepki verdiniz?

YAZILI BASIN MENSUPLARI:

Bizinkisi daha ziyade buruk bir sevinçti. Bir yandan, bomba gibi haber! Dram! Heyecan! Herkes nefeslerini tutmuş gelişmeleri bekliyor! Biz zaten hep böyle haberlerin peşinde koşuyoruz. Bu haber de ne yalan söyleyeyim, ekmeğimize yağ sürdü.

S: Böyle haberlere “Bir osurdu, karşıki dağlar yıkıldı.” denir.

C: O bizim lâfımız yahu, biz çıkarmıştık onu! Bir de şunlar var: KOLON KRİZİ! KIÇTA OSURUK TERÖRÜ! Dört renkli ekler hazırladık, internet siteleri için bilgilendirici grafikler hazırladık. Bütün bunlar işin zevkli kısmı. Tabii bir de madalyonun öbür yüzü var. Yazılı basında çalışıyorsan daima asıl malı götürenin televizyoncular olduğunu hissedersin. Züppe kılıkları ve haber arabalarıyla olay mahalline ilk varan her zaman onlardır. Haberciliğe ilk başladığımız günlerde bizim bütün ekipmanımız içinde basın kartı olan bir şapka, küçük bir kurşun kalem, bir fincan kahve ile teslim tarihinden ibaretti! Biz gazeteciyiz! Derin sularda yüzeriz! İşin cefasını çeken biziz! Televizyoncu milletinin işi gücü allanıp pullanıp can alıcı açıklamaları yakalamak. O sürtük Brenda Sponge'ın yığınla sponsoru var ama sorsan konunun bağlamına dair tek lâf edemez. Bu da bizim asabımızı bozuyor haliyle.

S: Hangi bağlamı kastediyorsunuz?

C: Tehlike bağlamını! The Times bu operasyonda sorun teşkil edebilecek her ayrıntıyı içeren özel bir Pazar eki yayınladı. Bu ekte, çıkan kolonun neden “istemsiz kasılma refleksine” maruz kaldığını da ele aldılar. Durum şundan ibaret: Bağırsak duvarlarını o kadar tahriş edersen duvarlar birden kasılır ve osurursun, ya da bizim doktor tayfasının deyişiyle “gaz çıkartırsın”. Bu dahili bir savunma mekanizması, gizli bir tuzak. Bağırsaklar tehlike yuvasıdır! Biz onlara boşuna SON OSURUĞUN YAĞMACILARI demiyoruz. Derin sularda yüzüyoruz derken bundan bahsediyordum işte.

S: Madem durumun bu kadar farkındaydınız, Doktor Fokker'ı uyarmayı hiç denemediniz mi?

C: Biz herkesi uyardık! Tek yapmaları gereken altı üstü 50 sent verip bir gazete almaktı, eğer günlerden Pazarsa da 1,5 \$! İçeriye de gazete gönderdik. Kamp Reno'da Starbucks'ın yanında bir stant kurduk, daha sonra Merlin Kampı'nda da kurduk. Bir tek biz potansiyel trajik olaylarla ilgili uyarıda bulunduk. Keşke bizi dinleselerdi.

S: O bölgede Koca Ayak'ın görüldüğüyle ilgili uyarıda bulunduğunuzu da hatırlıyorum.

C: Kesinlikle! Koca Ayak'ı görmeleri için gerekli ortamı hazırladık, arka planı sağladık, anlayabilecekleri gereçleri verdik. Olur da Koca Ayak yine bir yerde ortaya çıkarsa diye kendilerini korumaları için birtakım gereçler de sağladık. Nereden bileceksin işte... Meğer Koca Ayak götümüze koymuş da hiçbirimizin ruhu duymamış. Ama artık yazılı basına kim kulak asar ki? Zamane çocuklarının önüne sesli harfleri atılmış SMSlerden başka bir şey koysan okuyamazlar.

S: KIÇTA OSURUK TERÖRÜ! manşetinizi Spinejack Dönüşüm Projesi'nin istismarcı ve yakışsız bir tasviri olarak niteleyenler var...

C: Hayır, hayır, sizin de gördüğünüz gibi bunlar sadece formattan kaynaklanan kısıtlamalar. Manşetlerin çarpıcı olması için her zaman mümkün olan en az sayıda karakter kullanma çabasındayız. Hece ve harf bakımından "Kıç", "Rektum"un tam yarısı kadar, dolayısıyla yüzde elli kârdayız.

S: DOKTOR, KAFASINI HASTANIN GÖTÜNE SOKTU gibi mi?

C: Tam üstüne bastın! Televizyoncular olsa böyle yazardı. Ama bize uymaz, biz asla GÖT demeyiz. KIÇ daha uzun bile olsa onu tercih ederdik. Ne de olsa prensip sahibiyiz!

S: Mount Venuda İtfaiye Teşkilatı Arama ve Kurtarma Ekibi'nin lideri olarak Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna sizi hangi rüzgâr attı?

MOUNT VENUDA ARAMA VE KURTARMA EKİBİ ŞEFİ JOCK THRUSTWORTH:

19 Ağustos sabahı saat 7:05'te hastanede 2440 için (Deliğe Sıkışmış Adam Vakası) bir 911 alarmı aldık. Durumu değerlendirmek için ekibimle yola çıktım. Henüz 10 gün önce başka bir Delikteki Adam vakasıyla karşılaştığımız için gerekli olan bütün ekipman kamyonunda hazırды. Rekor bir süre içinde olay mahalline varmıştık fakat çok geçmeden fark ettik ki karşı karşıya olduğumuz vakanın kodu 2440 değildi.

S: Sanırım bu vaka için hâlihazırda bir kod numarası yoktur.

C: Hem evet hem de hayır. Bir dizi Adam Sıkışması vakası için eğitim gördük. 2400 kod numarası sadece "Sıkışmış Adam" diye geçiyor, o yüzden bu kodu kullanabiliriz. Ayrıca 2423 var, Kanalizasyona Sıkışmış Adam, o da pekâlâ uygun sayılabilir; bir de 2472 var, Etobura Sıkışmış Adam, Yine de haklısınız, her vaka birbirinden farklı özelliklere sahip. Yaratıcı bir yaklaşım izlememiz gerekti. Neyse ki hastanedeki herkesin tam desteğini aldık. Giriş izni almamızda Doktor Spinejack'in özellikle yardımı dokundu.

S: Size ne tür bir izin gerekti?

C: Bütün Arama ve Kurtarma operasyonlarımızın kumanda merkezi Kurtarma Cipimiz olduğu için aracı ameliyathaneye sokmamız kaçınılmazdı. Sabahın 7:19'unda koridorun duvarını kırıp bir acil durum geçiti hazırladık, sonra da cipimizi bu boşluktan sokup 23 numaralı odaya kadar koridorda ittirdik. Yangın ihtimalini düşünerek yangın musluklarına hortum uzatabilmek için duvarda daha küçük bir acil durum geçişi oluşturduk. Bütün bunları gerçekleştirebilmemiz için gereken yetkiyi bize Doktor Spinejack verdi. Daha sonra da görevimizi yerine getirebilmek için kalabalığı dağıtmamız gerekti, Doktor Spinejack bu konuda da bizden desteğini esirgemedi.

S: Siz ciple hastanenin duvarından geçerken mi o kadar kalabalık toplandı?

C: Evet. Acil durum geçiş prosedürleri bazen aşırı ilgi çekebiliyor. Tartışmalı bir uygulama ama sonuçta hayat kurtarıyor. Bizim işimizde bir saniyenin bile önemi var! Hastanenin bahçesinde tam da o noktada kamp kurmuş birkaç kişi vardı. Kampçıların arasında karavanları ve şişme stüdyolarıyla gelen haberciler dışında bir mülteci grubu da bulunuyordu. Ayrıca şunu da unutmayın, Mount Venuda Arama ve Kurtarma Ekibi geçen hafta boyunca Zorro Kasırgası ile Yogi Kasırgası'ndan kaçan mültecilerle ilgileniyordu, XXX Kasırgası'nın temizliği de bunun cabası. Daha yüksek bir alan, sığınma ve bir kısmı da tıbbi yardım arayışıyla Tri-County'ye gelen mülteciler vardı. Mültecilerin bazıları Agnes Cuddlebottom ve Doktor Fokker ile ilgili çoğunlukla destek amaçlı pankartlar taşıyor, geri kalanlar da aklınıza gelebilecek her türlü aktiviteyle oyalanıyordu: Kamyonlarının yanında sosis ızgara yapmak ve güneşlenmek bunlardan ilk aklıma gelenler. Herhangi bir zarara yol açmadan

hastanenin bahçesinde bulunan kalabalığı dağıtmak amacıyla bir çift şarapnel mermisi attık.

Doktor Spinejack'ten gideceğimiz bölgenin özelliklerine dair her türlü malumatı edindikten sonra ekibimle birlikte tırmanma takımlarımızı kuşandık, ilk yardım çantalarımızı, acil durum oksijen tüplerimizi ve kesici krikomuzu yanımıza aldık. Olay yerine varışımızdan tam tamına 17 dakika sonra saat 7.24'te rektuma girdik, hem de ne girmek...

S: Rektal durumla ilgili ilk izleniminiz nasıldı?

C: İçerisi mi? Tam bir rezaletti. Aşağı rektum bölgesi gerçekten iğrençti. İnsanlar sağa sola işemişler, sıçmışlar; boş kahve fincanlarını, bira kutularını, sigara izmaritlerini ortalığa fırlatmışlar. Yerlerde uzatma kordonlarından tutun da her tip kablo ile bir çift bahçe hortumu birbirlerine dolanmış vaziyette, yanlarında da cerrahi tüp ve splintlerden yapılmış halat bir merdiven... Yanma, elektrik çarpması, kayıp düşme gibi bir yığın tehlikeyle karşı karşıyasınız... Her taraf kanun ihlalleriyle dolu. Adeta bir ölüm tuzağıydı! Fakat on ikişer metrelik bir çift portatif merdiven yardımıyla o bölgeyi geçmeyi başardık ve saat 7:28 itibarıyla sigmoid bölgesine ulaştık.

Kolonun üst tarafındaki durumu sorarsanız: Aynı nakarat. Tam anlamıyla bir gecekondu mahallesi. Yarım düzine tebligat yayınladık. Oraya gitmekte daha geç kalmamış olmamız büyük şans. Aksi takdirde bölge alevler içinde kalacaktı.

S: Kolonik daralmanın içinden geçerken herhangi bir sorunla karşılaştınız mı?

C: Pek sorun yaşamadık. Bize bölgeye kadar eşlik eden medya mensuplarına bir iki röportaj verdik ve kesici krikomuzu harekete geçirdik. Bahsettiğim alet 2402 (Yanan Gökdelerde Mahsur Kalmış Adam) vakaları için kullandığımız hidrolik bir kriko sistemi. Adenozin deaminaz büyüklüğünde bir boşluktan zorlukla geçip bir Güvenlik Tüneli kurduk; bu tünel, deniz altı tahliyeleri için Deniz Kuvvetleri tarafından geliştirilen çabuk iyileştirme amaçlı, betonarme destekli bir sistem. Birtakım hafif sarsıntılar olmasına rağmen biçimini tutturabildik ve sabahın 8.45'i itibarıyla ışıklı, kaymaz zeminli, tekerlekli sandalyeyle geçişe elverişli, her 4.5 metrede bir topraklı elektrik prizleri bulunan yarı daimi bir erişim rotası oluşturmuştuk. Öbür tarafa vardığımızda Brenda Sponge ve birkaç başka haber muhabiriyle karşılaştık, yanlarında bulunan kameraman, kuaför, dişleriyle ilgilenen adamları da sayarsak toplamda 9 kişiydiler.

S: Sizi gördüklerine sevinmişlerdir.

C: Ben de öyle olacağını zannetmiştim... Fakat birkaç yazılı basın mensubu kurtarma operasyonu esnasında peşimize takıldı. Bayan Sponge aralarından birine bir tür lakap takmıştı. Sanırım Bayan Sponge da biraz stresliydi.

S: Lakap mı? Taktığı lakap tam olarak neydi?

C: Hoş bir şey değildi.

S: Biraz daha açık konuşabilir misiniz?

C: Gerçekten hiç hoş değildi. Eğer doğru hatırlıyorsam... Bakteriyel enfeksiyon taşıyan bir ekipmanın kenarında bulunan insan dışkısını ortadan kaldırmak için cinsel organını kullanan ve kimden peydahlandığı belli olmayan kişilere söylenen bir lâftı.

S: Anladım.

C: Adam da buna karşılık Bayan Sponge'a zührevi hastalığı olan, babası belli olmayan dişi köpeklere takılan bir isimle hitap etti ve memelerindeki silikonları can simitlerine benzetti. Zaten olay orada koptu. Hemen klasik bir 1635 vakası tespitinde bulundum: Patlak Vermek Üzere Olan Sokak Kavgası. İstenmeyen şiddeti engellemek için son derece disiplinli ve tarafsız biçimde elektroşok tabancası kullanmak durumunda kaldık. Tabii bu da bizim aldığımız eğitimin bir parçası.

S: Peki ilerlemeye nasıl devam edebildiniz?

C: Sabah 9:00'dan önce birkaç işaret fişeği attık, ekibin geri kalanını kalabalığı kontrol altında tutmaları için orada bırakarak Üsteğmen Birch Mattock ile birlikte kar motosikletlerimize atlayıp yola koyulduk. Motosikletlerimizdeki benzinin bizi götürebileceği en yüksek hızla gölün diğer kıyısına kapağı attık.

S: Eğlenceli görünüyor.

C: Evet, vazifenin bu kısmında eğlendiğimi itiraf etmeden geçemeyeceğim. Motorun kükremesi, yüzüne vuran deniz kokusu... Sanırım tam anlamıyla bir kar motosikleti tutkunuyum. Ve işimi seviyorum. Birch de işini severdi...

S: Herhangi bir sorun mu var?

C: Hayır, kusura bakmayın. Sadece lenslerim kurudu. Her neyse, kumsala vardık ve hemen Doktor Fokker'ın en son görüldüğü nokta olan çıkan kolonun kıyısındaki dik uçuruma koştuk. Buradan birkaç işaret fişeği daha patlattık ama hiçbir karşılık göremedik. Megafonla seslendik, yine cevap veren olmadı. Sarkıttığımız yardım halatını birinin tutup çekmesini bekledik, ama nafile. Hiçbir yaşam emaresi yoktu. Olabilecek en kötü şeyleri düşünmemeye çalıştık. Sonunda çöp çekmeye karar verdik ama Birch... Birch en kısa çöpü çekti... Özür dilerim...

S: Ağlıyor musunuz?

C: Hayır, gözüme bir şey kaçtı.

S: Kaybettiğiniz yol arkadaşımız için mi ağlıyorsunuz?

C: Arama ve Kurtarma asla ağlamaz!

S: Ağlamak ayıp değil. Sizi anlıyoruz. Lütfen dilediğiniz kadar ağlayıp rahatlayın, acınızı içinize atmayın.

C: Ağlamıyorum dedim yahu, başlatmayın ağlamanızdan! Sadece göz damlası lazım bana!

S: Güçlü adamlar için ağlamak bazen zordur. Geçen gün eve giderken arabada Adult Contemporary çalan bir radyo istasyonunu dinliyordum ki “Oooooo, Eeeee, Wa Wa Wa Baby” şarkısına denk geldim. Sanki benim ilk evliliğimi anlatıyordu, tabii kendimi tutama-

C: Ben buraya senin dertlerine ağlamaya gelmedim! Komitenin isteği üzerine bir rapor veriyorum! Çorap sökücü gibi ardı arkası kesilmeyen trajik olayların bir raporu! Birch Mattock’ın hayatına mal olan olayların! Ve, ve... Allah kahretsin bana Selpak lazım! Derhal! 20 ml de göz damlası! Dublörüm nerede?

KİMLİĞİ BİLİNMEYEN ARAMA & KURTARMA GÖREVLİSİ:

Buyurun! Selpak! Göz damlası!

C: Akıllı çocuk! Şimdi geri dön! Burnumu sümküreceğim!

KİMLİĞİ BİLİNMEYEN ARAMA & KURTARMA GÖREVLİSİ:

Herkes yere çömelisin! Hemen! Şimdi!

C: Üç! İki! Bir! Aaaaa-

(Kuvvetli aksırık.)

C: Tamamdır, kriz atlatıldı. İstasyonlarınıza geri dönün... Nerede kalmıştık?

S: Birch Mattock’ta.

C: Birch... Müthiş bir adamdı. Bazen diyorum ki keşke o kısa çöpü ben çekmiş olsaydım. Fakat Birch aldığı risklerin farkındaydı ve asla korkmadı. Hiçbir zaman ağlamadı da. Kolon zeminine birkaç tane sivri uçlu demir soktuk, bir çapa attık ve destekledik, Birch üniformasını kuşandı, “çak bir beşlik” dedi, sonra da halata bağlanmasına yardım edip onu aşağı gönderdim. O hazin olay gerçekleştiğinde telsizle irtibat halindeydik. Birch’i sarkıttığımız halatın ucu yaklaşık 100 metre derinlikteydi.

S: Peki ne oldu?

C: Kıç yılanı! Aç bir kurt gibi Birch’i yalayıp yuttu!

S: Öyleyse bu olayın ses kayıtlarını dinleyelim mi?

KIÇ YILANININ ÜSTEĞMEN BIRCH MATTOCK’U YEDİĞİ İDDİA EDİLEN SANİYELERDE ÜSTEĞMENİN KİŞİSEL “KARA KUTUSU” TARAFINDAN KAYDEDİLEN SESLERİN DEŞİFRESİ:

BM: Aahh, bir şey beni çeki- AAAAAA!

(Çığlıklar. Mücadele. Çatırtı ve fırlama sesi. Çiğneme. Deliklerden kan fişkırması. Daha fazla

çığlık. Umutsuz yardım talepleri. Daha fazla kan fışkırmaması. Daha fazla çatırtı. Çiğneme, kütürtü. Acılı feryatlar. Kan tükürme. Derinden gelen yalvarma sesleri. Daha fazla çiğneme. Tıkanma sesi. Islak, parçalama sesleri. Dualar. Nefessiz kalma. Öksürme. Titreme. Daha fazla çiğneme. Ara sıra gelen sesler. Çiğneme. Kütürtü. Çiğneme. Sürünerek ilerleme...)

DR. FOKKER'IN KULLANDIĞI SES KAYIT CİHAZINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞ METİN:

DF: Fokker konuşuyor. Tam olarak kestiremediğim bir süredir bilincim yerinde değil... Kaburga travması geçirdim, hafif beyin sarsıntısı ihtimali var... Felç söz konusu değil... Uzunlarım hareketli, başım ve boynum da hareketli... Öyle böyle şanslı değilim.

Resmen tepetaklak düştüm. Dönüşüm Projesi nedeniyle doğru tahminde bulunmak iyice zorlaştı fakat düştüğüm yer bana sonsuzluk kadar uzak geldi. Şimdi ileoçekal kapağın tam karşısındaki kontraktıl kasın yuvarlak, şişkin bir çıkıntısında dinleniyorum. Aşağıda kalın bağırsağın kök kısmında bulunan çıkmaz sokak, apandisin giriş kapısı da sayılan kör bağırsağın düzlük arazisi uzanıyor. McDermot beni buraya kadar takip etti, şimdi de yüzümü yalıyor... Çök oğlum!

İnsan burada huzur buluyor... Aşağıda, kireçlenmiş büyük bir tümörün gölgesindeki mantarları kemiren tembel bir bifidobakteri sürüsü var. Serin, kuru rüzgarın sesi kulağıma tatlı tatlı fısıldıyor. Hafiften bir tıkırtı, Agnes Cuddlebottom'ın derinden gelen kalp atışları bana ne pahasına olursa olsun devam etmem gerektiğini hatırlatıyor. Güç bela ayağa kalkıyorum.

Brenda'nın benim için patolojik anlamda endişelendiğini zannediyorum. Umarım stres yüzünden akut adet sancıları artmaz. Hala hayatta olduğumu anlaması için ona bir tür mesaj göndermeliyim. Bu bölgenin her tarafına yayılmış olan kristalize tuz birikintilerinin tırtıklı parçalarından birini kullanarak adımın ve soyadımın baş harflerini lümen duvarına kazımayı deneyeceğim. Bu tırtıklı parçalardan birinin üstüne düşmediğim için çok şanslıyım. Sert, beyazımsı, saydam, biraz asimetrik... Çok tuhaf. Daha sonraki çalışmalarım için aralarından örnek parçalar alacağım fakat şimdilik bu yumuşak dokuda görülebilir işaretler bırakmak mantıklı görünüyor. E...F. 7 adet kesik. Umarım birisi bunu görür.

İlginç... Sol bacağımdaki uyluk kemiğinin orta kısmına batmış 5-6 cm uzunluğunda bir parça kristali fark edip bulunduğu yerden çıkarttım. Kanamam yoğun değil fakat hiçbir acı hissetmemem beni şaşırtıyor. Bacağımda herhangi bir hissizlik yok, tam aksine son derece güçlü ve esnek... Gerçekten kendimi çok iyi hissediyorum. Sadece yarımı saracağım... Hayatta olduğum için şanslıyım. Ölümden dönmüş olmak bana kendimi başka türlü hissettiriyor. İnsan vücudu şaşırtıcı derecede dayanıklı ve... seksi. Keşke Brenda burada olsaydı da ne kadar güçlü olduğumu görebilseydi.

Pekâlâ! Vazife beni bekler. Yukarıdaki ileoçekal kapağa ulaşmalı, sonra da ince bağırsağın içinden doğru yukarı çıkmalıyım. Gerçekten çok ama çok yaklaştım. Eğer bu kavis boyunca saat yönünde ilerlersem bir saate kalmadan oraya varırım. Öyleyse gidiyorum! Bana müsaade... Buraya gel McDermot!

Movin'... movin' on out... don't mess around...

(Doktor Fokker Yazoo'dan Situation'ı mırıldanıyor.)

(Doktor Fokker ıslıkla Queen'den We Are The Champions'ı çalıyor.)

(Doktor Fokker yine Queen'den Bohemian Rhapsody'yi söylüyor.)

S: Agnes Cuddlebottom'ın kör bağırsağının kristalize kokainle dolu olduğunu ne zaman fark ettiniz?

AİLE UFUKLARI FİLM ŞİRKETİ GENEL MÜDÜR YARDIMCISI CARL B. JOHNS:

Gerçekten de bunu en son fark eden kişi ben oldum. Tabii ki taşlar... kristaller... birikintiler, her neyse, daha önceden elime geçmişti...

S: Kokaini kastediyorsunuz.

C: Fakat kokain olduğunu bilmiyordum ki! İsterseniz bana saf diyin ama benim bildiğim tek şey bu kayaların Marlin Kampı'ndaki insanların kendilerini iyi hissetmesini sağladığıydı. Bizi birbirimize yakınlaştırdılar. Adeta büyü gibi bir şeydi.

S: Kör bağırsakta bulunan kokaine nasıl ulaştınız?

C: Tamamen Jojo'nun işiydi. Ben katiyen öyle bir teklifte bulunmadım.

S: Maymun Jojo, muz karşılığında size saf kokain kayaları temin ettiğini ifadesinde belirtmiş.

C: Aramızdaki ilişkiyi tamamen yanlış yorumlamış! Tabii onu da anlamak gerek, Jojo tekrardan hikayeye dahil olmak için yanıp tutuşuyordu. Kurtarma ekibi geldiğinde ve bütün o hengamede Jojo da orada olmayı çok isterdi. Dostunun peşinden gitmesi gerektiğini hissediyordu. Cesaret diye buna derim işte. Ayrıca Jojo'nun McDermot adında aşağılık bir terliksi hayvanla da görülecek hesabı vardı. O adamla alıp veremediği bir şeyler olduğu çok açıktı.

S: Maymun Jojo ayrıca sizin ona bir içecek verdiğinizi, bunun akabinde kendinden geçtiğini ve uyandığında kendisini kör bağırsak zemininde spor bir çantanın içine sıkıştırılmış halde bulduğunu da ifadesinde belirtti.

C: Benim işimde buna "Advancing the Arc" diyoruz. Daha sonra bana teşekkür bile etti.

S: Siz veya Jojo, var olduğu iddia edilen Kıç Yılanı konusunda hiç endişe duymadınız mı?

C: Jojo'nun kendi başının çaresine bakabileceğinden emindim. Sonuçta o bir şampiyon. Arkadaşını korumak için veya birkaç muz için yapmayacağı şey yoktu.

S: Prodüksiyon asistanınız Jimmy, verdiği ifadede sizin için belki 10 defadan fazla anüsten muz kaçakçılığı yaptığını, muzları pantolonunda sakladığını-

C: Bir saniye, bir saniye: Kaçakçılık mı dediniz? Şimdi de kaçakçı mı olduk? Sorarım size, ne zamandan beri yaşlı bir kadının rektumuna muz sokmak suç sayılır oldu?

S: Söylediğiniz şey 1913 yılında Teksas'ta kanunen yasaklandı.

C: Tamam ama bakın, kuralların değiştiği çok açık. Bu tamamen yepyeni bir dünya. Bu nedenle de yeni bir yargı anlayışı gerekiyor! O zavallı kadıncağızın rektumundaki merdivenin tepesine çıkıp Kamp Reno'yu seyrettiğinizde inanın bana kendinizi hâlâ Teksas'taymış gibi hissetmeyeceksiniz. Her neyse, başka bir noktaya dikkat çekmek istiyordum. Benim açımdan işler tıkrındaydı, bir sürü stüdyo beni arıyordu, siparişler birikmişti, Tom Hanks'in bile ilgisini çekmeyi başarmıştım, herkes bana yeşil ışık yakmıştı... Elde ettiğim başarı ayaklarımı yerden kesiyordu.

S: Ve de kokain.

C: Yani, galiba dumandan hepimizin kafası iyi olmuştu. Çünkü havadaki kötü kokuyu biraz olsun gidermek için sahilde büyük kaya parçaları yakıyorlardı.

S: “Yakıyorlardı” derken kimi kastediyorsunuz?

C: Herkesi. Tünel yapıldıktan sonra uzun süredir orada bulunan herkes Marlin Kampı'na taşındı. Bu arada suda zıplayıp duran kocaman gümüş rengi böcekleri gördüğüm zaman kampa bu adı verdim. Kampa taşınanların arasında ben ve asistanım, Jojo ve asistanı, kurtarma ekibinden yaklaşık bir düzine görevli, Starbucks'ı işleten bir adam (Starbucks dediğim o zamanlar sadece küçük bir corner büfeydi ama kahve dışında sigara, video kaset, pil, kondom gibi şeyler de satıyordu) ve 50 civarında haberci vardı. Tabii bir de onların bütün asistanları. Her işe koşturup kamp gereçlerini, yakacak odunları, paket servisleri, kısacası ihtiyacımız olan her şeyi temin etmek için neredeyse herkesin bir asistanı vardı.

S: Peki ya muzlar?

C: Muzlar, balık krakerler, tabii ki onları da. Fakat siz başka bir şey sormadan hemen şu konuya da değinmek istiyorum: Evet bu asistanların hepsi çocuktuk. Aralarında mülteci çocukları; yani ailelerini kasırgalarda, Wal-Mart bombalamalarında veya meteor çarpmaları sonucunda kaybeden çocuklar bulunuyordu. Çocukların bir kısmı hastanenin bahçesindeki otoparkta yaşıyordu. Onları gördükçe yüreğim parçalanıyordu. Gizlice gastroenteroloji bölümüne girer, onlara iş vermemiz için yalvarırlardı... Doktor Spinejack onlara acıyıp içeride ve dışarıda birtakım ayrıcalıklar tanıdı. Sanıyorum ki bunun karşılığında da gelirlerinin çok küçük bir kısmını alıyordu. Sizin de bildiğiniz gibi böyle bir ayrıcalık tanımaya hiç mecburiyeti yoktu. Bu yüzden başı büyük belaya girebilirdi.

S: Girdi de zaten.

C: Ama ne olur bu yüzden o zavallı çocukları suçlamayın. Onlar yalnızca bu zalim dünyada yaşam savaşı veriyorlardı.

S: Sizin kokaininizi satarak.

C: Hayır! Benim kokainim değil bir kere! Benim değil! Anlıyor musunuz? Agnes Cuddlebottom'ın kokaini o! Kokaini burnundan çeken o! Kokaini boşaltan, salgılayan her neyse işte, o Agnes'in vücudu, benim değil. O maddenin oraya nasıl geldiğine, ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu,

gerçekten yoktu. Neler olup bittiğinin farkında bile değildim. Bütün bildiğim çocukların Jojo'yu, Jojo'nun da çocukları sevdiğiydi. Jojo, Emil'i ararken bulduğu bu sevimli kaya parçalarını taşıyıp getiriyordu. Çocuklar, taşlara karşılık Jojo'ya muz veriyorlardı. Onlara göre bu bir tür oyundan ibaretti, tıpkı Pokemon gibi. Jojo muzları alıyordu, çocuklar taşları, Jojo'nun menajeri olarak ben de para kazanıyordum. Samimi olmak gerekirse, artık oradaki emeklerimin maddi karşılığını almam gerektiğine inanıyordum. Bir medya merkezi işletmek hiç de ucuz bir iş değildir, siz de bilirsiniz. İlk zamanlar sırf kartuş masrafı bile beni iflas ettirmeye yetecek düzeydeydi.

S: Yani siz payınızı aldınız, Doktor Spinejack payını aldı, Jojo da bir nevi payını almış oldu... Fakat Agnes'in payı ne olacak?

C: Agnes'in payı mı? Bizim bütün derdimiz onun hayatını kurtarmaktı! Yetmez mi yani?

DR. FOKKER'IN KULLANDIĞI SES KAYIT CİHAZINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞ METİN:

DF: Fokker konuşuyor. İnce bağırsağın ucundaki yoğun ileal çalılıkların arasından ilerlemeye çalışıyorum. Burası çok sıcak, hem sıcak hem de nemli. Dört bir yanım devasa tropik ağaçlara benzeyen mikrovilü ile çevrili; mikroflora ile mantarlar hem yerleri tamamen kaplamış hem de gevşek kütleler halinde tepeden sarkıyorlar. Çalılıkların arasında sürünen, sarmaşıktan sarmaşığa atlayan, türleri tespit edilemeyen bakteri ve virüsler yüzünden çevremde sürekli hışırtı ve çıtırtılar duyuyorum. İlerlemek için elimdeki geniş bıçakla spiroketleri ve mantar liflerini kesmek zorunda kaldığımdan epeyce yavaş yol alıyorum. Yine de GPS üniteme bakılırsa gizemli tıkanma noktasına, bizim harici teknolojinin göstermekten aciz kaldığı tıkanıklığa varmak üzereyim.

McDermot bir bakıma benim öncü birliğim sayılır, hassas kamçısıyla havayı koklayarak ilerliyor. Bir saniye! Durdu... Ne oldu McDermot? Ne gördün?

Aa, merhaba! Bunlar senin arkadaşların mı?

Bir grup E. Koliyle karşılaştık. Görünüşleri McDermot'a oldukça benziyor ama bunlar daha büyük ve kabarıklar. McDermot'ın onlarla arası iyi gibi. Hepsi birbirlerinin pillisini kokluyor, neşeyle gülüşüyor ve heyecanla arka flagellalarını sallıyorlar. Bir aradayken inanılmaz derecede sevimliler.

Şu anda McDermot ile E. Kolilerin en büyük olanı blastulalarından doğru genetik materyal değiş tokuşu yapıyorlar... Temas halindeler... Şimdi de büyük bakteri yanıma doğru geliyor, beni inceliyor.

Merhaba. Mer-ha-ba. Adın ne? Adın ne? Oha, çok büyük değil misin sen! Kocaman ve turuncu! Evet! Buldum! Belki de senin adını Garfield koymalıyım! Garfield, balık kraker sever misin? Al bakalım, tadına bak... Nasıl? Sevdin mi? Pekâlâ, bir tane daha – hayır, önce yere yat. Yere yat Garfield. Hayır, yere yat – bekle, henüz değil, şimdi uzan – Hayır! Hayır! Yaramaz Garfield, yoo – hey! Bırak! AH! AAH! Bırak dedim, hassiktir!

Pekâlâ, tamam, tamam... Ananı! Yaramaz Garfield!

Büyük E. Koli bel çantamdan kendimi motive etmek için kullandığım küçük kesemi arakladı! Daha dikkatli olmamda fayda var. Bu yaratıklar sevimliler ama aynı zamanda kocaman, güçlü ve kalabalıklar da - Ah! Eyvah, hey, hey... E. Koli sürüsü çevremi sarmaya başladı... Beni sırtlarına aldılar... Bir yere götürüyorlar... Beni rahat bırakmayacaklar! Sayıları çok fazla! Nereye gidiyoruz? Beni nereye götürüyorsunuz? Neredesin McDermot? Brenda! Jojo! İMDAT!

S: Agnes Cuddlebottom'ın transvers kolonunda devre mülk uygulamasını başlatan ilk emlak komisyoncusu siz oldunuz değil mi?

GRINDSTONE YATIRIM GRUBU BAŞKANI VICTOR A. SCHLECHTBAUER:

Evet, sanırım öyle. O ara başka kişiler de bu tip girişimlerde bulundular fakat Marlin Kampı'nda devre mülk imkanını ilk olarak biz sağladık.

S: Böyle çılgın bir fikir nereden aklınıza geldi?

C: Bu çok enteresan bir hikaye. Marlin Kampı bölgesinde tesis içi sağlık hizmeti sağlamak üzere Mount Venuda Üniversitesi tarafından bizim alt kuruluşumuz olan Daisy-Fresh Mahremiyet Kabinleri ile bir anlaşma yapılmış. Ben de Mukoza Gölü'nü ilk olarak bu vesileyle duymuş oldum. Siz de hatırlarsınız, o zamanlar Bayan Cuddlebottom'ın geçirdiği operasyon haberlerde büyük yer tutuyordu. Oraya giden çalışanlarımız da çok şaşırtıcı öykülerle dönüyordu, gerçekten akıl almaz hikayeler vardı. Homer diye bir arkadaş "Ailemle beraber oraya taşınacağım" diye tutturmuştu. O zamanlar ben de sizin şu anda düşündüğünüz gibi adamın aklını kaçırdığından şüphelenmiştim.

Lâkin kaderin cilvesine bakın ki yerel bir katliam yüzünden Panama'daki golf gezim son dakikada iptal oldu. Belki hatırlarsınız, hani chupacabranın ortaya çıktığı dönem. Bu olay patlak verince uçak pistinde resmen mahsur kaldım. Yanımda kız arkadaşım Darla, onun pug cinsi süs köpeği Şampiyon ve asistanım Florio da vardı. Gidecek hiçbir yerimiz yoktu, ne yapsak da bu hafta sonumuzu heba olmaktan kurtarsak diye düşünüyorduk. Sonunda dedim ki "Sıçarım böyle işin içine. Gidip şu ünlü puştla tanışalım bari."

S: İlk izlenimleriniz nasıldı?

C: Daisy Fresh'in pek çok oda satacağını biliyordum, orası kesin (Gülüyor). Fakat şaka bir yana, berbat bir manzarayla karşılaştım. Tam bir keşmekeşti. Kaos, atıklar, çöpler... Buna pekâlâ bir kolon trajedisi de denebilir. Sigmoid bölgesinde ciddi bir evsiz nüfusu baş göstermişti. Üç beş kuruş için dilenen kafası bi dünya çocuklar mı ararsın, Starbucks bardaklarını yakıp ateşinde şişte bakteri kızartan mülteciler mi ararsın... Fakat biraz daha dikkatli bakınca orada bambaşka bir şey gördüm. Enerji. Açığa çıkarılmayı bekleyen insan potansiyeli. Capcanlı bir yerel ekonomi gördüm. Gelişme imkanı gördüm. Bol ve ucuz iş gücü gördüm. Sokak lambaları, posta kutuları gördüm. Foseptik sistemleri, aileler, topluluklar gördüm... Ne zaman ki Florio'nun kullandığı triportörümüz tünelden geçip de transvers kolonun o uçsuz bucaksız manzarası karşımızda belirdi, asıl o zaman hayalimde oluşan tablo gözlerimi kamaştırdı. Heyecandan tansiyonum fırladı, neredeyse burnum kanayacaktı! İşte o zaman parlak, ıslık ıslık bir gelecek gördüm. Su kayağı yapan çocuklar, deniz bisikletine binen emekli çiftler, balık tutup hint pirinci hasatlarını kaldıran Kızılderililer gördüm. O güzel gölün kıyılarında lüks yatlar, yüzer lokantalar, dost yunuslar, gerçek bir tatil cenneti gördüm! Ve onu istedim. Tabii ki önce kendim için... Ama bunu diğer insanlara da satmak istedim. Bana çok benzeyen insanlara.

S: Gerçekten rüya gibi.

C: Bu da benim özel yeteneğim. Beni başarılı bir emlak komisyoncusu yapan şey tam da bu işte. Baktığım her yerde potansiyel bir şeyler görüyorum. Elimde değil. Şimdi sizin yüzünüze bakarken bile golf sahaları, şarap fabrikaları, kayak pistleri görebiliyorum... Belki bir vahşi yaşam parkı... Bir postane... Sandalyeler...

S: Ama Roma bir günde inşa edilmedi.

C: Tabii ki öyle. Bu yüzden temel ihtiyaçlardan başlamamız gerektiğinin farkındaydım. Sağlık hizmetleri. İçme suyu. İnternet.

S: Mülkiyet hakkını sağlamak ve mülk sınırlarını belirlemek vs. vs....

C: Sigmoid kolonun mülkiyet hakkı da şaşırtıcı derecede karmaşık bir mesele.

S: Kolon tamamen Agnes Cuddlebottom'ın mülkiyetinde olduğu için basit bir mesele olduğunu düşünmüştüm.

C: Öyle düşünebilirsiniz ama bir şahıs bitkisel hayatta olduğu takdirde-

S: Yalnız dikkatinizi çekerim, size “aşağılık piç” demesine yetecek kadar bir süre uyanık bulunmuştu.

C: Ben burada varsayımlara göre konuşuyorum. Bir şahıs bitkisel hayatta olduğu takdirde, veya biz iyi niyetle, onun bitkisel hayatta olduğunu farz ediyorsak, öyle olduğuna inanıyorsak, zaten o ara buna kim inanmadı ki, ortada herhangi bir vasiyet veya direktif bulunmuyorsa, şahsın işlerinin şahsın adına yürütülmesi şüphesiz ki sözleşmeli anlaşmalara girme yetkisi bulunan aile fertlerine, birinci dereceden akrabalarına düşer.

S: Ailesinden kimi arayıp buldunuz?

C: Bu da başka bir enteresan hikaye. Agnes Cuddle-bottom'ın aile ağacı son derece dallı budaklı, kök salmış bir ağaç. Agnes'in gerçek soyadı Cuddlebottom değil, bu soyadı ona Alabama'daki bir kerhanenin sahibesi tarafından uygun görülmüş. Nüfus cüzdanındaki ismi Agnes Monroe Delilah Jackson Mississippi. Annesinin adı Hallelujah Chorus Mississippi, babası ise nüfusa John J. Johnson olarak kaydedilmiş. Agnes'in anne bir baba ayrı olan iki tane erkek kardeşi var. Bu kardeşlerden biri olan Jethro Mississippi, şanslı yaver gitmeyip Iwo Jima'da bir kaza kurşununa kurban gidene kadar ABD Deniz Kuvvetleri'nde gemi levazımatçısı rütbesine kadar yükselmiş. Öldüğünde hiç çocuğu yokmuş. Diğer kardeş olan “Kanunsuz” Hankum Mississippi ise fuhuş tuzağı kurmaktan dolayı atıldığı bir Alabama hapisanesinde bıçaklanarak öldürülmüş. Onun da öldüğünde çocuğu yokmuş fakat hapse girmeden önce nikâhsız olarak birlikte yaşadığı eşi Lorraine De Milo tekrar evlenip bir erkek çocuğu dünyaya getirmiş.

S: Nikâhsız olarak birlikte yaşadığı eşi mi?

C: Evet. Öldüğü sıralardaki nikâhsız eşlerinin en önemlisi. Hankum ölüm döşeğindeyken, Lorraine'i “first lady”si olarak andığımı söylemiş ve sivri diş fırçası ile diğer şahsi eşyasının ona verilmesini vasiyet etmiştir. Bu da Lorraine'in oğlu Küçük Joshua Hankum de Milo Sanchez'i Agnes Cuddlebottom'ın “nikâhsız beraber yaşamadan doğan üvey yeğeni” ve dolayısıyla da yaşayan tek akrabası yapar.

S: Bu yüzden de ödemeyi ona yaptınız.

C: Maalesef yapamadım, çocukken yediği kurşunlu boyanın yol açtığı ileri derecede zeka geriliği

nedeniyle Bay Sanchez'in Teksas eyaletinde sözleşme imzalaması mümkün değil. Bay Sanchez'in vekaleti ise onun bakımından sorumlu olan Alabama'da Plainfield'ta bulunan Gönü Bollar ve Pamuk Eller Hayır Kurumları'nın elinde. Keşke görebilseydiniz, orada öyle şefkatli, öyle cömert, öyle ilgili bir gönüllü ekibi çalışıyor ki! Grindstone Yatırım Grubu'nun onlarla ortaklık kurup Joshua'nın yaşam kalitesini iyileştirmeyi başarması beni çok mutlu ediyor.

S: Peki bu size ne kadara mâl oldu?

C: Bu tip ayrıntıları açıklamaya yetkili değilim. Ayrıca içtenlikle söylüyorum ki hayatta değeri parayla ölçülemeyecek şeyler de vardır.

S: Ölüm döşegindeki bir kadının kolonunda tatil mülkü gibi mi?

C: Onun fiyatını piyasa belirler, ben değil. Metrekare başına 80 dolar şimdiye kadarki en yüksek fiyattı. Unutmayın ki bu da halkın vergi ödediği varsayıldığında ortaya çıkan rakam. Elektrik, foseptik, internet, çöp toplama ve tabii ki yollar varsayıldığında.

S: Yollar mı?

S: Siz gerçekten de Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna bir çimento kamyonu ile mi girdiniz?

VENUDA TAŞLI YOLLAR BETON ŞİRKETİ ÇİMENTO KARMA OPERATÖRÜ SEAMUS FLANNAGAN:

Hem de kaç defa beyim. Çoğunlukla çimento kamyonu şoförlüğü yapıyorum.

S: Öyleyse Spinejack Makinesi tahmin ettiğimden çok daha büyük olmalı.

C: Sanırım yol işçileri gelmeden önce bir ara makineyi bir üst modeliyle değiştirdiler beyim. Yola asfalt döküldükten sonra üzerinde BÜYÜK YENİDEN AÇILIŞ gibi bir şeyler yazan bir tabela hatırlıyorum.

S: Bu yol tam olarak nereden nereye uzanıyordu?

C: İlk olarak 37. Çıkışta 10. Otoyoldan ayrılıyorsun; batıdaki kestirme Alameda yoluna dönüyorsun, yaklaşık 14-15 km; Stop&Save Dinlenme Tesisleri'nden sağa dönüyorsun; Mount Venuda Acil Durum Hastane Özel Yolu'na varıncaya dek Venuda Geçiti'nden devam ediyorsun, Red Robin lokantasını hemen geçince sol yapıyorsun, otoparkçıya 20 dolar ödüyorsun, sadece nakit kabul ediyor; arkadan dolanıyorsun, anüsten içeri giriyorsun, tek şeritli yokuş bir dönemden turmanıyorsun, yol düzlüğe çıkınca gitmeye devam ediyorsun, ta ki Kamp Otoparkı dedikleri geniş otoparka varıncaya değin. Buranın ilerisinde çimento kamyonunun geçebileceği bir yol yok, o yüzden çamur pompası kullanmamız gerekti.

S: Bu durum size hiç tuhaf, rahatsızlık verici... Ters... Gelmedi mi?

C: Bu seferler için tarifenin üzerinde ekstra ücret aldım beyim. Ne yalan söyleyeyim, ilaç gibi geldi. Pompa işlemi için de çift yevmiye ödediler, çünkü OSHA'ya göre bu iki kişinin yapacağı işmiş, ben de çift kişilik çalışmış oldum. Bu da ilaç gibi geldi. Cillop gibi oldu. Her zaman alışveriş yaptığım yerlerde çok pahalı olan malları da orada kelepirci fiyatlara bulabildim. İlaçtan bahsediyorum. Burnum için kullandığım ilaçlar.

Kısacası hayır, o zaman bana teklif edilen bu işi yapmaktaki hiçbir sakınca görmedim. Debriyaj bayağı zorlanmadı desem yalan olur ama önemli değil. Zaten kamyon benim değil, ben sadece şoförüm.

WPMS KANAL 23 HABER ARŞİVİ TARAFINDAN TEDARİK EDİLEN ARŞİV METNİ: BRENDA SPONGE BİLDİRİYOR.

(Sağır edici helikopter sesleri)

BRENDA SPONGE:

Merhaba Amerika! Ben Brenda Sponge! Ve karşınızda: “Cuddlebottom Operasyonu! Derin Darbe!

(Tema müziği: “Theme From Cuddlebottom”)

Sevgili seyirciler! Sizlere C-13 Arama ve Kurtarma Helikopteri’nden canlı olarak sesleniyorum! Tam da şu anda dillere destan kör bağırsağa iniş yapmak üzereyiz! Agnes Cuddlebottom’ın kör bağırsağı! İşte o alan! O tüyler ürpertici saldırının yaşandığı bölge! Sonucunda bir kişinin öldüğü saldırı! Ve bir kişinin daha! Anal gezgin Doktor Emil Muller-Fokker kayıplara karıştı!

Şu anda yanımda kimler mi var? Şef Jock Thrustworth! Mount Venuda Arama ve Kurtarma Ekibi’nden! Ve onun bahriyeli kurtarma görevlilerinden oluşan... Başarılı ekibi!

MOUNT VENUDA ARAMA VE KURTARMA EKİBİ ŞEFİ JOCK THRUSTWORTH:

Daima vazife başındayım!

BS: Veee hepinizin çok yakından tanıdığı bir isim! Rehberimiz! Şempanze! Jojo!

ŞEMPANZE JOJO (İşaret ediyor):

BOK YE.

BS: Jock! Alana iniş yapmak üzereyiz! Plan nedir?

JT: Pilotumuz Lizol yardımıyla yapay sis oluşturdu. Benim işaretim üzerine kör bağırsaktaki yerlerimizi alıp bölgeyi ele geçireceğiz! Herhangi bir direnişle karşılaştığımız takdirde kurtarma ekibim öldürmek pahasına da olsa ateş açacak!

BS: Bu artık senin için kişisel bir mesele halini aldı! Öyle değil mi Jock?

JT: Hepimiz için öyle oldu Brenda. En iyi adamlarımızdan birini bu bölgede kaybettik. Pekâlâ çocuklar... Hazır olun!

BAHRİYELİ ARAMA VE KURTARMA EKİBİ (KORO HALİNDE):

Daima vazife başındayım!

(Ayak sesleri, homurtular.)

BS: Jojo! Kolondaki... Bu şiddetli çatışma bölgesinde... Meğer ne tehlikeler gizliymiş!

JOJO (İşaret ediyor):

EMİL BULMAK. FİLM ÇEKMEK. MUZ YEMEK. EV GİTMEK.

(Helikopter sesleri azalır...)

BS: Lütfen şurayı bir kameraya çekelim! Bu tüyler ürperten yabancı diyarı ilk defa görenler için! Mount Venuda Arama ve Kurtarma Ekibi'nin cesur görevlileri bölgeye yayılıyor... El fenerleriyle... Şuraya bakın! İşte orada, yaklaşık 100 metre önümüzde bir grup yaratık var! Boyutları ve tipleri koyuna benziyor, yarı saydamlar, parıldayan uzun ve kıvrıkcık tüyleri var. Bir tür bağırsak bakterisi olmalılar, sanırım bağırsak florası, bir kaya parçasının dibinde toplanmışlar. Bizi fark ettiler mi? Dost mu yoksa düşmanlar mı? Doğru zamanı kollayarak pusuya yatmış bizi mi izliyorlar... Aman Tanrım!

Napalm bombası! Mount Venuda Arama ve Kurtarma Ekibi Bahriyelileri düşman bakterilere napalm bombası atıyor... Aman Tanrım... Alevler içinde yanıyorlar... Herhangi bir saldırı söz konusu değildi ama... Aman yarabbim, kör bağırsak zemininde acıdan kıvranıyorlar, hem de hepsi... Millet! Bu, bakterilere karşı açılacak en acımasız savaş... Yoğun, hoş kokulu bir duman kör bağırsağı kapladı, şimdi de kurtarma ekibi – ah! Kasaturalar çıktı! Yanan düşmanları... Tekrar tekrar bıçaklıyorlar... Bu gerçekten de onlardan sonsuza kadar kurtulmak için kesin çözüm. Şüphesiz ki Mount Venuda Arama ve Kurtarma hayat kurtarmak üzere yola çıktığında, onlar... Eee... (birtakım uygunsuz sözler). Pekâlâ, “Cuddlebottom Operasyonu: Derin Darbe!”den yeni haberlerle tekrar karşınızda olacağız.

Reklamlar mı? Harika! Tanrım, (birtakım uygunsuz sözler) inanamıyorum. Beni izlemeye devam edin, çarpıcı haberlerle karşınızda olacağım!

(Kör bağırsak zemininde ayak sesleri, koşuşturmalar.)

İşte buradasınız! Çocuklar! Yanan bakterilerin üzerine işemeyi kesin! Hasta mısınız yahu! Bu yaptığınız tamamen mü-na-se-bet-siz-lik! Jock, ne yapıyorlar öyle?

JT: Brenda, git helikopterin içinde bekle.

BS: Ne demek “Git helikopterin içinde bekle”! Daha az önce bir grup masum bakteriye napalm bombası-

JT: Onlar bakteri Brenda! Önemsiz mahlûklar! Donlarını her çamaşır suyuna yatırdığında sen bile bundan daha büyük bir katliama yol açıyorsun.

(Sert bir tokat sesi.)

JT: Brenda... Sinirlendiğin zaman çok seksi oluyorsun.

BS: Jock, piçin önde gidenisin! Bu duman da ne böyle?

JT: Zafer kokusu alıyorum! Siz ne dersiniz çocuklar?

(BAHRİYELİ ARAMA VE KURTARMA EKİBİ: Disiplinli sevinç nidaları.)

BS: Bu duman kokusu... (kokluyor)... Çok tanıdık. Hmm... (derin derin soluyor) Hatta hoşuma bile gitti, hmmttt.

(Derin derin soluyor, nefesi tıkanıyor.)

JT: Öp beni bebek!

(Öpüşme. Gülüşmeler. Soluk alıp verme sesleri.)

KAMERAMAN: Hazır mısıııın Brendaaa? Beş saniye içinde yayındayız... Beş! Dört!

BAHRİYELİ: Ateşi söndürmemiz gerekir mi beyefendi?

KAMERAMAN: Üç! İki!

JT: Ha ha! Bırakın yansın!

BAHRİYELİLER: (Gülüşüyorlar)

BS: (Gülüyor)

(Kuvvetli bir şaplak sesi)

BS: Aahh! Az önce burada olup bitenlere inanamayacaksın Amerika. Ben Brenda Sponge, Cuddlebottom Operasyonu: Derin Darbe kör bağırsağından canlı olarak bildiriyorum!

(Tema müziği.)

BS: Mount Venuda Arama ve Kurtarma'nın cesur ekibi kör bağırsak bölgesini mikroplardan tamamen arındırdı, şu anda bölgeye bir şenlik havası hakim. Ekip görevlileri birbirlerine "çak bir beşlik" diyor, sağda solda omuz tokuşturuyorlar. Bu arada birtakım eşcinsel tavırlar da göze çarpmıyor değil hani-

BAHRİYELİLER: Daima vazife başındayım!

BS: -tabii ki hepsi sadece eğlence amaçlı. Operasyonun bir sonraki ayağı ne olacak Şef Jock Thrustworth? Bu zaferi bir adım ileriye taşımak için neler yapacağız?

JT: Daima tetikte olacağız Brenda! Uyanık olacağız! Ekibim herhangi bir ize rastlama umuduyla bölgeyi-

BAHRİYELİLER: Şefim! Bir şey bulduk! Kanlı bir sargı bezi!

BS: Sargı bezi mi... Doktor Fokker! Sargı bezleri üzerine öğrenim görmüştü!

JT: Bu da gösteriyor ki doktor buraya vardığında yaşıyormuş. Muhtemelen kendi kendisine dikiş atıp yoluna devam etti. Ben de olsam öyle yapardım.

BS: Peki nereye gitti?

JT: Yalnızca daha da derine indiğini varsayabiliriz. Doktor Spinejack'in bize Ziyaretçi Merkezi'nde sattığı bu haritaya bakılırsa bir yerlerde bir geçit olmalı, yukarılarda bir yerde... Gördüm! İşte orada! Kocaman bir delik!

BS: İleoçekal kapakçık!

(Acıklı müzik başlar!)

JT: O boşluktan geçmek için patlatıcı kullanmamız gerekecek. Lax Topunu hazırlayın!

BAHRİYELİLER: Lax Topu hazır şefim!

BS: Lax Topu mu? Önemli bir işleme benziyor!

JT: Lax Topu bizim bu vazife için tasarladığımız bir karadan-karaya kas gevşetici dağıtım sistemi. Standart bir T.O.W. füzesinin üzerine yerleştiriliyor. Şurada duran Masterson gözlüklerini takıp füzeyi hedefe yönlendiriyor. Gerilme garantili. Hazır mısınız Masterson?

MASTERSON: Hazırım Şef!

JT: Merak etmeyin, tıbbi bir uygulama. Yine de biraz acıtabilir... Lax Topunu ateşleyin!

(Vınlama sesi... Büyük bir patlama.)

MASTERSON: On ikiden vurdum Şef! Daima vazife başındayım!

BS: Bakın! Kapakçık! Açılıyor!

JOJO: İi! İi! Oo! Oo! Eeee eee aa aa aa! Oo!

BS: Jojo? Beklesene! Nereye?

JT: Yakalayın şunu! Haritamızı çalmış!

BS: Hayır! Ateş etmeyin! O yalnızca bir maymun!

JT: Kapakçığın içine tırmanıyor... Orada ne yapıyor? Ne söylemeye çalışıyor?

JOJO (İşaret ediyor):

EVE GİTMEK HEMEN! HEMEN, HEMEN, HEMEN EVE GİTMEK!

KAKA YER KÖTÜ, KÖTÜ, KÖTÜ.

SEN KOCA, APTAL ADAM: KÖTÜ!

SEN KOCA, APTAL KADIN: KÖTÜ!

ADAM KADIN VURMAK ACIMAK KAKA YER. KAKA YER BÜYÜK. ADAM KADIN KÜÇÜK, KÜÇÜK, KÜÇÜK.

KAKA YER ÖLDÜRMEK SEN, ÖLDÜRMEK JOJO. APTAL ADAM KADIN KALMAK, ÖLMEK VE KAKA YEMEK! ŞAKA YOK!

JOJO BULMAK EMİL. JOJO EVE GETİRMEK EMİL. ADAM KADIN GİTMEK ARABADA, EVDE, UÇAKTA, TUVALETTE ÖPÜŐMEK, İLGİLENMEMEK JOJO. GİTMEK. GİTMEK GİTMEK GİTMEK!

YALAN YOK ŞAKA YOK. JOJO YOK KONUŞMAK KAKA. GİTMEK VEYA ÖLMEK.

EVDE BEKLEMEK JOJO. CİCİ ADAM. CİCİ KADIN. JOJO GETİRMEK MUZ.

S: Bana Agnes Cuddlebottom Barış Konserleri'ni anlatabilir misiniz?

EMI MÜZİK ŞİRKETİ'NE BAĞLI MÜZİK GRUBU "BOHEMIAN ONSLAUGHT" VOKALİSTİ VE GİTARİSTİ, AYRICA AGNES CUDDLEBOTTOM BARIŞ KONSERLERİ ORGANİZATÖRÜ STIFF SUDDENLY:

Öncelikle o dönemde yaşananları hatırlamak gerek. Her şey çok zordu. Resmen bir kaos yaşanıyordu.

S: Nerede kaos yaşanıyordu?

C: Agnes'in dışında. Her yerde yani. Dünya resmen boka batmıştı. Depremde ölen onca insanı hatırlıyor musun? Ya ölenleri yiyenleri? Vahşet. Sonra ölenleri yiyenler de geberdi. Yedikleri heriflerden zehirlenmişlerdi. Bunlar hiç cool hareketler değil!

S: Sanırım Cincinmati Biftek İsyanı'ndan bahsediyorsunuz.

C: Evet ama bu sadece yaşananlara bir örnek! Olan bitenin sadece bir tanesi. Sonra bir de Yaz Kasırgası'ndan kaçan mülteciler vardı; otoparklarda yaşıyor, rakunları avlayıp yiyor, katil arıların saldırısına maruz kalıyorlardı. Bu esnada ülke genelindeki gerilim giderek tırmanıyordu. Demokratlar ile Cumhuriyetçiler birbirlerini vuruyor, yaşadıkları semtleri ayırıyorlardı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi download tutkunları müzik piyasasını çökertiyordu! Bundan muzdarip olan bir tek bizim grubumuz değildi. Turneye çıktığımız bütün gruplar download'tan şikayetçiydi, herkes meteliğe kurşun atıyordu.

Tamam, belki şimdi geriye dönüp bakınca manzara o kadar da kötü görünmüyor, hatta o günleri özlemle anabiliriz. Fakat o zamanlar tek söylemek istediğim şeydi: Dünyayı durdurun! İnmek istiyorum! Başka bir dünyaya aktarma yapmak istiyorum! Bizlere şehir merkezlerini değil de kırları sunan bir dünyaya! Bu mümkün mü? Aktarma sürem geçmemiş değil mi? Akbilimin küçük bandrolünü yırtabilir miyim? Neler zırvalıyorum böyle? Onu bile bilmiyordum dostum. İşte yalnızca "Şehir Merkezinden Oluşan Bir Dünyada Sıkışıp Kalmak" tam da bu oluyor: Ruh halimi bundan daha iyi açıklayamazdım.

Ama sana bahsettiğim o diğer dünya yok mu dostum! Hani şu şehir dışını, kırları vadeden. İşte herkesin gitmek istediği yer orasıydı. Agnes bunun bir sembolü haline geldi. Agnes ve onun sihirli kızı.

S: Peki ama ölüm döşeğindeki bir kadının kolonunda müzik festivali düzenlemek de neyin nesi oluyor?

C: Çünkü doğru yer orasıydı dostum. Heyecanlı, yepyeni bir ortam. Ve şimdiye kadar hiç kimsenin aklına böyle bir şey yapmak gelmemiş. Bir bakıma öncü olduk! Müziğin gücünü yeni bir diyara

taşıdık, pozitif enerjinin elçileri olduk. Hem bunun Agnes'in iyileşmesine de faydası dokunacağını biliyordum. Tam olarak bir doktor sayılmam ama müzisyenim, ki bu da benzer bir meslek ve müziğin iyileştirici gücüne bütün kalbimle inanıyorum.

Nihayet bu acayip "kıçta konser" fikrimi insanlarla paylaşmak için cesaretimi topladığımda... Millet beni destekledi, herkes bu fikre bayılmıştı! Konserleri duyurduğumuzda bütün işler tıkr tıkr halloldu, anlayacağın şeytanımız boldu. Sponsorlar, tedarikçiler sıraya dizildi, herkes bir ucundan tutmak istiyordu. Herkes sahne almak da istiyordu. Yine de programda kimlerin yer alacağı konusunda seçici davranmak zorunda kaldık. Hem de tam 3 sahne kurmamıza rağmen.

S: Konserleri duyurduğunuzda konser alanına toplu göç yaşanacağını tahmin etmiş miydiniz?

C: Nereden bilelim dostum! Tamam, yani bu kadar yoğun katılım olması çok cool ama bilseydik bilet fiyatlarını daha yüksek tutardık. Sonuçta arz-talep meselesi. Zaten bu bir yardım konseri olacaktı; mültecilere ve Agnes'a yardım edecektik. Ayrıca siz de biliyorsunuz ki barış hiç de ucuz bir şey değil. Ama masraflarla kazancımız neredeyse kafa kafaya geldi.

S: Bilet fiyatları ne kadardı?

C: Aslında değişken ücret tarifesi uygulayacaktık ama hastanenin kapısındaki görevliler adam başı 20 dolar dediler. Bu yüzden 20 dolar artı değişken ücret tarifesi şeklinde belirledik. Biletten neredeyse hiçbir kazancımız olmadı ama tişört ve bandana satışları fena gitmedi. Grindstone, sahneleri ve yolları tamamen beleşe kurdu; ayrıca portatif tuvaletler için de sağlam bir indirim yaptılar. Çünkü onlar da barışa inanıyor. Tuvalet temizlikçileri de ömründe görüp görebileceğin, maneviyata en çok değer veren tiplerdi dostum. Keşke onlar gibi olabilsem.

S: Barış Konserlerine toplam kaç dinleyici katıldı?

C: İlk gün tam tamına 750.000 kişi vardı dostum! Tam bir keşmekeş yaşandı. Neredeyse 28 yaşına geldim, ömrümde böyle bir şey görmemiştim. İlk olarak benim grubum Bohemian Onslaught sahne aldı. Şimdiye kadar verdiğimiz en büyük konserden bile daha büyüktü. O akıl almaz kalabalık öyle ilgili, öyle sevgi doluydu ki; hiç kimse bokları fırlatmıyor, birbirini bıçaklamıyordu. Herkes son derece cool'du. Bu da bizim için gerçekten büyük şanstı çünkü güvenlik görevlilerinin hali dumandı: "Abi 750.000 tane adama karşılık 50 kişiyiz." diyorlardı ve dostum, hakaten de üç buçuk atıyorduk.

Fakat sonra fark ettik ki konsere gelenlerden çok daha fazla sayıda insan da mülteci kamplarında oturmuş bizim kurduğumuz sinevizyonlardan konseri izliyordu. Bu insanlar acı çekiyordu dostum. Müziğin iyileştirici gücüne en çok ihtiyaç duyan onlardı. Konsere gelmeye paraları yetmese de.

S: Milli Muhafız Teşkilatı ne zaman duruma el koydu?

C: İkinci günde. İşler çığrından çıkmıştı. Güvenlik görevlilerinin sayısını artırmayı denedik ama günün ana grupları ManBlastah ve Hoobestank'ti! Biz resmi olarak kapıları kapattıktan sonra bile 100.000 hayran daha bir şekilde içeri sıvışmayı başardı. Artık doktorlara rüşvet mi verdiler, ne yaptılar bilmiyorum ama işin içinde bir bit yeniği olduğu kesin. İyiden iyiye endişelenmeye başlamıştık, ipin ucu kaçmıştı. Bizden birileri, Devlet Başkanını tanıyan birileriyle iletişime geçti.

İçinde bulunduğumuz vaziyetin resmi bir Acil Durum olduğunu ama aynı zamanda da bir Barış Konseri olduğunu belirttik. Bu konuda taviz veremezdik. Onlar da kibar davranacaklarına dair bize söz ve teminat verdiler. Göz yaşartıcı bomba, kuru sıkı, mülteci kamplarında insanlara elektroşok verdikleri tanklar gibi yollara başvurmayacaklardı. Milli Muhafızlar sadece ortamda gövde gösterisi yaparak asayişi sağlayacaklardı. Hiçbir şekilde şiddete başvurulmayacağına dair yüksek makamlardan teminat almıştık.

S: Devlet Başkanının size yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz?

C: Zaten bizim başımızı yakan o orospu çocuğu! Elektroşok tankları mı? Her taraf tankla doluydu. Sıçtığımın kuru sıkılarından ateş açıldı! Tabii bunların hepsi konser alanının dışında gerçekleşti. Cuddlebottom Arena'da sükûnet hakimdi. Konser esnasında öldürülenlerle ilgili hiçbir malûmatım yoktu; çünkü ManBlastah sahnede resmen yardıyordu, cayır cayır sololar atıyordu, benimse kafam bi dünyaydı. Fakat sonra... Biletsiz güruh birden içeriye akın etti.

S: Bir insanın rektumuna toplam kaç kişinin girebileceğini düşünüyordunuz Doktor Spinejack?

DR. OTTO SPINEJACK:

N sayıda insanın girebileceğini düşünüyordum; çünkü N, teoride sınırsız bir sayıdır. Teoride, Agnes Cuddlebottom'ın gastrointestinal bölgesi bütün insanlık için sıcak, güvenli bir sığınak olabilirdi. İster inanın ister inanmayın ama hepimiz için yeni bir başlangıç olabilirdi. N'in üzerindeki tek pratik sınırlama N-boyutlu bir Empedans Dönüşüm Kavşağı'nın etkisi ve onu düzenleyen bilişim sistemlerinin gücüdür. Bu konudaki verimi artırmak için gece gündüz çalıştık.

S: Elinize geçen onca parayı ne yaptınız Doktor Spinejack?

C: Para mı! Para yalnızca matematiğin bir formudur! Elimize geçen bütün parayı öyle ya da böylece çoğaltıp makinemizi ıslah etmek, Dönüşüm Projesi'ni ve onun gücünü daha iyi biçimde idrak etmek için harcadık.

S: Peki ama hangi amaç uğruna? Sizin bu işten kazancınız neydi?

C: Hâlâ anlamıyor musunuz? Dönüşüm projesinin insanlığı nasıl etkilediğini göremiyor musunuz? İnsanlığı nasıl mıknaş gibi kendisine doğru çektiğini? Onlara nasıl bir umut kapısı olduğunu, yaşama gücü verdiğini?

S: Verdiği şeyler arasında kokaini de saymak gerek tabii.

C: Peh! Kokainmiş! Kokain dediğin altı üstü bir molekül! Toplu göçe yol açan şeyin kokain olmadığını siz de bal gibi biliyorsunuz. O rektum, etrafa medya modülasyonlu pozitif N-uzay dalgacıları yaydı. İnsanları cezbeden de bu oldu. Atmosfere ölçülebilir boyutlarda umut parçacıkları saldı.

S: Bir çeşit umut kapısı demek istiyorsunuz. Kokain ve umut kapısı.

C: Salak mısın yahu! Anlamıyor musun? Medyanın ilgisi sadece bir alt katman, bir dalga oluşturmaya yaradı. Dönüşüm Projesi de dünyayı kaplayarak bu katmanın üzerine katlanma kapasitesini modüle etti. Senin aptal ülkende Orgone fiziği öğretmiyorlar mı?

S: Peki 23 Ağustos'taki Barış Konserleri esnasında makinenin gücünü neden arttırdınız Doktor? Ne yapmaya çalışıyordunuz?

C: Bütün derdim insanların acı çekmesini engellemek ve hayatlarını kurtarmaktı.

S: Acı çekmelerini engellemek mi? Agnes Cuddlebottom'ın rektumuna dev bir otopark dolusu mülteci ve tank soktunuz!

C: Ben değil, N-uzay dalgaları soktu. Ben sadece düğmeye bastım.

S: Haa! Peki elektroşokların rektal duvar üzerinde yapacağı fizyolojik etkileri bilmiyor muydunuz? Hiç mi tahmin edemediniz?

C: Doktor Fokker'ın uzmanlık alanı gastroenteroloji. Ben ise bilim insanıyım. O güne kadar, bize bu operasyonun herhangi bir tehlikeye yol açabileceğini düşündürecek hiçbir bulgu yoktu.

S: Yok artık? Tehlikeye yol açabileceğini? Hem de hiçbir şekilde?

C: Hayır... O zaman gerçekten yoktu.

S: Pekâlâ dahi adam: Ben senin kışına bir tank soksam nasıl olur acaba? Tehlikeli olur mu olmaz mı o zaman anlarsın herhalde?

C: Böyle öfkelenmenizin hiç kimseye bir faydası yok. Geçmişe mazi derler. Bir sürü trajik olay yaşandı ama zamanı geri sarmaya Spinejack Dönüşüm Projesi'nin bile gücü yetmez.

S: Adam resmen keçileri kaçırmış!

C: Eğer suçlayacak birilerini arıyorsanız, Bayan Cuddlebottom'a da payını tahsis etmeyi ihmal etmeyin.

S: Agnes Cuddlebottom'a mı? O niyeymiş? O ne yaptı ki?

C: Uyandı.

DR. FOKKER'IN KULLANDIĞI SES KAYIT CİHAZINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞ METİN:

(Fonda ara sıra hafif gümbürtüler duyulur.)

EF: Fokker konuşuyor... Soluklanmaya çalışıyorum. Burada, Agnes Cuddlebottom'ın ince bağırsağının dik bir yamacında hâlâ hastalık öncesi evrede bulunduğum için yıldız falıma minnettarım. Fakat ne yazık ki içinde bulunduğum duruma teşhis koymakta güçlük çekiyorum. Bütün arazi tepetaklak oldu ve şiddetli biçimde sarsılıyor. Kolon kenarından kopup yuvarlanmaya başlayan kolesterol birikintilerinden oluşmuş bir çığ bizi önüne kattı, yani beni ve beni kaçırın E. Koli sürüsünü. Uzunca bir süre yuvarlandık, her tarafımız yara bere içinde, epeyce sarsıldık. Sanırım McDermot öldü; safra dolu bir divertiküle düşüp alevler içinde kaldı. Geriye kalan E. Koli bakteri sürüsü şu anda çevremi sarmış durumda, beni ablukaya aldılar. Kamçılarını altımızdaki dokuya batırıp iç içe geçerek bir tür koza oluşturdular. Sanırım onlar da en az benim kadar korktular. Bu yapışkan mukozada geçici olarak konakladık, sarsıntılar da devam ediyor. Bilincimi kaybedersen diye bel çantama bağladığım sindirilmemiş bir life can havliyle asıldım. Burada böylece sallanıp durmaya daha ne kadar süre dayanabilirim, bilmiyorum. Oksijensiz çürüme nedeniyle ortalığı saran bayıltıcı koku ortamdaki oksijeni tüketiyor. Neler oluyor? Bayan Cuddlebottom'ı yerinden oynattılar mı? Yoksa ölüyor mu? Birtakım ek operasyonlar yapılıyor olmalı ama ne?

(Uzaklardan gelen şiddetli gümbürtüler. Yine uzaklardan duyulan tıkırtılar, gıcırtilar.)

Siz de duydunuz mu? Altımda, bağırsağın derin boşluğunda yankılanan kuvvetli bir çığlık duydum! Şimdi de uzaklardan gelen bir kükreme. Bir de... Yanılmış olmalıyım... Hayır, aşağılarda bir yerde yanıp sönen kırmızı bir ışık var... Belki de başka bir endoskopik işlem yapılıyordur? Yoksa bir kurtarma operasyonu mu? Olabilir mi? Yaklaşıyor. Kükreme şimdi daha da güçlü duyuluyor. Teşhis için kullandığım dürbünlerimi çantamdan çıkartıyorum.

Hayır bu bir endoskopi cihazı değil, orada bir tür... Aman Tanrım!

(Kükreme sesleri artar.)

Derinlerden yükselen... Bir tür solucan! Bir tür bağırsak paraziti! Tenya değil ama boyu tenyaya yakın... Kahverengi... Aman Tanrım, makroskobik bir şey! O kadar geniş ki bağırsak duvarlarını esnetiyor! Koyu kahverengi, pütürlü gövdesi gelişigüzel beneklerle kaplı. Ön tarafında lazere benzer kırmızı bir ışık yavaş bir kalp atışı ritmiyle parıldıyor... Dişleri dışında kafasında surata benzer bir şey görünmüyor. Daire biçiminde iç içe geçmiş dişler; kıvrık, gıcırdayan dişler... Her yer diş dolu... Bu yaratığın familyasına dair en ufak bir tahminde bulunamadım. Onca yıl gastroenterolojiyle ilgilendim, böyle bir parazit görmedim. Eyvah, buraya geliyor... Çok berbat bir sesi var, bağırarak bastırmalıyım... En kötüsü de bu berbat koku, öğürme refleksimi tetikliyor...

(Öğürme sesleri.)

... ayrıca istemsiz ters peristalsisimi de ÖÖÖÖĞĞĞĞĞĞ.....

(Kusuyor.)

Bir saniye! E. Koli bakterileri geri çekiliyor! Hayır! Lütfen beni de götürün! Geri gelin! Bekleyin! Gidiy-... Allah kahretsin!

Beni burada bıraktılar! Bağırsak duvarından gizlice sıvışıyorlar! Beni kaderime terk ettiler! Orospu çocukları! Ne bok yemeye onlara güvendim ki?

Geliyor! Solucan bana doğru yaklaşıyor! Aman Tanrım, geliyor!

Şu anda bağırsak duvarları çatırdıyor... Tekrar sıkışacaklar! Sıkı... tutunmam... gerek!

S: Siz Spinejack Operasyonu boyunca Agnes Cuddle-bottom'ın anesteziisti olarak görev aldınız, değil mi?

Anesteziist Hemşire Asistanı Abel Hackman:

Evet, bir bakıma, teknik olarak hayır. Asıl sorumluluk Anesteziist Hemşireye ait, bense Anesteziist Hemşire Asistanıydım. Ben sadece fiili işlemleri yürütüyorum; hastayı, solunum cihazlarını, buharlaştırıcıları vb. cihazları müşahede altında tutuyorum... İvır zıvır işler işte.

S: Bu operasyondan sorumlu Anesteziist Hemşire kimdi peki?

C: Doktor Fokker. Bütün sorumluluk ona aitti.

S: Fakat o esnada Doktor Fokker hastanın içindeydi. Onunla nasıl iletişim kuruyordunuz?

C: Haklısınız. Hayır, aslında şöyleydi, eee, hastane bu iş için dönüşümlü bir ekip tahsis etmişti. Mesela sürveyanın canı sıkıldığında görevi hademe devralıyordu. Ben o adamı hiç görmedim ama Doktor Spinejack'in onunla neredeyse her gün konuştuğunu biliyorum.

S: Öyleyse sorumlu sizdiniz. İlaçların verilmesi, dozlarının ayarlanması vb. işler size aitti.

C: Gündüz vardiyasında evet, eee... Aslında, benim işim sadece makineyi takip etmek. Anestezi işini asıl halleden makineydi.

S: Hangi makine?

C: Lance! Anestezi sistemimiz olan Lance-Undertronic 8600. Son teknoloji ürünü bir sistem, neredeyse kendi kendisine çalışıyor. Taşaklı bir makine! Aslında makine, üzerinde beş adet yeşil ışık olan bir ekrandan ibaret. Beş ışığın her biri ekranın üzerindeki birer sarı kutunun içinde yer alıyor ve ekranın üzerinde hafifçe hareket ediyorlar. Belki şu biraz solda, şu da eğilip kalkıyor olabilir ama kutuların içinde durdukları sürece asayiş berkemal, hastanın keyfi tıklarında, benim hiçbir iş yapmama gerek yok ve oturduğum yerden para kazanıyorum! En kötü ihtimalle ışıklardan biri kutusundan çıkıyor ve yeşilimtirak bir sarıya dönüşüyor, o zaman da sorunu çözmek için izin isteyen bir iletişim

penceresi beliriyor: “Halotan PPM’ini 0.03’e yükselt?” veya öyle bir haltlar işte. Sen sadece “Tamam” diyorsun, o bir şeyler yapıyor, belki yeni bir kartuş veya bir ilaç yüklemen gerekiyor, noktalar kutularına geri dönüyorlar ve dert tasa kalmıyor.

Ya da “İptal et” veya “Bilgi” seçeneklerine tıklayabilirsin... Ama kimse kalkıp da “İptal et” demez herhalde. O zaman kötü şeyler olabilir. Bilgi seçeneğine ise hiçbir zaman tıklamamız gerekiyor çünkü bir defasında “Bilgi”ye tıkladığımızda makine çöktü ve adamın biri öldü.

S: Siz hemşirelik diplomanızı hangi okuldan aldınız?

C: Hemşirelik neyimi?

S: Diplomanızı. Anestezist Hemşire Asistanı değil misiniz?

C: Aa, evet, öyle. Aslında benim diplomam yok. Anestezist Hemşire’nin diploması var, ben de onun yardımcısıyım, o yüzden ben de Anestezist Hemşire Asistanı oluyorum, ya da anestezist her kimse onun asistanı işte. Ama bu iş için özel bir eğitim almadım. Zaten o kadar da zor bir iş değil. Sadece dikkatli olmak ve ekranı takip etmek gerekiyor. Bir de makine size emir verdiğinde filtreleri değiştirmek, şişeleri doldurmak, tüpleri ve ekipmanları vazelinle ovalamak falan gibi işler. Hastanede birtakım hemşirelik kursları açılıyor, aslında onlara katılıp maaşımı artırmayı planlıyordum ama Sosyal Hizmetler’deki kariyer uzmanı sağolsun, beni tam zamanında uyardı. Eğer kıdemim artarsa, benim yerime daha az maaş ödeyecekleri birini alırlarmış. E ben de işimi seviyorum, öyleyse elimden kaçırmamalıyım.

S: Operasyonu esnasında Bayan Cuddlebottom’ın üzerinde hangi tür anestezi kullandınız?

C: Neredeyse her tür. Lance sürekli türü değiştiriyordu. Sol ortada bulunan nokta, kutusundan her çıktığında Lance bipliyor, şalterleri atıyor ve ilaç değiştiriyordu. Denemediği ilaç kalmadı: Halotan, izofluran, sevofluran, nitrofluran, ksenon, tiyopental, metoheksital, diyazepam, lorazepam, midazolam... Ketamin... Hidromorfon... Ksenon... Metakualon, fensiklidin... Bunlar sadece anımsayabildiklerim.

Hem hatırlarsanız ben doktor bile değilim! Fakat bu tip maddeleri daha önce uyuşturucu bağımlılarında görmüştüm. Onların vücutları resmen bu tip maddelerden oluşmuş gibidir. İşte böyle! Daha çok ver! Haydi dağıtalım burayı! Bu hanımefendi de hayatı boyunca uyuşturucu kullandığı için sanırım her şeye karşı bağışıklık kazanmıştı. Bu yüzden de kadının uyanmasına yakın makine biplerdi ve ben de elime ne geçerse almak için hızla dispanserin yolunu tutardım.

S: Sizin bildiğiniz kadarıyla kaç defa “uyandı”?

C: Bir düzine kadar olabilir. Daha çok ilk zamanlarda uyanıyordu. Bir süre sonra onu daha iyi kontrol altında tutmayı başardık. Uyanık olduğu zamanlarda o kadından nefret ediyordum.

S: Bayan Cuddlebottom “uyanık” olduğu zamanlarda tam olarak-

C: Tüpleri parçalıyor, solunum maskesini çıkartıyor, çığlık çığlığa ortalığı savaş alanına

çeviriyordu. Habire bağıyor, ana avrat düz gidiyor, koğuştakilere hiç hoş olmayan laflar ediyordu. Hatta bir keresinde bana amcık suratlı moron dedi! Ayrıca bizden operasyonu durdurmamızı istedi, yani bu da hiç hoş değil, sizce de öyle değil mi? Bunu kimse istemez herhalde.

S: Bayan Cuddlebottom hareket edebiliyor muydu?

C: Başlangıçta edebiliyordu... Doktor Spinejack birtakım adamlar gönderdi, onlar Agnes'ı bağlayıp zapt ettiler, böylece kendisine zarar veremeyecekti. Bir ara da ağız tıkacı gibi bir şey takıldı... Yani tıkaç değil de, ağızını bağlamadılar sonuçta, daha çok şey gibi... Tıbbi ağız tıkacı gibi bir şey işte.

S: Tıbbi ağız tıkacı mı?

C: Evet, sağlık için. Dilini ısırmasını veya diş etlerinin kurumasını önüyor. Ayrıca yan tarafında bulunan kapakçıktan içeri hava da giriyor. Fakat asıl işlevi çenesini kapalı tutmasını sağlamak! Dürüst olmak gerekirse bu da... Dediğim gibi, işimi seviyorum ama bir insanı kurtarmaya çalışırken neden zırvalamasını dinlemek zorunda olduğumu anlamak mümkün değil!

Bir de benim açımdan bakın, mesela bir itfaiyeci olsaydım... İnsanları kurtarmak için alevler içindeki bir binaya girseydim ve şu sesleri duysaydım: “Siktir git buradan! Yanıyorsam ne olmuş yani! Bırak da yanayım amcık suratlı moron karı!”... O zaman derdim ki, ne halt etmeye sizi hortumla sulayacakmışım ki? Niye sıçtığımın bodrumunuzdan kedileri kurtaracakmışım? Siz böyle kadir kıymet bilmez puştlar gibi davranırken? Anlıyor musunuz? Ben mi yaktım sanki sizi? Anlatabiliyor muyum?

S: Kesinlikle.

C: Bu kadın için de aynısı geçerli işte. Ağızından çıkanlar şunlardan ibaretti: “Moron”, “şeytan”, “yarrağımı ye”, “bırakın beni” ve “şu denizaltını kıkımdan çıkartın!”. Bir de bol bol dua ediyordu. Çok dindar bir kadındı. Ağızında tıkaç varken bile zaman zaman dua ettiğini fark ediyordum.

S: Son gün neler olduğunu anlatır mısınız?

C: Hmm, bir düşüneyim... Hah, tamam... Sanırım makinenin oralarda takılıyordum, kız arkadaşımınla mesajlaşıyordum. O “NBR?” diye sormuştu, ben de “ÇOOOK SKLDM” modundaydım. Yani her şey yolundaydı, sıradan bir gündü, sonra birdenbire Lance bipledi ve aniden üç nokta birden kutularından çıktı, sol ortadaki nokta kıpkırmızı oldu ve ekranın tepesine doğru zıplamaya başladı. Aynen böyle! Sonra Agnes'in kafasını çevirip bana baktığını gördüm; kan çanağına dönmüş gözleri faltaşı gibi açılmış, parlıyordu. Korkudan elim ayağıma dolaştı, Lance “Ağrı kesici yetersizliği – Dasetilmorfin kullan?” diye sorduğunda “Tamam!” seçeneğine tıkladım. Ekranda “Yanıp sönen hazneye dasetilmorfin yerleştir” uyarısı belirdi.

Bunu görür görmez dispansere koştum. Bu arada dispanserin hastanenin tam karşı kanadında olduğundan bahsetmiş miydim? Her neyse, kartımı gösterip dasetilmorfinin kodunu girdiğimde dispanser “Anestezi Hemşire Asistanı yetkili değil - Anestezi Hemşire'ye başvurun.” uyarısında bulundu. Bu sefer Doktor Spinejack'in kartını denedim ama ona da aynı uyarıyı gösterdi. Zannediyorum dasetilmorfin kafa yapan bir madde olduğu için insanlar çalmaya kalkışabiliyor. Doktorların ortalıkta bıraktığı birkaç kart daha bulup onları da denedim ama maalesef sonuç

değişmedi. Her seferinde “Yetkili değil” ibaresi yeniden belirdi.

Hassiktir dedim.

Koşarak üst katlara çıktım, gördüğüm bütün hemşire odalarında durup katın anestezisinden sorumlu adamı aramaya başladım çünkü doğru kart onda olmalıydı. Sonunda adamı fitik sonrası Pilates odasının önünde lattesini yudumlayıp tırnaklarını keserken buldum. Can havliyle bağırarak: “Hey, bana kartını ver! Derhal diasetilmorfin lazım!” dedim. Adamsa kollarını kavuşturup bana sanki iğrenç bir uyuşturucu bağımlısıymışım gibi küçümseyerek baktı. Ben çırpınmaya devam ediyordum: “Yahu ben Anestezist Hemşire Asistanı’yım, durum acil, çabuk ol!”. “Hangi hasta?” diye sordu, “101 Numaralı oda!” diyince “Ah, peki, demek o...” dedi. Biliyordu. Kesinlikle biliyordu. Buna rağmen diasetilmorfin vermeden önce hastayı görmesi gerektiğini söyledi!

Herif denyonun önde gideniydi! Tuttle Hemşire. “Ben-Denyonun-Önde-Gideniyim” Glen Tuttle Hemşire. Sorguya çekmeniz gereken o heriftir, ben değilim.

Sonrasında 101 Numaralı odaya girdiğimizde Agnes yatakta oturmaya çalışıyordu! Oysa biz onun bileklerini Tıbbi Kelepçe Sistemiyle bağlamıştık! Başını sallıyor, boynunu döndürüyor ve... Yürek parçalayan bir sahneydi. Ve inliyordu. Hele o gözleri yok muydu... Görseniz lazer tabancası falan yutmuş sanırdınız.

Denyo Hemşire, “Yanıp sönen hazneye diasetilmorfin yerleştir” uyarısını göstermekte olan Lance’e yaklaştı, hazne de halen yanıp sönüyordu ama sonra ne oldu? Denyo Hemşire ne yapsa beğenirsiniz?

“İptal et” seçeneğine tıkladı! Sanki bu kadının hayatı onun için bir oyundan ibaretmiş gibi!

Bense orada öylece durmuş onu izliyordum. Sanırım ona güveniyordum, sonuçta kat anestezistiydi, yetkili Anestezist Hemşire’ydi, gerçi Doktor Spinejack kat yetkilisi Anestezist Hemşire’nin benim bölümüme yaklaşmaması hususunda çok kesin uyarıda bulunmuştu ama... Yine de başka ne yapacağımı bilemiyordum. Elimden ne gelirdi ki?

Lance’in ekranında yeniden “Ağrı kesici yetersizliği – Diasetilmorfin kullan?” sorusu belirmişti. Peki ya Anestezist Hemşire ne yaptı? “Tamam” a tıklayıp beni sıçtığımın diasetilmorfinini almaya mı gönderdi? Hayır.

Yoksa “İptal et” e tıklayıp sorunu çözmek için Anestezist Hemşirelerin bildiği özel bir tıbbi kung-fu tekniğine mi başvurdu? Hayır.

“Bilgi” seçeneğine tıkladı.

Denyo herif!

Ve film koptu! Lance-Undertronic 8600 makinesi sistemi yeniden yüklemeye başladı. BAAAMM! diye bir sesin ardından ekran karardı, “Windows Yükleniyor” yazısı belirdi ve küçük imleç dönmeye devam ederken yazı orada öylece duruyordu... Bu esnada bütün pompalar ve bip sesleri sustu. Tıbbi Kelepçe Sistemleri ardı ardına ekranda belirmeye başladı! Acil durum uyarısı.

Tuttle Hemşire bana baktı, ben de ona... Agnes'a baktık... Adeta kadıncağzın kurban gittiği cinayeti kanıtlarcasına gözlerinden kanlar akıyordu...

WPMS KANAL 23 HABER ARŞİVİ TARAFINDAN TEDARİK EDİLEN ARŞİV METNİ: BRENDA SPONGE BİLDİRİYOR.

BS: Kolonik felaket! Anal katliam! Vietnam'ın kış versiyonu! Agnes Cuddlebottom'ın transvers kolonunda yaşanan içler acısı felaketi anlatmaya bu sözler bile yetersiz kalıyor. Ben Brenda Sponge ve karşınızda... Cuddlebottom Operasyonu: Hayata Döndürme.

Bugün sizlere Mukoza Gölü'nün uzak bir kıyısında bulunan Geçici Mülteci Merkezi'nden sesleniyorum. Gölün karşı kıyısında Agnes Cuddlebottom Barış Festivali arenası olan Grindstone Barış Merkezi'ni görebilirsiniz. 20.000 kişilik Milli Muhafız Teşkilatı kuvvetleri şu anda halen orada yüz binlerce azgın barış protestocusunu silah, göz yaşartıcı gaz ve söylenenlere göre el bombası kullanarak kontrol altına almaya çalışıyor. Şu ana kadar çıkan çatışmalarda birkaç yüz adult contemporary müzik fanı öldü.

Yaşanan şiddete ve bitmek bilmeyen elektrik kesintilerine rağmen Barış Konserleri tüm hızıyla devam ediyor. Etkinliğin organizatörleri, bütün protestocular ve biletsiz dinleyiciler için af vadeden bir açıklama yayınladılar. Ayrıca bir önceki gece, 15 dakikalık performansıyla hayal kırıklığı yaratan ana grup Cutesnake'in de bis yapacağını duyurdular. Bunların yanı sıra şayet dinleyiciler silahlarını bırakıp "birer mutluluk hapi atarlarsa" belirsiz sayıda "pozitif titreşim" de vadettiler. Maalesef o esnada o tür hapların dağıtıldığı falan yoktu ama çok sayıda dinleyicinin kaşıktaki kokain ısıtıp çektiği kameralara takılan görüntüler arasındaydı.

Burada, Mukoza Gölü'nün kuzey kıyısında durum nispeten sakin. Mount Venuda Arama & Kurtarma Ekibi çalışanları halkalı ve dikenli güvenlik zincirleriyle çevreledikleri geçici bir işleme tesisi kurdular. Hem travma geçirmiş hem de iliklerine kadar ıslanmış mültecilere daha sonra yardım eli uzatılmak üzere içeride beklemeleri tavsiye ediliyor. Ancak konser kitlesi buraya akmaya devam ediyor; bazıları deniz motorlarıyla, bazıları katlanan sandalye ve soğutuculardan yapılmış sallların üzerinde kürek çekerek, bazıları da gölün karşı kıyısından buraya yüzerek geldikleri için kıyıda yorgunluktan bitap düşmüş bir haldeler. Karşı kıyı ile aramızdaki mesafe yüzmek için gerçekten de çok uzun ve aldığımız duymalara göre gölün yüzeyinde boğulmuş kanlı cesetler bulunuyormuş. Yüzeyde tıpkı bir yığın dışkı parçası gibi – ne?

(Şiddetli gümbürtü, sallantı, çığlıklar.)

Aman Tanrım! Deprem oluyor! Göle bakın! Yükseliyor...

(Çığlıklar. Büyük dalgalar kabarıyor.)

Tsunami gücünde dalgalar kıyıya çarpıyor! Çitleri sağa sola savuruyor! Mültecileri çıkan kolonun uçuşumuna doğru ittiriyor! Tanrım, korkunç bir şey bu!

(Çığlıklar. Derinden gelen kükreme ve tıslama sesleri.)

Şuraya bakın! Kör bağırsaktan tıpkı Old Faithful gibi devasa bir gayzer yükseliyor! Bu da ne demek? Bir saniye! Aman Tan – kokuya bak! İğrenç!

(Çılgınlıklar. Daha şiddetli gümbürtü. Daha büyük dalgalar.)

Şuna bakın! Uçurumdan kahverengi dev bir cisim yükseliyor – vay anasını sayın seyirciler! Sam, bunu çekiyorsun değil mi? Diş suratlı, devasa boyutlarda, kahverengi, şeytani bir tür yılan çıkan kolonun içinden doğru sürünerek ilerliyor. Leş gibi kokusu havayı sardı!

Bu da ne demek? Bu tuhaf yaratık bizden ne istiyor? Dost mu yoksa düşman mı?

Hemen anlaşıldı: Düşman! Doğruluğu teyit edildi! Şu anda düşmanca olduğu çok açık bir tavırla mültecileri yiyor; onları uzun, ince, gümüş rengi diliyle yerden toplayıp çiğniyor... İnsanları çiğniyor... Mülteciler yaratığa çakmak ve cep telefonu fırlatıyorlar ama ne fayda... Millet, bu kesinlikle bir KPMS özel haberi! Fakat başka bir büyük dalga geliyor-

(Devam etmekte olan çılgınlıklar. Dev dalgaların kıyıya çarpma sesleri. Helikopter sesleri.)

Yeni bir gelişmeyle karşınızdayız! Şu anda hemen üzerimizde bulunan Mount Venuda Arama ve Kurtarma Helikopter-Vakum Ünitesi'nin seslerini duyabilirsiniz! Yaratığa doğru uçuyor! Hoparlör sisteminden bangır bangır bir gangsta rap şarkısı duyuluyor! Görünüşe bakılırsa Mount Venuda Arama & Kurtarma'nın canı kavga istiyor!

Yaratığa havadan-havaya füzeler fırlatıyorlar! Aferin sana Jock! Bunu çekin... Bunu gösteriyor musun Sam? Füzeler yaratığa çarpıp sekti ama tekrar deniyorlar... Sonuç yine olumsuz, bu arada bir son dakika haberimiz var: Arama & Kurtarma yaratığa saldırmıyor! Aksine, yaratık onları da mideye indiriyor! Şu andaki görüntüleri tamamen canlı olarak aktarıyoruz! Koskoca helikopter yok oluyor, pardon, yok oldu bile, bu berbat kokulu, tuhaf ve koskocaman yaratığın boğazından geçip midesini boyladı. Yaratık hâlâ yaklaşıyor... Yaklaşmaya devam ediyor... Koku dayanılmaz boyutlarda... Yaklaşıyor, bize doğru geliyor...

Bu bir Brenda Sponge KPMS özel haberidir: Şu anda ölmek üzereyim! Sam, bunu mutlaka çek! Bu-aaaahhh!

(Şiddetli gümbürtü ve yuvarlanma sesi. Ardı arkası kesilmeyen çılgınlıklar. Şiddetli bir düşme sesi. Sürünme sesleri.)

Sam? Uyan! Uyan ve kamerayı bana çevir! Sam! Merhaba! Kayıta mıyız? Ben KPMS'ten Brenda Sponge... Bu yaratık, bu korkunç, ölümcül, leş kokulu varlık bizim canımızı bağışladı. Şu anda sürünerek yanımızdan geçiyor, tıpkı dev bir çamur birikintisine benziyor; uzun, konik, pütürlü gövdesi Mukoza Gölü'nün derinliklerine doğru gözden kayboluyor. Belli ki kana susamış canavar susuzluğunu giderdi, tabii sadece şimdilik... Demek ki 15 yıllık deneyimli bir haber muhabirini yemek ilgisini çekmedi, demek ki bu şeytani canavar için yeterince iyi değilim... Belki de beni kayda değer bulmadı, belki sadece erkekleri yiyor, zaten böyle gaddar bir yilandan da ancak bu beklenirdi. Fakat bu iş burada bitmez! Peşine düşeceğiz... Sam?

Sam! (Birtakım uygunsuz sözler) Sam, uyansana! Kıçımı yerden kaldırıp şu kanamamı durduracak mısın? Aynı anda hem bu salak kamerayı tutup hem de haber peşinde koşamam! (Birtakım uygunsuz sözler) Kıç yılanının nasıl bir şey olduğunu göstereceğim. Sen bilirsin! Kamerayı bana ver öyleyse! Hadi ama, bıraksana şunu! Hadi! Bırak! Uyuyorsan ne bok yemeye böyle kaskatı kesildin ki? Hikayeyi kaçırıyoruz! Bak işte gidiyor, gösterecek bir şey kalmadı – bir saniye!

O da ne? Millet, leş kokulu iğrenç yaratığın kuyruğuna binmiş birisi var! Adeta bir file biner gibi yaratığın sırtına binmiş! Yaklaşıyorlar, galiba iki kişiler, bir yetişkin bir de çocuk... Belki de çocuk değil, ama – ama – ooo! Yoksa?

Aman Tanrım! Gözlerime inanamıyorum! Nasıl olur?

Bu Jojo! Şempanze Jojo! Doktor Fokker'la birlikte!

S: Gerçek bir adınız var mı yoksa size “Kıç Yılanı” mı demeliyim?

C: NIDHOGG’U SEYREDİN! KORKUNÇ ISIRIK! ETE SUSAMIŞ ŞEYTANI EFENDİ! SÖYLERKEN TİTREDİĞİNİZ SÜRECE “KIÇ YILANI” DA KABULÜMDÜR!

S: Peki efendim! Fakat... Agnes Cuddlebottom’ın bağırsaklarına yolunuz nereden düştü?

C: DAVET EDİLDİM!

S: Nasıl davet edildiniz? Kim tarafından?

C: KARA İLAH TARAFINDAN! İSTİSMARCILARIN MENDEBUR RUHLARINI ORTADAN KALDIRMAK İÇİN!

S: İstismarcılar mı? Ah... haklısınız! Şu tipler! Onları buralarda hiç görmedim ama eğer görürsem tabii ki-

C: NIDHOGG’UN GAZABINI SEYREYLEYİN!

(Dehşet veren çığlıklar. Kükreme, çarpışma sesleri, genel bir panik havası. İnsan vücutlarının parçalanma sesleri. Çiğneme, şapırdama, sürünme sesleri.)

S: Of... Hm... Pekâlâ... Peki kaç adet ruhu ortadan kaldıracaksınız?

C: YEDİ YÜZ ÇELİMSİZ RUHU!

(Korkunç geçirme sesleri.)

S: Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım... Pekâlâ Bay Maktub, yani bu şimdi gitmek üzere olduğunuz anlamına mı geliyor? Buradaki işiniz bitti herhalde, değil mi?

C: ÇELİMSİZ BEDENLER! HÂLÂ AÇIM! TANRI SİZİ TERK ETTİ! HEPİNİZİN RUHLARI YOK OLMALI! HERKES LÂNETLİLERİN CEHENNEMİNDE KAZIĞA OTURTULUP YANMALI!

S: Bir saniye, fakat... Hepimizin ruhları mı? Benimki de mi? Ben ne yaptım ki? Ben iyi bir insanım! Benim ruhumu yiyemezsiniz!

C: SESSİZ OL SULUGÖZ! SENİN SAKATATINLA BRUNCH’IMA DEVAM EDECEĞİM!

(Şapırtılar, lıkırdamalar... Derin iç çekişler... Ağlama sesleri...)

S: İyi iş çıkardınız Doktor Spinejack. Tabii gerçekten bir doktorsanız.

DR. OTTO SPINEJACK:

Atomaltı fiziği dalında yaptığım doktora tartışma götürmez. Yine de teşekkür ederim.

S: Kapa çeneni! Agnes Cuddlebottom elinizden kurtulduğunda Spinejack Dönüşüm Projesine neler olduğunu anlat!

C: Beklenmeyen bir durumda hem hastayı hem de operatörü korumak için makinemizin çok sayıda arıza emniyet sistemi var. Makinenin anal bağlantıdan aniden kopması gibi felaket doğurabilecek durumlar bile önceden düşünülmüştü. Arıza emniyet sistemleri kusursuz işliyordu. Hiçbir tehlikeye ihtimal yoktu. Eğer Bayan Cuddlebottom, ekibimizin onu tekrar yatağına yatırmasına ve kaçınılmaz bir N-uzay alanı çöküşü yaşanmadan önce kendisini yeniden makineye bağlamalarına müsaade etseydi yaşanan trajedi asla bu boyutlara ulaşmazdı.

Ama o kadın yok mu! O ne kuvvet! O ne yaman bir öfke! Cehennemden fırlamış dişi şeytan! Üç erkeğin kuvvetiyle bir kadını zapt edemedik! Adeta yaban domuzunun yoluna çıkmış küçük veletlermişiz gibi bizi sağa sola fırlattı! Hele o koridorlarda koştururken ciyak ciyak bağırması! Bize gerçekten de hiç yardımcı olmadı.

S: “Kaçınılmaz bir N-uzay alanı çöküşü” derken neyi kastediyorsunuz?

C: Lütfen anlayın artık, Empedans Dönüşüm Kavşağı'nı süresiz olarak devam ettirebiliriz! Makineyi kurarken her parçadan ikişer adet kullandık. Bu nedenle parçalardan biri bozulsa bile makine çalışmaya devam ediyor. Hatta anlık bir empedans uyumsuzluğu bile hasara yol açmıyor çünkü kolon, bu enerjiyle sistem içinde rezonans üretiyor. Dönüşüm, N-boyutlu bir yayla ses çıkarttığımız keman teli üzerinde oluşan bir notadır. Kemanla çaldığımız bu nota son derece yavaşça zayıflar. Hoş, güzel bir sestir. Ayrıca tamamen güvenlidir.

S: Güvenli midir?

C: Doğru biçimde kullanıldığında evet. Tamamen güvenlidir.

S: Doktor Spinejack... Kör müsünüz acaba? Aklınızı mı kaçırdınız? Etrafınıza bir baksanıza!

C: Bütün bu olanlara cevabım tabii ki Hayır. Sadece şunu anlamıyor-

S: Kapa çeneni Spinejack! Şuraya bir bak! Bahsettiğin hoş ve güzel sesi duy! Geldiğimiz yere bak, bildiğimiz kadarıyla dünyanın kalıntılarında hayatta kalan son insanlarız! Dev dışkılarından oluşmuş bu iğrenç filikanın üzerinde yüzüyoruz! Dışkı diyorum Otto! Mikrofon kablolarıyla bağlanmış boklar ve kar motosikletleri! Kokain, kızarmış maymun eti ve elbette dışkıdan başka hayatta kalmak için

tüketebileceğimiz hiçbir şeyimiz yok!

C: Yanılıyorsun! Ben böyle olsun istemedim. Ben sadece-

S: Kes! Görmüyor musun Otto, bok denizinde yüzüyoruz burada! Saf insan ishalinden bir deniz! Kimsenin tahmin bile edemeyeceği kadar hastalıklı ve iğrenç bir cehennem! Sadece kokudan dolayı ölenler oldu yahu! Ve yakında o şeytani bok yılanı tekrar yüzeye çıkacak Otto, blender gibi dişleriyle bizi de çiğneyecek, ta ki biz tamamen geberip boka batıncaya dek! İşte senin mucizen bizi böyle bir sona sürükledi Doktor Spinejack! Hepimiz geberdik! Artık aç gözlerini!

C: Yoo, yoo, yoo! Anlamıyor musun?

S: Seni o yılanın önüne atmadan önce bize vermen gereken cevaplar var Otto. Gerçekten de bu trajik olayları tahmin edemedin mi? Hiç mi öngöremedin? Dünyanın sonunun geleceğini? İnsanlığın, yaşamın sonunu? Cevap versene be adam!

C: İnsanlık ölüme mahkûm değil. Sağ kalan bir kişi var!

S: Kim o? Kim sağ kalmış?

C: Agnes Cuddlebottom! O yaşıyor!

S: Agnes mi? Agnes patladı! Bağırsaklarındakiler un ufak oldu!

C: Ha, ha, ha! Sen de başımıza fizikçi kesildin! İzin ver de açıklayayım... Agnes Cuddlebottom hastane koridorundan tuvalete koştuğunda bağırsaklarında bulunan trajik şeyler henüz ortaya çıkmaya başlamamıştı. Yalnızca alt gövdesinde bir acil durum alarmı seziyordu... Büyük tuvalete çıkmayalı birkaç hafta olmuştu. Amacına ulaşınca alt diyaframını ileriye doğru itti ve bağırsaklarını öylesine sıkıştırdı ki içinde çınlayan N-uzay rezonansı gerildi, sesin seviyesi ve kuvveti arttı. Bu da kaçınılmazı başlattı; pardon, Sahanın kaçınılabilir kendi kendisini ve içindeki her şeyi tekrardan büyütmesini diyecektim. Evrenin uzay-zaman sistemi her ne kadar başka bir yerde ortaya çıksa da Agnes'in rektal bölgesinde kıvrılmaya başladı. Bu da Krophnitz Kıvrım Varsayımının Muhafazasıdır, belki hatırlarsınız. Dalgalar uzadıkça ve karışıklıklar açıldıkça bu sistem, Agnes'in vücudunu sardı, onu N-boyutlu bir baloncunun içine hapsetti.

Böylece, klasik bir uzay-zaman topografik dönüşümünde Agnes Cuddlebottom'ın içindeki ve dışındaki evrenler hayali N-uzay asimptotu boyunca çizilen bir tepe noktası üzerinden koordinatlarını değiştirdiler! Eğer tebeşirin beş boyutu olsaydı sana basit bir diyagram çizip-

S: Bok çuvalından başka bir halt değilsin.

C: Ha! Bu ortamda böyle bir mecaz kullanımı patavatsızlık değil de nedir? Yalnız şuna inanman gerek: Ben Agnes Cuddlebottom'ı öldürmedim. O hâlâ yaşıyor.

S: Nerede? Nerede o?

C: Dışımızda, hepimizin dışında. O şimdi evrenin ta kendisi! Bildiğimiz her şeyi Agnes kapsıyor! O şimdi Tanrı oldu, yukarıdan bizi seyrediyor. Ve biliyorum ki bizleri affediyor. Eğer ona dua edersek bizi kurtaracak!

S: Bizi kurtaracak mı? Nasıl? Nasıl kurtarabilir ki?

C: Dizlerinin üstüne çök! Ona dua et! Agnes'a dua et! Ondan af dile! Ondan yardım dile!

(Eğiliyor, sürünüyor. İnliyor.)

S: Kesin şunu! Hepiniz kesin! Durun! Sen delinin tekisin Doktor Spinejack! Keçileri kaçırmışsın!

C: Seni kâfir! Gönül gözünü aç! Agnes, ona sevgini göster! Ortaya çık!

DİĞERLERİ: Kâfir!

(Eğilme, sürünme, dualar, ulumalar. Bok atma sesleri.)

S: Hepinizin kafası bin beş yüz! Ayrıca bir anlığına bile Agnes Cuddlebottom'ın Tanrı olduğuna inansaydım-

C: Agnes! Ortaya çık!

DİĞERLERİ: Ortaya çık!

S: Eğer Agnes Tanrı olsaydı şimdi hepimizin tepesine yıldırımlar düşerdi! Yaptıklarınızın cezasını çekmeniz için! Tabii benim de, nasıl olup da olan biteni-

(Su sıçrama sesleri.)

S: Bakın! Ufuk çizgisinde! Anafor çıkmış! Giderek büyüyor!

C: Bu Agnes! Bizi kurtarmaya geliyor! Bizi bu evrenden kurtarmaya!

S: Çok yaklaştı! Millet! Küreklere abanmalıyız! Küreklere abanın! Tek umudumuz bu! Haydi ama çocuklar! Salın kenarına tutunun... Sonra da işte... Bacaklarınızı o iğrenç denize batırın.... Öğğ...

(Büyük bir sessizlik.)

C: Agnes bizi kurtaracak. Agnes hepimizi affediyor!

S: Keşke sana inanabilsem.

DİĞERLERİ: Agnes! Kurtar bizi Agnes! Geliyoruz! Özür dileriz! Seni seviyoruz!

(Devasa bir dışkı anaforu.)

Œiddetli su sıçrama sesleri.

Çok kuvvetli bir emme sesi.

Tanrı'nın kapısının tokmağı vurulur.

Sessizlik.)

ÇİVİSİ ÇIKMIŞ BOKLU DÜNYA

Kevin'a

ŞİŞMAN İNSANLAR

Şişman insanların boyları yüzlerce metredir; bu insanlar en son moda giysiler, devasa zeplinler dolusu para, güç ve yağ ile kutsanmıştır. Kocaman gövdeleriyle güneşin önünü kapatırlar; solgun, sıradan, aç suratlarıyla gökyüzünden bizi seyredeler, birbirine bitişik gözleri bir çift futbol topunu andırır, kat kat göbekleri uzay rasathaneleri kadar büyüktür. Genellikle bizi yiyerek beslenmelerine rağmen ara sıra da yemek, temiz su veya artıklarını atarak bizimle eğlenirler. Her iki durumda da bizim sahibimiz onlardır. Zaten şişman insanlar her şeyin sahibidir; havanın, suyun, göklerin; sözcüklerin, lisanın, düşüncenin; geçmişin ve geleceğin. Şimdi artık bunların hepsi şişman insanlara ait; biz yeryüzünde yaşayan küçük yaratıklar ise birkaç kırıntı bulma umuduyla onların boklarını karıştırıyor ve her şeyi ezen güçlü ayaklarından kaçmak için telaşla sağa sola koşuşturuyoruz.

Bana Çizburger diyebilirsiniz. Ailem yok; annem çok uzun zaman önce buralarda yaygın olan hastalıktan dolayı öldü, beni sürekli öksürmeye mahkum eden de aynı hastalık. Babamı da yaklaşık bir yıl önce şişman bir insan yedi. Bir gün baba oğul, kızıl gökyüzünden yağın bok ve enkaz yığınlarından birinde yenilebilir plastik avına çıkmıştık. O esnada gökten inen obezlik raddesinde, çuval gibi şen bir şişman üzerimize çullandı. Tam da şişman insanların leş kokulu dışkılarının arasında Eşya Devri'nin son dönemlerinden kalma güzel bir antika laptop bulmuştum. Hava karardığında, halimize şükredip klavyeden kopardığımız minik lokmaları yemeye başlamıştık. Tepemizde duran şişman kadının yüzünde sessiz ve ölümcül bir gülümseme belirdi, yüzündeki kat kat yağlar adeta açlığını simgeleyen bir maske gibiydi. Kaçacak hiçbir yer yoktu.

Babam, hayatımı kurtarmak için beni dışkıların arasına soktu, böylece yenmeyecek kadar iğrenç olacaktım. Leş kokulu kahverengi macunu gözlerimden sıyrırken şaşırtıcı derecede büyük taşlı mücevherler ve iki adet kocaman çakma Rolex ile kaplı pembe, devasa bir elin hızla aşağı indiğini ve babamı tutup kaldırdığını gördüm. Buna karşılık babam en ufak bir direnme belirtisi bile göstermemişti. Yavaş yavaş artık onu duyamayacağım kadar yükseklerdeki obezitenin şişkin gerdanlarına doğru çıkarken babam sadece şu sözleri haykırıyordu: "Ya ye ya da seni yemelerine izin ver evlat!". Yaratık bir anlığına babamı süzdü; kocaman, cerrahi müdahaleyle kaldırılmış burnuyla onu kokladı ve akıl almaz bir hızla mideye indirdi.

Biliyordum ki o şişman insanın içindeki lazerler, azı dişleri ve robotumsu iç organlar babamın derisini diri diri yüzdü, adamcağızın derisini kemiklerinden ayırdı, onu besin ile enerjiye dönüştürdü ve babacığımın jöle kıvamındaki bedenini o zengin piçin gırtlığından aşağıya gönderdi. Karnı doyan şişman insan, rektal pervanelerinden şiddetli bir metan patlaması saldı ve şişman insanların süzülüp durduğu gökyüzüne geldiği hızla geri döndü.

Sonra ben bu dünyada yapayalnız kaldım. Tabii arkadaşım Aimless'ı saymazsak.

Arkadaşım Aimless bir teleskop buldu ve şimdi şişman insanlar üzerinde bir araştırma yapıyor. Teleskobuyla uçan şişmanların şehrini seyretmenin vakit geçirmek için dinlendirici bir yol olduğunu söylüyor. Söylediğine göre orada kendilerine bir Şişman Cenneti kurmuşlar. İnci ile gümüşten

yapılmış, nükleer reaktörlerin sürekli çalışması sayesinde havada duran devasa kentlerinde dans edip şarkı söylüyor, güzellik yarışmaları düzenliyor, muazzam operalar sahneliyor, bulutların üzerinde sevişiyor, birbirlerinin kıçlarına sevgiyle dev para desteleri sokuyor ve dur durak bilmeden tüketim seviyelerini artırıyorlarmış. İstemedikleri şeyleri dünyaya atıyorlarmış, biz dünyada kalan küçük şeyler de sürüne sürüne deliklerimizden çıkıp onların attıklarıyla karnımızı doyumak için yarışıyorlarmış. Bu esnada alçaktan uçan şişman insanlar da bizimle zalimce dalga geçiyorlarmış.

Hepsinden nefret ediyorum. Aimless ise onları seyredip sadece gülüyor.

Şişman insanlar güçlüler, akıllılar, varolan bütün iyi şeyler onların elinde, hem de hepsi. Dünyanın bütün cömertliğini kocaman avuçlarının içinde sımsıkı tutuyorlar. Kimseyle paylaşmıyorlar. Paylaşmak zorunda değiller. Büyük savaş bitti ve şişman insanlar galip geldi. Eskiden, şişmanların dünyadaki son kaya parçasını da yiyip hâlâ kendilerini aç hissedecekleri günün hayalini kurardım. Ama Aimless onların uzaya doğru uçtuklarını görmüş. Belki de yiyip içip sıçmak ve kenara atmak için başka gezegenler, hatta âlemler arıyorlardır. Şişman insanlar aslında güneşi yemek istiyorlar, güneşi tükettiklerinde ise eminim ki açlıkları onları başka yıldızlara yöneltecektir. Hiçbir zaman yetinmeyi öğrenemeyecekler.

BALINA GERTIE

Aimless bir balinaya aşık olduğunu söylüyor. Balinanın rüyalarına girdiğini, uyurken ona şarkılar söylediğini anlatıyor. Söylediğine göre balinanın gözleri çok güzelmiş. Adı Gertie'ymiş ve Aimless ona doğum gününde vermek için bir şey bulmak istiyormuş. Aimless bana bütün bunları patates cipsi paketleri, kullanılmış çocuk bezleri ve şırıngalardan oluşan bir katmanın arasından kazı sopalarımızla güç bela ilerlerken anlatıyor. Yiyecek, tütürecek veya Bayan Teeth'i besleyecek bir şey arıyorum. Aimless ise balinasına hediye arıyor.

Aimless'a dair önemli bir bilgi vereyim: Hayvanları çok sever. Ölmüş ve ortadan kaybolmuş bir şeyi sevmek ise zor olabilir. Ailemi düşünmemeye çalışıyorum; bazen rüyalarım da babamın yüzünün göğe doğru yükseldiğini görüyorum, kızgınlıktan kendimi kaybediyorum, öfkeden elim ayağım titriyor, ağlayarak uyanıyorum. Aimless ise göz ucuyla yakaladığı sıçanları, izlerini bulduğu böcekleri, kazıp çıkardığı ve öleli çok uzun zaman olmamış insanlara ait kemikleri bana daima büyük bir şevkle anlatıyor. Umudunu hiç kaybetmiyor.

Artık buralarda hiç hayvan kalmadı, nedenini açıklamaya çalışayım. Hepsini biz yedik. Çok, çok uzun zaman önce lezzetli olanların hepsini şişman insanlar yedi, kalanları da aç insanlar. Bazen birisi kazdığımız çöp ve bok yığınlarında ölü bir hayvan bulur, fakat bu hayvanlar uzun yıllar önce ölmüş ve çöplerle mumyalanmışlardır. Ne zaman böyle ölü, çürümüş, iğrenç bir hayvan bulsak onu Bayan Teeth'e vermemiz gerekir.

Artık hiç hayvan yok ama yığınla uyuşturucu var. Şişman insanların üzerimize seve seve sıçtığı şeylerden biri de uyuşturucular. Altı ay önce gökten iki gün boyunca sürekli dışkı ve marihuana yağdı. Yetişkininden tutun da çocuklara kadar bizim kolonideki herkes tütürdü de tütürdü. Hem de beynimiz kulaklarımızdan akana dek. Daha sonra bok kokulu dumanaltı bir ortamda baygın ve mutlu mesut bir halde uzanırken şişman insanlar yeryüzüne inip düzinelercemizi yediler. İşte böyle de aptalız.

Aimless, hurda metal yığınının oluşmuş bir uçurumun kıyısında konuşlanmış paslı bir arabada yaşıyor, sanırım arabası bir zamanlar Dodge tipi bir karavanmış. Baş döndürücü derecede iğrenç kokulu bok rengi okyanusun hemen yukarısında bulunan uçurum, bataklığa benzeyen plajı tepeden seyrediyor. Koku dayanılmaz olduğu için buraya hiç kimse uğramaz. Aimless burada tek başına yaşar, hazinesini zulalar, artan marihuanaları ve kurumuş dışkıları tütürür.

Aimless çok zengindir. Hepimiz hayatta kalmak için çürümüş çöpleri kazarız, zaten başka ne yapabiliriz ki, ama Aimless herkesten daha şanslıdır. O daima inanılmaz şeyler bulur. Sihirli güçleri olduğu kesin. İşin sırrını biliyor. Çoğu insan yenmeyen, tütürülemeyen ve yakıt olarak kullanılmayan şeyleri bulsa da tekrar çöpe atar, Aimless ise tam bir koleksiyoncudur.

Aimless hayvanları biriktirir. Yüzlerce metal balığı, birkaç plastik yılanı, kafası olmayan doldurulmuş bir kuşu, sayısız porselen kedisi veya porselen kedi parçası ya da ona kedileri

hatırlattığını söylediği kırık porselen parçaları vardır. Bu hayvanlar onun daracık, berbat kokulu, buz gibi metal evini süsler veya yeraltında bulunan hurda mezarlıklarında zulalanmışlardır.

Aimless fotoğraf biriktirir. Göklerin şişman efendilerinin henüz her şeye sahip olmadığı, bizim gibi aptal insanların hâlâ yiyecekleri olduğu, kapalı mekanlarda yaşayıp yemek yediği dönemlerden kalma resimler. Gariptir ki Eşya Devri'nden kalan fotoğrafların büyük kısmı yenmiyor, yine de benim olsalardı ısınmak için onları seve seve yakardım. Aimless ise bu kağıt parçalarını feda etmektense soğukta uyumayı tercih ediyor.

Aimless gemicilik malzemeleri biriktirir. Bir çapası ve biraz halatı var. Camdan dubaları; eskiden denizlerde yaşayan balıkları avlamak için kullanılan eski, çürümüş balıkçı ağıları var. Tek gözü kapatmaya yarayan bir korsan maskesi var, bunun neden gemicilik malzemesi olarak sayıldığından emin değilim ama Aimless'a göre hayati önem arz ediyormuş. Paslı bir pusulası ve bir yığın küflenmiş deniz haritası var. Bir keresinde beni haritalardan birini çiğnerken yakalayınca -bizim kolonide küf nefis bir yiyecek sayılır- çapayla burnumu dağıtmıştı.

“Bu haritalar olmadan” demişti, “Gertie’yi nasıl bulurum?”

Aimless pek çok şey biriktirir... Parlak ve ışıltılı olan her şey, eski ve elde yıpratılmış şeyler, rüyalarında gördüğü şeyler bunlardan bazılarıdır. İşe yaramayan ve yenmeyen her şeyi cinsine göre ayırıp uçurumun kıyısındaki kamyonetinin altına kazdığı bölmelere zulalar. Bir gün boklu med cezir dalgaları o güzelim koleksiyonların hepsini bok rengi okyanusa sürükleyecek.

Aimless delinin tekidir. Ama aynı zamanda zengindir, hem elinde bir sürü de uyuşturucu var. Beni arkadaşısı olarak gördüğü için mutluyum. Bazen aylarca sırta kadem basar, ama buralarda olduğunda çöpleri beraber kazarız. Onun teleskobuyla göğü seyrediyorum, tabii şişman insanlar bizi fark ederse diye her an dalıp saklanmak üzere tetikteyim. Bu esnada Aimless da eğri sopasıyla boka bulanmış çöp yığınlarını karıştırıyor; gözleri kapalı, kulak kesilmiş, adımları ağır, leş gibi havayı kokluyor... Sonra birden dalıyor, kazı sopasıyla toprağa adeta saldırıyor, naylon poşetleri ve çöpleri sessiz ve kendinden emin bir biçimde deşeliyor. Ta ki Eşya Devri'nden güzel, anlamlı veya yenilebilir bir parçayı sihirli değneğiyle bulup çıkarana dek.

Bu defa da küçük, plastik bir gemi maketi buldu. Yüzünde gururlu bir gülümsemeyle zafer kazanmışçasına maketi havaya kaldırıyor. Bir oyuncak. Sarı bir denizaltı.

Ona milletimin temel sorusunu yöneltiyorum: Onu yiyecek misin? Aslında sorunun cevabını biliyorum. Bulduğu şey bariz bir gemicilik malzemesi. Bu yüzden kazmaya devam ediyoruz, bir balınaya verilebilecek en mükemmel hediyeyi arıyoruz.

ONU YİYECEK MİSİN?

Kauçuğun kıvamı sakız gibi. Lezzeti kaçıp ufalanmaya başlayana kadar bir parça kauçuğu günlerce çiğneyebilirim. Çiğnemeyi en çok sevdiğim şeylerden biri de eski ayakkabılar, özellikle de antik çağdan bir insan ayağının lezzetini taşıyorsa.

Plastik çıtır çıtır. Envai çeşit plastik var; bazılarını yiyebiliyorum ama bazıları da midemi bulandırıyor. Yine de hepsinin kendine has bir kıvamı var. Öksürüğüm artık kronikleştiği için çok yavaş yemem gerekiyor. Plastik yerken boğulmak işten bile değil.

Bokun tadı tam bir felaket. Ama her şeyin üzeri de bokla kaplı. Sürekli olarak alabildiğimiz tek besin uçan şişman insanların sıçtığı boklar. Boka batmış topraktan çekip çıkarttığımız her şeyin üzerinden bokları kazıyoruz, ovalıyoruz, suyunu akıtıp parlatıyoruz. Maalesef yine de hatırı sayılır miktarda bok yiyoruz.

Bazen şişman insanlar bize kemik atıyorlar. Bu da onların eğlencesi işte. Benim doğduğum gün gökten bokla kaplı çizburgerler yağmış. Gökyüzünden yayılım ateşi gibi inen sıcak, yağlı çizburgerler insanların kafasına gözüne çarpıp yerlere saçılıyormuş. Bana anlattıklarına bakılırsa tarihimizdeki en şanslı günmüş, insanlarımızın doyduğu ve babamın mutlulukla andığı bir gün. İşte bu yüzden babam adımı Çizburger koymuş.

Ya da beni yemeyi düşünüyormuş.

HAVA ŞARTLARI

Bugün gökten bok ve aerobik videoları yağdı. DVD kutularının ön yüzünde inanılmaz derecede temiz, semiz, bütün dişleri yerinde, cildi mükemmel bir kadın resmi var. Gri mavi giysiler kuŐanmıŐ; ılık, güneş ıŐıđıyla aydınlanmış bir odada gülümseyerek, keyiften dört köşe, ağzı kulaklarına varmış bir Şekilde oturuyor... Bütün kutuların arkasında ise kadının ağzından resmi bir beyan bulunuyor: Vermek istediğiniz kiloları vereceksiniz. Bir daha da almayacaksınız.

Her kutunun içinde siyah plastik birer tabla ve her tablanın ortasında da parlak, ayna gibi bir disk bulunuyordu. Bu diskleri çöp yığınlarının arasında hep buluyorum. Kolay kolay yenmiyorlar. Yine de kartonetleri hiç fena sayılmazdı. Mrekkebinin tadı iğrençti ama kutuların yüzeyi pürüzsüz olduğu için üzerlerindeki boku neredeyse tamamen kazımak mümkündü.

Bir ay önce bok ve George Foreman mangalları yağdı. Teneke kutularda, propan gazı devrinden kalma demirden, hantal ve gereksiz aletler. Mangallardan birisi kuzenim Beef'in kafasına düşünce çocuk öldü. Bayan Teeth de onun cesedini yedi. Diğer mangalların çoğu da yere düşünce parçalandılar, ortalığa dağılan sivri metal parçalarına bastıkça hala ayaklarımı jilet gibi kesiyorlar. Teyzem Crazins de bir parçanın üzerine basmış, ayağı enfeksiyon kapmıŐ. Bacağı dem yapmıŐ ve sararmıŐ, koŐamıyordu. Bu yüzden Bayan Teeth onu da yedi.

Buradaki hava Őartlarıyla ilgili önemli bir bilgi vereyim: Eğer hava durumu hoŐunuza gitmediyse bulunduğunuz yeri terk etmeyin, hava daha da bozacaktır. Bazen gökten Sony PlayStation2 ve bok yağıyor. Bazen plazma televizyonlar ve bok yağıyor. NordicTrack Fitness Sistemleri ve bok yağığı o berbat günü hatırlıyorum da... O gün az buz insan lmedi.

BAYAN TEETH

Kolonimizdeki Bayan Teeth isimli kadın hepimizden daha büyük ve daha yaşlı. Gökte yaşayan insanlar kadar devasa ve şişman değil ama benim çıta gibi sıksa vücuduma kıyasla o daha ziyade bir varile benziyor. Kocaman, sarkık ve kıllı memeleri ile uzun, hırsız parmakları var. Bembeyaz tenli ve tertemiz bir kadın. Bu da bok yemeyi reddetmesinden kaynaklanıyor.

Herkesin muzdarip olduğu yaygın hastalık Bayan Teeth'e bulaşmadı. Hiç öksürmüyor, soğuk terler dökmüyor veya cildinde suçiçeği yaraları çıkmıyor. Uzun boylu, etli butlu ve sağlıklı. Bütün dişleri tam ve dişlerini göstermeyi seviyor. "Gırrrr!" yapıyor. Gözleri birbirine bitişik, sesiye gür ve insanı ürkütüyor.

Bayan Teeth yaygın hastalığa yakalanmadığı için yiyebileceği pek bir şey yok. Öğrendiğime göre midemdeki mantar neredeyse her şeyi parçalayıp ev sahibi için yakıtı dönüştürebiliyormuş. Ev sahibi dediğim ben oluyorum. Midemdeki mantar beni yavaş yavaş kemiriyor, çok yavaş biçimde hepimizi kemiriyor ama aynı zamanda da bu bok ve çöp diyarında hayatta kalmamıza yardım ediyor. Hayatta kalmaya çalışmam beyhude ama açlığımı giderme alışkanlığımdan da vazgeçemiyorum. Midemdeki mantar tıpkı aç bir velet gibi, her daim ağlıyor. Yine de onun beni sevdiğini düşünmek hoşuma gidiyor, o benim doyumsuz hastalığım. Ona karşı iyi bir ev sahibi olmaya çalışıyorum.

Bayan Teeth hiç de iyi bir ev sahibi değil. Bu yüzden mantarı onu terk etmiş.

Bayan Teeth akraba sayılır. Annemin kız kardeşinin kocasının annesinin kız kardeşi. Babamın kız kardeşinin kocası da onun yarı kardeşi olduğu için Bayan Teeth de bir bakıma teyzem sayılır. Aslına bakılırsa bizim kolonide herkes akrabadır. Zaten bu yüzden alt dudacağım sol kulağıma doğru kıvrıktır. Kuzenim Beef'e George Foreman mangalı çarptığı zaman kendini koruyacak kolları olmamasının nedeni de bu akraba evlilikleridir. Hepimiz geri dönüştürülmüş kusurlu ürünleriz.

Yine de biz bir aileyiz, bu yüzden de birbirimizi koruyup kollarız. Her kim ki çöpten Bayan Teeth'in yiyebileceği bir şey bulursa kendi karnı aç bile olsa hemen onu bir kenara koyar. Bu fedakarlığı ona duyduğumuz sevgiden dolayı yaparız.

Tabii bir de bizi yemesin diye yaparız. Bayan Teeth çok güçlü, çevik ve aç. Ne zaman koloniden birisi ölse, ölüm döşeginde olsa veya öleceğine dair belirtiler görse ağzının suları akmaya başlar.

Bayan Teeth dini bütün bir kadındır. Gökteki şişman insanlara, Şişmanlar Cenneti'nin Tanrılarına ibadet eder. Şişman sahiplerimizin bütün iyiliğin, bilgeliğin ve adaletin kaynağı olduğuna inanır; her ne kadar bizim buralarda bunların hiçbiri bulunmasa da... Fakat Bayan Teeth ile asla tartışmamalısınız, yoksa sizi ısırır ve dişlerinde etinize yapışıp sizi hasta edecek mikroplar cirit atmaktadır. Daha sonra hastalandığınızda ise peşinizde dolaşıp ölmenizi bekler.

Eğer ki birisi çıkıp da şişman insanların tepemize sıçtığı hediyelerden yakınırrsa Bayan Teeth çok

sinirlenir. Ne zaman sağanak başlasa “Sevinin!” diye haykırır. “Tanrıya şükürler olsun!” diye çığlıklar atıp dans eder ve göğü işaret eder: “Onlara şükredin!” Şayet bütün bunlar olup biterken yakınlardaysanız yere eğilip dua etmeniz akıllıca olacaktır, aksi takdirde daha önce söylediğim gibi sizi ısıracaktır.

Bayan Teeth delinin önde gidenidir, bir hayli tehlikelidir. Ondan uzak durmak için epeyce çaba sarf ediyorum. Fakat göklerdeki kötü ruhlu şişko domuzlara şükran duymaktansa Bayan Teeth’in beni yemesini bile yeğlerim.

AIMLESS'İN GİTARI

Dün gece hava uyunmayacak kadar soğuktu, ben de Aimless'ı ve uyuşturucularını aramaya çıktım. Onu uçurumun kıyısında kuru bir bok tepesinin üzerinde bağdaş kurmuş otururken buldum... Bilin bakalım ne yapıyordu?

Gitar çalıyordu!

Gitarı çöpte bulduğunu söyledi. Her şeyiyle tastamam bir gitar! Ben şimdiye kadar gitar büyüklüğünde bir kutu bile bulmadım, bulsaydım da kesin yamuk yumuk ve bok dolu olurdu.

Aimless'ın gitarı tertemiz ve sapasağlam. Üç tane sağlam teli var, diğer üç telin yerleri boş. Bakarsın Aimless sonra geri kalan telleri de bulur, şanslı piç.

O güzeller güzeli gitara hasetle bakarken resmen midem kalktı. Bunca yıldır çöpleri deşerim, o gitarın sapı kalınlığında bir sopa bile bulamadım. O gitarı elinden kapıp ateşe vermeyi nasıl da isterdim, en azından soğuk, sıradan yaşamıma bir anlığına da olsa heyecan katabilirdim. O gitarın bir köşesinden küçücük bir ısırık alabilseydim keşke, kıymıklı tahtanın midemde dağıldığını hissedebilseydim.

Aimless buz gibi soğuk bok rengi denizi seyrederken bir yandan da akortsuz gitarımı tıngırdatıyordu. Bu müthiş kalıntıyı bulmasının bende yarattığı şaşkınlığı ve sırf keyif için onunla oynamasına duyduğum kızgınlığı görmezden geliyordu; sanki o, ben, kolonideki herkes açlık ve çaresizlik içinde kıvranmıyormuşuz gibi vurdumduymazdı. Sanki hâlâ ağaçlar varmış, gitarlar da ağaç dallarında yetişiyormuş gibi! Kaçık herif!

Hayalimde Aimless'ı hemen oracıkta öldürüp yedim. Aimless benden bile daha minyon ve cılızdı, başına gelebilecek tehlikelerden bihaberdi. Hiçbir şeye ihtiyaç duymadan sadece ellerimle onu öldürebilirdim. Hayalimde Aimless'ın gitarını yaktım, ateşin üzerinde etini kızartıp yedim. Hayalimde karnım tok, sırtım pek, keyfim yerindeydi ve tek tabancaydım.

Ama bütün bunları biricik dostuma yapamazdım.

Aimless beni umursamadı. Gitarını tıngırdatıp kız arkadaşı için bir şarkı söyledi:

Benim tatlı bebeğim Gertie

Buluşacak benimle kıyıda

Artık hiç kimselerin balinalara

Serenat yapmadığı o diyarda

Okyanusa al beni de

*Derinlere çek beni de
Bebek balinaların uyuduğu
Beşiklerde salla beni de*

*Güneşin kalbine varırız seninle
Göklere bile uçarız seninle
Nehirlerde yüzeriz seninle
Hiçbir zaman ölmeyiz birlikte*

*Kollarıma sararım seni
Ölene kadar severim seni
Benim tatlı bebeğim Gertie
Kavuşsam sana kıyılarda.*

“Bir balınayı kollarına nasıl saracaksın?” diye sormadan duramadım.

O zaman Aimless gitarını tıngırdatmayı bıraktı. Sinirlendiği gözlerinden okunuyordu.

“Ne demek istiyorsun? Gertie şişman mı yani?” diye sordu.

“E balina değil mi sonuçta?”

Cevap vermeye tenezzül etmeyip yeniden gitarını çalmaya koyuldu. O gitarı yemeyeceği çok açıktı.

Nihayet sorumu yanıtladı: “Evet, balina. Ama çok özel bir balina!”

Daha sonra biraz ot tütürdük, Aimless soğuk uçuşumun kıyısında uyuyakaldı. Karnım zil çalıyordu, üzerime bir titreme gelmişti, kafam karıştı ve öfkeliydim. Aimless’ın gitarı ise yanı başında uzanıyor, adeta bana göz kırpyordu.

Bence sevgi hiçbir halta yaramıyor. Sevgiyi yiyemezsin, tütüremezsin, yakıt yerine kullanamazsın. Aile bağlarım bana aptalca bir huzur veriyor ama sonuçta aile bağları da koşulludur. Aile herkesin kabullendiği bir nezaket gösterisidir; çünkü herkes bu gösterinin kendisine sağlayacağı çıkarlara muhtaçtır. Bayan Teeth’i besleme vakti gelip çattığında bir elimde aile sevgisiyle bir elimde de yenilebilir plastik kapı koluyla öylece kalakalıyorum. Sevgi uyduruk ve tek kullanımlık bir şey. Sevginin bir değeri olabilir ama bunun çok büyük bir değer olmadığı da kesin.

Dünya tersine bile dönse, asla hayali bir balınaya aşık olamazdım.

Ama arkadaşımın gitarını da yiyemezdim.

FELAKET HABERLERİ

Ölüme mahkumum!

Ne kadar zaman yaşamak zorunda olduğumu daima merak etmişimdir ama şimdi biliyorum. Kesinlikle ölümüm yakın, bu artık ayan beyan ortada.

Bu sabah birlikte çöp yığınlarını karıştırırken haberleri kuzenim Earwax'ten aldım. Earwax bana haberi verirken güldü ve öksürükten helak olmuş göğsümü çöp sopasıyla dürtüklledi:

Bayan Teeth bana aşık olmuş!

Bana!

Earwax bu habere o kadar çok güldü ki sonunda bir hırıltı nöbetine tutulup iki büklüm oldu. Haberi duyduktan sonra çöp yığınlarının uzak bir köşesinde duran Bayan Teeth'i göz ucuyla izlemeye başladım. Bizi seyredirken koca kafası ufuk çizgisinden taşıyor, bitişik gözleriyle beni süzüyordu. Bunun bir şaka olmadığını o zaman anladım. İçinde cayır cayır yanan ateşi ve şehveti o mesafeden bile görmek mümkündü.

Peki neden ben? Nasıl olmuştu da bende karar kılmıştı? Bir önceki kocasını yiyeli henüz bir ay bile olmamıştı. Nasıl oluyordu da hemen bir tane daha istiyordu?

Elimi çabuk tutmam gerek. Ölüme mahkumum, mahkumum, mahkumum! Saklanmalıyım. Kaçmalıyım.

Sabahtan beri beni takip ediyor! Şimdilik uzak duruyor ama gitgide yaklaşacağını biliyorum.

Belki de bana verecek bir hediyesi vardır. Kim bilir, akrabalarımın kemiklerinden derlenmiş iğrenç bir buket belki de... Beni eline geçirince önce kızaracak, sonra da yüzünde mahçup bir ifadeyle bana o kemikten çiçekleri uzatacak. Yani kuzenlerimle amcalarımın el ve ayak parmaklarını.

Hediyenin hoşuma gidip gitmediğini soracak, gerçeği söylersem de beni öldürecek.

Elini tutmamı isteyecek, geri çevirirsem de beni yiyecek.

O iğrenç ruh hastası kadın koca parmaklarıyla kafamı sıkıca tutup kendisine çekecek ve o hastalıklı, dişli ağzını öpmemi isteyecek! Reddedersen de dilimi ısırarak! Bayan Teeth'in aşktan anladığı da bu kadar işte.

Bütün bunlar yetmezmiş gibi başka kötü haberlerim de var: Şişmanlar Cenneti'nde fırtına öncesi sessizliği hakim. Aimless'ı ziyarete gittiğimde anlattı. Bir süredir teleskopuyla onları seyrediyormuş, bu aralar öfkeli görünüyorlarmış. Şişmanın biri başka bir şişmanın kalbini kırmış, sonra bütün

şışmanlar kavgaya tutuşmak için taraf tutmaya başlamışlar. Aimless'ın dediğine göre ortada bir kırık kalp mevzusu varmış.

Daha önce de benzer bir olay yaşanmıştı. Şışman insanlar gökyüzünde son dövüşüklerinde günlerce tepemize kan, bok, kusmuk ve işe yaramaz tüketici ürünleri yağmıştı. Sağanak öylesine yoğun ve kaygandı ki kuzenim Snackables leş gibi kokan kan pıhtılarının arasında sürüklenip bok rengi denizde boğulmuştu. Şışmanların safraları ve kanları bizim çöplerimizi bile kirletmişti. Nispeten daha temiz çöplere ulaşabilmek için haftalarca kazmamız gerekti. Hem de ne için, iki tane uçan şışman adam bir uçan şışman kadına kendilerini kanıtlayacaklar diye!

Aşk! Eğer AŞK sözcüğünün bir kafası olsaydı, gözlerini oymak için bir saniye bile düşünmezdim.

Haberler öylesine berbat ki düşünme yetimi yitirdim. Tek yapabildiğim uçurumun kıyısında, başım ellerimin arasında, Aimless'ın yanı başında öylece oturup gitar çalarken bir yandan da gevezelik etmesini dinlemek.

Aimless'a bakılırsa tasalanacak bir şey yok. Aimless her şeyin güzel olacağını söylüyor, çünkü bir denizaltı yapıyormuş. Denizaltısı hazır olur olmaz ikimiz birlikte bok rengi denizlere açılıp onun balina sevgilisini bulabilirmişiz. Birkaç nota tıngırdatırken bir yandan da bana göz kırparak ekliyor: "Galiba bir de kız kardeşi var."

Aimless delinin tekidir ama yardım çabasını takdir etmediğimi söyleyemem. Uçurumun kıyısında oturmuş, balinasına yazdığı şarkıyı dinlerken bir anlığına da olsa derdimi tasamı unutuyorum. Az buz salak değilim.

Aşık olan insanların müziğe karşı koyamadığını biliyor muydunuz? Evet, tıpkı bir zamanlar biz daha bütün sinekleri yemeden önce, bokun sinekleri çektiği gibi müzik de aşıkları kendisine çeker.

Müzik şimdi de Bayan Teeth'i kendisine çekiyor. İşte ayaklarını sürüyerek çöp tepeciğinin üzerinden, yamuk yumuk hurdaları ittirerek bize doğru yaklaşıyor. Koşmaya kalksam beni yakalayacağı kesin. Saklanayım desem beni ararken Aimless'ın evini talan eder, bütün koleksiyonlarını dağıtır, denizaltısını batırır. Bütün bunları düşünüp uçurumun kıyısında tünediğim yere siniyorum, kendi derimin içine saklanıyor, başıma gelecekleri korkuyla bekliyorum.

Aşkın böyle bir şey olduğunu nereden bilebilirdim?

Bayan Teeth'in ayak seslerini arkamızda duyduk. Ellerini neşeyle çırparak "Ne hoş müzik!" diye bağırdı. Henüz biz karşılık verememiştik ki Aimless'ın gitarını elinden kapıp havada savurmaya başladı. Gitarın deliğinden müziği düşürüp yemek niyetindeydi. Aimless, gitarını Bayan Teeth'in elinden çekti, kadın da ona etli butlu elleriyle öyle bir tokat aşketti ki çocukcağz yere yapıştı. Kadın, suratında şaşkın ve ahmakça bir ifadeyle gitarı silkelemeye devam ediyor ama gitarın içinden yenilebilir müzisyenler falan dökülmüyordu. En sonunda gitarı bana uzattı.

"Sana hediyem olsun," dedi. "Senden hoşlanıyorum. Al lütfen!"

Gitarı aldım ve Aimless'a uzattım.

“Bundan böyle arkadaşız,” diye kıkırdadı. “Bu durum hoşuna gitti mi?”

Bu soruyu yanıtlarken yalan söylemek gerektiğini biliyordum ama yalan söylemeyi başarabileceğimi sanmıyordum. Benim en büyük sorunum dürüstlük. Dürüstlük ve tavşan dudağım. Yanıt vermek istemedim ama biliyordum ki eğer konuşmazsam Bayan Teeth o yağmacı ellerini gırtlığımdan içeri sokar ve gerçeği karnımdan çekip çıkartırdı.

“Hoş bir gitar,” dedim.

Buz gibi elini bacaklarımdan arasına sokup cinsel organımı sıkıca avuçladı!

Sırıtarak sordu: “Erkek arkadaşım olmaya ne dersin?”. Boşta kalan eliyle de kıllı memelerinden birini suratıma doğru kaldırıyordu. Leş kokulu ağzının köşesinden salyalar akıyordu.

“Erkek arkadaşım olup beni becermek? İstemez misin?” diye sordu bin bir işveyle.

Bu soruya cevap vermeyi gerçekten istemiyordum! Ama üzerime abandı, aptal dudaklarını benimkilere bastırıp ve canımı acıtarak etimi mıncıkladı. Basık suratındaki boncuk gibi gözlerine bakarken resmen şaşmıştım.

Tam o esnada, ömrüm boyunca minnettar kalacağım iki şey oldu.

İlki şiddetli bir çatırtıydı! Bayan Teeth beni serbest bırakıp kenara doğru sendeledi. Aimless güzelim gitarını kadının gudubet kafasına indirmişti! Bir defa daha vurdu, tahtadan bir çatırtı geldi. Kadın öfkeyle haykırırken bir yandan da Aimless’in eşkalini zihnine kazıyor, iğrenç dişlerini gıcırdatıyordu.

Sonra ikinci olay gerçekleşti: Cennet’te bir patlama.

GÖKTEN ALEVLER İÇİNDE YANAN ŞİŞMAN İNSANLAR DÜŞÜYÜR

Beyaz bir şimşek çaktı ve bir anlığına gözümün önünde pembe noktalar yanıp söndü. Pembe ışıklar gökyüzündeki kızıl titreşimlere dönüşürken ellerimin dış taraflarını yüzüme sürüyorum. Nihayet kızıl gökteki noktaları seçebiliyorum: Bok rengi denizin üzerinde, gökten düşmüş, yanan obez insanlar var. Gökten düşerken gitgide büyüyor, arkalarında siyah bir duman bırakıyorlar.

Onları Bayan Teeth de görüyor, bu manzara karşısında huşu içinde kalakalıyor. Kendini yerlere atıp inlemeye başlıyor. “Bağışlayın onları! Efendiler, bağışlayın onları!” diye haykırıyor. Bir yandan saçını başını yolarken bir yandan da hurda bürümüş toprağa kapanıp ağlamaya başlıyor.

Şişman insanlar şimdi gökte daha da büyük görünüyorlar. En az bir düzine kadar şişman insan üzerimize yağıyor.

Aimless “Denizaltı!” diye bağırp uçurumun kıyısına koşturuyor; sırtında, paralanmış gitarıyla emektar karavanına tırmanıyor. Elimdeki iki seçenekten birisi Aimless’ı takip etmek, diğeriye Bayan Teeth’in yanında kalmak olunca göz açıp kapayıncaya kadar kararımı veriyorum. Tam anlamıyla köşeye sıkıştığımızı ancak karavana kapağı attığımda fark ediyorum.

Aimless camları kapatıyor, gösterge panelindeki bozuk düğmelerle oynuyor, şoför koltuğuna yerleşiyor ve denize bakıyor. Şişman insanlar denizi boylamak üzereler. İlk şişman uzaklarda bir yerde denize çarpıp büyük bir gümbürtüyle patlayınca yağları göğe fişkırıyor.

Aimless bir şeyler tüttürmek ister miyim diye soruyor. Hiç bu kadar çok istediğim olmamıştı.

Karavanın dumanaltı ortamından doğru ufukta kabaran bok dalgasını ve alevler içinde arka tarafımızdaki alana düşmekte olan diğer şişman insanları seçebiliyorum. Şişmanların patlamalarının şiddetinden yer sarsılıyor. Uçurumun kıyısındaki hurda metaller çatırdayıp yerinden oynuyor. Ya denize düşüp boğulacağız, ya bir dalga bizi dümdüz edecek ya da üzerimize yığılan çöplerin altında kalıp gebereceğiz.

Emniyet kemerimi takarken içim rahatladığından dolayı istemsizce sırtıtıyorum. Ne de olsa bu ölüm şekillerinin hepsi Bayan Teeth’in beni yemesinden bin kat daha iyidir.

Aimless ise heyecandan sırtıtıyor. Bok rengi denizde kız arkadaşıyla buluşacak.

Dev dalga uçuruma çarptığında karavanımız ters dönüyor ve bok deryasında derinlere doğru yol almaya başlıyoruz. Patlamaların gümbürtüsü, çarpışan metal sesleri, uzaklardan gelen çığlıklar ve Bayan Teeth’in yüksek sesli inlemesi... Hepsi cup diye buz gibi denize düşmemizle beraber yok oluyor. Sadece dibe vurmaya beklerken gördüğümüz tek şey leş kokulu bir karanlıktan ibaret. Aimless camdan dışarıdaki bok deryasına dikkatle bakarak balık arıyor.

Zaman akıp gidiyor. Zemindeki çatlaklardan dışkılar yavaş yavaş içeriye sızıyor. Aracımız aşağı

yukarı sallanıyor. Biraz daha ot tttryoruz. Zaten yapacak başka bir Şey de yok.

Aimless'a bu Şekilde lmekten son derece hoşnut olduğumu söylüyorum. Pekâlâ güzel bir ölüm bile sayılabilir.

Aimless bana hâlâ kız arkadaşını Şişman bulup bulmadığını soruyor.

Bense okyanusun bizi ne zaman yutacağını merak ediyorum.

Bir süre sonra karavanın tavanına çarpan dalgaların sesini duyuyorum. Yzyoruz. Camlardan bir Şey görmek mümkün değil çünkü hepsi kalın bir bok tabakasıyla kaplanmış. Karavanın dibi ise yavaş da olsa okyanusun ishaliyle doluyor. Aimless kemerini çözüyor, tavadaki bölmeyi açıp dışarı tırmanıyor. Ben de onu takip ediyorum.

Denizaltımız artık evden çok uzakta, okyanusta yüzüyor. Dört bir yanımız bokla çevrili, koku ise karadakinden iki kat daha iğrenç. Ama güneş kızıl gökyüzünde parıldıyor ve yakınca bir yerde suyun yüzeyinde bir Şekil görüyoruz.

Yukarıdan düşmüş Şişman bir insanın koca kafalı, kararmış bedeni, hâlâ da için için yanıyor. Sanırım bir kadın.

Kprmş bok dalgaları karavanı yalarken yüzükoyun haldeki ceset yavaşça batıp çıkararak bize doğru yaklaşıyor. Karavanın kaygan tavanına gvenemediğimiz için karavan hafifçe de olsa yan yattığında bile hiç kıpırdamadan dikiliyoruz.

Kurtulmak için tek umudumuz bu devasa kara ceset. Yüzme bilmiyorum ama bok rengi denize batarken uzun sıska bacaklarım çırpınıyor, kendimi Şişman insanın vücuduna doğru ittirmek için kazı sopamla son bir hamle yapıyorum. Başımı dalgaların üzerinde tutmayı çoğunlukla başarıyorum ve çok geçmeden Şişman insanın yanıp kavrulmuş ateş gibi inci kolyesine tutunup snk sırtına g bela tırmanıyorum. ksrerek, tıkanmış bir vaziyette yığlıyorum ama en azından artık güvendeyim. Peki Aimless nerede?

Aimless hâlâ alabora olan denizaltısının tepesinde dikilmiş dalgaları seyrediyor, boğulmak üzere olduğu gerçeğini hiç umursamadan gitarını tıngırdatıyor. Her zamanki gibi tehlikeden bihaber, klasik Aimless.

Dalgaları umursamadan Őarkısını söylüyor: "GERTIE! BENİM TATLI BEBEĞİM GERTIE!"

Eğer onun haykırılışlarını duyan herhangi bir hayali balina varsa bile hiç sesini çıkartmıyor.

Epeyce bağırdıktan sonra Aimless'ı bana bir halat atması için ikna etmeyi başarıyorum: Birbirlerine düğümlenmiş yirmi farklı kısa halat parçasından oluşan bir koleksiyon. Aimless'ın halat koleksiyonu.

Attığı halata tutunarak karavanı Şişmiş cesedin yanına çekiyorum, karavan tam tepetaklak olup okyanusu boylarken bir elinde gitarı, bir elinde teleskobuyla Aimless yanıma atlamayı başarıyor. Oluşan girdap denizaltısını içine çekerken dehşet içinde olan biteni seyrediyor. Gemicilik

malzemeleri koleksiyonu, vintage soda tenekeleri koleksiyonu, ölü böcek koleksiyonu, plastik yılan koleksiyonu, haritaları, düşleri ve uyuşturucuları... Bütün hazinesi, bir ömürlük emeği bok rengi denizin dibini boyluyor.

“Merak etme” diyorum, “Gertie bunları görünce çok mutlu olacak.”

Kazı sopamı kullanarak pahalı elbiselerini, pahalı bluzunu ve pahalı yağlı derisini delip şişman insanın sırtında bir delik açıyorum. Bunların altında ise sopama pahalı bir metal iskelet takılıyor. Bir keresinde babam bana şişman insanların yiyecek ve para dolu kaleler uçurduğunu söylemişti. Maalesef ölünce bile bunları bizimle paylaşmıyorlar.

Karnım aç. Şişman insanın derisi gerçekten leziz, özellikle de kömürde kızarmış kısımları. Alevde pişmiş Prada elbise şimdiye dek yediğim çok kıyafetten daha sert ama yine de fena sayılmaz.

Yüzen şişman kadının sırtında oturuyoruz; işte bizim ılıman, yumuşak, yuvarlak, yün ve yiyeceklerle donatılmış özel adamız. Sidik rengi güneşin dünya denen helaya batışını izliyoruz. Karnımız tok ve özgürüz.

Bulutsuz gökyüzü, pırıl pırıl yıldızlarla dolu. Her yanı bokla kaplı olmayan bildiğim tek şey yıldızlar. Çok güzel görünüyorlar. O insanların yıldızları kirletmesini engellemek için sahip olduğum her şeyi verirdim ama işe yarayacağından ümitli değilim.

Aimless bir süreliğine kız arkadaşına şarkı söylüyor, sonra ikimiz de uykuya dalmak üzere yatıyoruz.

12. MARTHA HILTON – TRUMP

Gecenin köründe birden altımızda ağlamayla karışık, korkulu bağırsıklar duyduk:

“Bitler... solucanlar! Alın şunları üzerimden!”

Görünüşe bakılırsa yüzen şişman insan tam olarak ölmemiş.

“Parazitler! Babacığım!”

Bir anlığına gözümün önüne ölümüm geldi: Şişman bir insan üzerime işerken bokun içinde boğuluyorum. Fakat görüntü donup kalmış.

“Babacığım! Burada sıkıştım kaldım! Hemen bana yardım et! Beni yiyorlar!”

Devasa şişman parmaklarda en ufak bir kıpırtı bile görünmüyor. Yüzen koca kafada hiçbir hareket yok. Kazı sopamı yere saplıyorum.

“Ah! Yapma!”

Birkaç defa daha saplıyorum.

“AH! Babacığım! Anneciğim!”

Hâlâ hiçbir hareket yok.

Saplamaya devam! Bir daha, bir daha, bir daha! Devasa şişman piç şimdi ağlamaya başladı! Çoğumuzu yiyen, babamı yiyen, ailemin üzerine sıçan insanlar! Bir daha, bir daha! Acıdan inliyor ve hâlâ gücünü toplayamadı! Gökyüzünde çığlıklar atarak saatlerce düzüşüklerinde seslerini duymamak için kafamızı boka gömdüğümüz tipler... Dünyanın içine sıçanlar...

Bir daha! Bir daha! Bir daha!

Sonra sopamın üzerinde Aimless’in eli belirdi. Endişeli ve üzgün görünüyordu.

Birdenbire içimdeki öfke yatıştı. Bir şişmanın acı ve korkudan ağlarken çıkardığı yürek parçalayan, şiddetli hıçkırıkları dinliyoruz. Tıpkı bir insan gibi ağlıyor.

“Üzgünüm,” dedim.

“Evet, haklısın!” dedi küçümseyerek. “Parazit! Solucan! Bırakın beni! Babam sizi yiyecek! Aaaahhhh!”

Nihayet ağlamayı kesti. Bize adını söyledi: 12. Martha Hilton-Trump. Cennet’teki en zengin

kadınlardan biri olduğunu, kolejlerde okuduğunu, babası 11. Danforth Hilton-Trump'ın inanılmaz derecede nüfuzlu ve önemli bir şahıs olduğunu ve bizi yiyeceğini anlattı. Aimless'in teleskopundan sırayla gökyüzünü seyrettik ama bu defa görünürde bizi yemek için yaklaşan hiçbir şişman insan yoktu.

Martha'ya adımın Çizburger olduğunu söyleyince bana güldü. Ben de ona sopamı sapladım, sadece azıcık. Aimless bana sinirlendi ama insanların adıma gülmesinden nefret ediyorum.

Aimless, Martha Hilton-Trump'a okyanusta hiç balina görüp görmediğini sordu. 12. Martha Hilton-Trump yine güldü.

Hava aydınlandı. Gökyüzünde hâlâ hiç şişman insan yok. Martha Hilton-Trump'ın yüksek sesli itirazlarına aldırmadan Aimless ile sabah kahvaltımızı kararlaştırdık.

“AAAAAAAAAA!” diye bağıırıyordu. “Babacığım! Beni yiyorlar!”

“Sadece elbisenin mini minnacık bir parçasını yiyoruz,” dedim. “Kes sesini.”

“Ah! O benim elbisem! Neden yiyorsunuz!”

“Neden yemeyelim ki? Nasıl olsa geberdin.”

Büyük bok dalgaları vücudunu yalarken bir süre sessiz kaldı. Boka batmış yağlı saçları yüzükoyun kafasının çevresinde sarı bir halı gibi yüzerken onun elbisesini yiyip yeni doğan günü karşıladık.

Fakat sonra ağlamaya başladı. Artık bizi tehdit etmiyor, halinden yakınmıyor, sadece tıkana tıkana, hıçkırarak ağlıyordu. Kâh hıçkırıkları çığlıklara dönüşüyor, kâh sessizce ağlamaya devam ediyordu.

Bütün gün oturup onu dinledik. Sesini kesmesi için bağırdık. Üzerinde tepindik, onu yumrukladık, bedenine sopayı sapladık, saçını çektik ama ne fayda. Ağlaması dinmek bilmedi. Sesini duymamak için yanmış boklu elbisesinden kopardığım parçaları başımın etrafına sardım ama sesi o kadar gürdü ki bu bile kâr etmedi.

Ne büyük bir acı! Ne yaman bir ızdırıp! Böylesine korkmuş bir zavallı! Hayatımda hiçbir zaman bu kadar yüksek sesle ve uzun süre ağlamadım. Ne şişman insanlar babamı yediğinde, ne de Bayan Teeth annemi yediğinde. Ah, bu devasa şişman kadının hıçkırıkları nasıl da yüreğimi parçalıyor!

Şişman insanlar bizden daha mutsuzlar çünkü onların kaybedecek çok daha fazla şeyleri var.

Sonunda Aimless hıçkırık seslerini duymamak için elinden geldiğince yüksek sesle gitarını tıngırdatmaya başladı. Sonunda bir akor yakalayıp 12. Martha Hilton-Trump için bir ninni söylemeye koyuldu:

Uyu tatlı bebek,

Uyu güzelim artık,

Beşiğin olsun dalgalar

Ilık derinlerden gelen.

Sabaha babışkon gelecek

Alıp seni gidecek

Uyu tatlı bebek

Dalgalar sana beşik

Uyu tatlı bebek

Dalgalar sana beşik

Annecik bekliyor seni

Göklerdeki yuvanızda

Göklerdeki yuvanızda

Annen olacak yanıbaşında

Şimdilik beşiğin dalgalar

Mışıl mışıl uyu dalgalarda

Gitarını tıngırdatarak bu ninniye defalarca çaldı, 12. Martha Hilton-Trump da bunu duymuş olacak ki akşam çökerken hıçkırıkları yerini önce şiddetli öksürüklere sonra da sessizliğe bıraktı. Ama güneş boktan yatağında uykuya dalarken Aimless gitarını saatlerce çalmaya devam etti, kızıl gökyüzü denize battığında yıldızlar bile onun şarkılarını dinlemek için gökyüzündeki yerlerini aldılar.

Ölü şişman insan 12. Martha Hilton-Trump ertesi sabah ölü şişman insan tavrını bir kenara bıraktı. Artık Aimless'ın adını, nereli olduğunu, yiyecek ve parayla dolu pamuğa benzer uçan bir bulut yerine leş kokulu bir bok yığnında büyümenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyor. Aimless ona gençliğiyle ilgili bazı hikayeler anlatıyor, o da "Vah, zavallı!", "Bu kadarını hayal bile edemezdim!" gibi tepkilerle anlattıklarını dinliyor. Martha da bize kendi gençliğiyle ilgili sözüm ona kötü kısımları bile son derece lüks dolu olan hikayeler anlatıyor.

Martha Hilton-Trump bize Aimless'ın şarkı söylemesini beğendiğini söyledi. Daha fazla söylemesini istedi. Bir defa bile babasının bizi çiğneyip yutacağına dair tehditler savurmadan koskoca bir gün geçip gitti.

Bence 12. Martha Hilton-Trump, Aimless'a abayı yaktı.

Ama beni hiç umursadığı yok.

BLOODY HATCHET

Martha Hilton-Trump'ın babasının veya herhangi bir şişman insanın gelmesini beklerken bir yandan da sırayla teleskopla gökleri seyretmeyi ihmal etmiyorduk. Gökte bir şişman insan belirdiğinde sonumuzun geldiğinden emin olacaktık. Ama henüz kimseler görünmemişti.

Fakat o öğleden sonra başka bir şey gördük: Ufukta bir karaltı.

Bir gemi!

Babam bana gemilerden bahsetmişti. Gemi görmüşlüğüm bile vardı. Aimless'ın denizaltısında bir yerlerde gemilerle ilgili yarım bir kitap vardı. Gemiler üzerlerinde direkler olan yüzen büyük kutulara benzerler, direklerin üzerinde ise içine rüzgar dolan poşetler bulunur. Bu gördüğümüz karaltı da bizi bulmak için seyre çıkmış yelkenli bir gemiydi. En yüksek direğin tepesinde iki ayrı bayrak dalgalanıyordu: Biri kırmızı, biri de siyah.

Aimless, Martha Hilton-Trump'a müjdeyi verdiği kadını korkudan olduğu yere sinip yeniden ağlayıp sızlanmaya başladı.

“Bu Bloody Hatchet! Bok rengi denizlerin korkulu rüyası! Babacığım!”

Gemi ufukta gitgide yaklaşıyordu, tıpkı biz bütün şapkalı mantarları yemeden önce şapkalı mantarların büyüdüğü hızda. Bizim yanımıza varması bir saati bulmazdı. Bu zaman diliminde Martha Hilton-Trump'ı bir türlü yatıştıramadık. Anlattıklarına bakılırsa Bloody Hatchet bir çöp gemisiydi, ölüleri parçalayıp dirilerin ırzına geçen hayalet bir gemi. Geminin kaçık mürettebatı hiç durmadan gülüyordu. Martha, “Derimi yüzüp benden fileto yapacaklar!” diye ağlıyordu.

“Neden şişko babaşkonu senin için onları mideye indirmiyor?” diye sordum. Martha yine avazı çıktığı kadar bağırarak ağlamaya başladı.

Kendisini koruması için Aimless'a yalvarıyordu. Sanki Aimless'ın küçük gitarıyla bir gemi dolusu gülüp duran zombiye karşı koymasını mümkünmüş gibi...

Yavaş yavaş Bloody Hatchet bize yaklaşıyordu. Hızlı ve kocamandı, güzel bir gemiydi. Teleskopla bakınca geminin baş tarafında dikilen insanların karaltılarını seçebiliyordum, onlar da kendi teleskoplarından bizi seyrediyorlardı. İki tanesi el salladı. Ben de onlara el salladım. Dost canlısı tiplere benziyorlardı.

Martha artık dehşet içinde “Kemiklerimi kaynatacaklar! Dalağımdan buğulama yapacaklar!” diye uluduğundan Aimless da onu sakinleştirmek için deliye dönmüş bir vaziyette gitarının tellerine vuruyordu.

Gemi yanımıza doğru süzülüyordu. Güvertedekiler hâlâ bizi selamlamak için el sallıyorlardı.

Güldüklerini uzaktan bile duyuyordum. Artık yüzlerini de ayırt etmeye başlamıştım.

Birdenbire geminin burnunda bizi kucaklamak için uzanan kolların arasında ailemden birini görmez miyim! Teyzem!

Bayan Teeth!

O da beni görünce “Tanrı’ya şükürler olsun!” diye haykırdı.

TECAVÜZ VE YAĞMALAMA HALK KOMİTESİ

Bloody Hatchet, Martha Hilton-Trump'ın bordasına yanaştı; mürettebatındaki korsanlar pür neşeyle gülüşerek bizimle tanışmak üzere halatlara tutunup güverteden aşağı atladılar. Hepsi çok naziklerdi! Çok da semizlerdi! Kaslı, bronz tenli ve güçlü kuvvetli hallerine bakılırsa iyi beslendikleri barizdi. Kıyafetleri bile vardı: Yırtık pırtık kırmızı kazaklar ile siyah pantolonlar, hepsi de sıcak tutan ve şık şeylerdi. Öylesine sağlıklı ve capcanlıydılar ki! Tokalaştık, sırtımızı sıvazladılar ve bize su ikram ettiler.

Su! Su diye bir şeyin varlığından haberdardım ama görmek henüz nasip olmamıştı. Şimdiye kadar boğazımdan geçen en temiz şeydi.

Bayan Teeth, salyalar akıtarak güverteden bana gülümseyip el sallıyordu.

Korsanların en kodamanı bizi gemiye çıkarttı. Dev gibi bir adamdı, kalın siyah bir ceket giyiyordu ve başındaki berenin üzerinde sırça işlemeli kırmızı bir yıldız vardı. Bizlere kendisini tanıttı: Tecavüz ve Yağmalama Halk Komitesi Başkanı Halkın Kaptanı Slasher-Jones. Bizleri uzun uzun, gayet nazik bir biçimde selamladıktan sonra ne kadar zamandır karaya oturmuş bulunduğumuzu, sıhhatimizi ve susayıp susamadığımızı sordu. Ayrıca kurtuluşumuzun şerefine onlarla içki içip dans etmek üzere bizleri gemiye davet etti.

Bayan Teeth keyiften dört köşe olmuş bir vaziyette yerinde duramıyor, hop oturup hop kalkıyor, durmadan bana el sallayıp öpücükler atıyordu. Aimless da onu görmüştü ama sesini çıkartmadı.

Halkın Kaptanı Slasher-Jones etkileyici avımız için bizi tebrik etti ve şayet Dümen Alt Komitesi, Dans Alt Komitesi ve İçki Alt Komitesi üyeleriyle tanışmak üzere gemiyi teşrif edersek çok mutlu olacağını belirtti. Bu esnada Yağmalama Alt Komitesi'nden bir grup adam çoktan Martha Hilton-Trump'ın değerli eşyalarını üzerinden çıkartmaya başlamıştı bile. Uzun saplı kancalar yardımıyla inci kolyeyi ustalıkla yakalayıp boynundan çektiler ve güverteye çıkarttılar. Daha sonra Martha'nın bir kolunu kementle yakalayıp boklu derinliklerden çektiler ve bileğindeki Rolex'i, birkaç altın yüzük ile altın ve gümüşten birkaç başka incik boncuğu da aldılar. Güvertedeki ganimet yığınının çevresinde toplanan korsanlar sevinç çığlıkları atıyorlardı.

Bu sırada Martha Hilton-Trump sessiz durup ölü taklidi yapmayı yeğliyordu. Bütün bu hengamenin arasında Bayan Teeth güverteden pis pis beni kesiyor, heyecandan ağzının suları akıyordu.

Halkın Kaptanı bizden bir yanıt bekliyordu. Eğer korsan tayfasına katılırsak onlarla birlikte yelken açacak, şişman insanlarla savaşacak ve denizlerde yaşayacaktık. Ben Halk Gözcüsü olup teleskobumla bayrak direğinin tepesinde seyrüsefer edecektim, Aimless ise kendi şarkılarını yazıp söyleyen Halk Şarkıcısı olacaktı. Dans Alt Komitesi'nin onayına tabi olarak büyük eksikliği duyulan yeni dans şarkıları besteleyecekti.

Aimless, Kaptana sordu: Peki ya getirdiğimiz şişman insana ne olacak?

Kaptan Slasher-Jones, Aimless'ın endişelerini anlıyordu. Beresini kalbinin üzerine götürüp Halk Yağmalama, Tecavüz, Mideye İndirme ve Yük Azaltma Alt Komiteleri'nin oy birliği olmadan Martha Hilton-Trump'a hiçbir şey yapılmayacağına dair yemin verdi.

Bütün korsanlar etrafımızda haykırıyordu: Bize katılın! Lütfen, bize katılın!

Martha Hilton-Trump'ın koca kıçının kıyısında dikilmiş bok rengi denizin derinliklerine bakıyordum. Bir gün o derinlikleri boylayacağımı ezelden beri biliyordum. Tek bilmediğim akıbetimin ne zaman geleceğiydi.

Dönüp Aimless'a baktım. Gözlerini gitarının deliğine dikmiş kara kara düşünüyordu.

Başka şansımız var mıydı ki?

Kararımızı açıkladığımızda ev sahiplerimiz olan korsanlar hep birlikte "Oleeeyy!" diye bağırdılar.

Hemen sonra 12. Martha Hilton-Trump yeniden ağlamaya başladı.

HALK GÖZETLEME ALT KOMİTESİ'NDEN DURUM RAPORU

Üç gündür bu direğin tepesinde oturuyorum. Büyük ihtimalle ölümüm de burada olacak.

Üç gün önce Aimless ile birlikte korsan olduk. Güverteye tırmanır tırmanmaz Bayan Teeth beni geminin içinde kovalamaya başlayınca bütün korsanlar güldü. Ben de teleskobumu ve kazı sopamı kaptığım gibi bu direğe tırmandım. Kaptan Slasher-Jones benim vazifemin gözetlemek olduğunu söyledi. Artık Halk Gözetleme Alt Komitesi Özel Müfettişi'yim.

Tek gözümü teleskoba dayayıp bok rengi denizi seyretmeye koyuldum. Okyanusun daimi, leş kokulu boşluğunu ve her nedense gökyüzünde şişman insanların hiç görünmediğini teyit ediyordum. Diğer gözümle de direğin dibinden bana öpücükler atan Bayan Teeth'i izliyordum.

Buradayken Bayan Teeth'in bana ulaşması imkansızdı, bu direğe tırmanamayacak kadar şişman ve hantaldı. Deneseydi bile sopamla gözlerini oyardım.

Ama beni sabırla bekliyordu. Zaman zaman direğe sarılıp adeta direklerle çiftleşiyordu. O zamanlarda direk sallandığı için var gücümle tutunmam gerekiyordu.

Kaptan Slasher-Jones dışında diğer korsanların onu umursadığı yoktu. Kaptan günde üç defa köşkünden çıkıp direğin dibine geliyor ve bana sesleniyordu: "VAZİYET NEDİR GÖZCÜ?"

Ben de bana öğretildiği gibi günde üç defa ona şu cevabı veriyordum: "ASAYİŞ BERKEMAL KAPTANIM". Sonra Kaptan gülüyor, Bayan Teeth gülüyor ve Kaptan, Bayan Teeth'in gözlerine dalıp gidiyordu. Ardından güvertede kasıla kasıla dolanıp diğer korsanları teftiş ediyor; onlara bağıyor, gülüyor, kısacası sert ve önemli adamı oynuyordu. Bayan Teeth'i etkilemeye çalıştığını anlamak hiç de zor değildi.

Dün Bayan Teeth'in kısa bir süreliğine Kaptan Köşkü'ne sıvıştığını gördüm, sonra da korkunç çığlıklar ve çatırtılar duydum. Bayan Teeth'in Kaptanı yediğini zannedip çok korktum. Eğer kaçacak bir yer olsaydı o an bir saniye bile durmaz, hemen kayarak aşağı inip kaçardım. Ama çok geçmeden Bayan Teeth sırtarak geri döndü. Paçavralara sarınmıştı, saçları terli yüzüne yapışmıştı. Hiçbir şey olmamış gibi yerine geçip kaldığı yerden beni kesmeye devam etti. Birkaç dakika sonra Kaptan Slasher-Jones da kimselere görünmemeye çalışarak köşkünden çıkıp Bayan Teeth'in gittiğinden farklı bir tarafa yöneldiyse de diğer korsanların kahkahalarını engelleyemedi.

Şu korsanlar yok mu, onlara her şey komik geliyor. Bu gemideki herkes mütemadiyen gülmekle meşgul, ben ve Aimless dışında... Bir de 12. Martha Hilton-Trump, tabii şişman insanları adamdan sayarsanız.

Martha Hilton-Trump, saçlarına bağlı uzun bir halat yardımıyla gemiyi peşinden sürüklüyor ama yine de onun yüksek sesli, çaresiz inlemeleri ve mırıldanmaları gemiden duyuluyor. İnlemeleri gün içinde bazen artıp bazen azalıyor, zaman zaman sağır edici seviyeye ulaşabiliyor. Bana kalırsa

mürettebat da ona iyiden iyiye sinir olmaya başladı. Martha'nın ızdırabı onların kahkahalarına karışıyor. Ağzından çıkan tek mantıklı söz "Babacığım!".

Aimless kıçta oturuyor, Martha Hilton-Trump leş kokulu dalgaların üzerinde bir inip bir çıkarken onun için gitarını tıngırdatıyor. Çaldığı parça karanlık ve hüznü olsa da Dans Alt Komitesi'nden bazı korsanlar dans etmeye kalkıyorlar. Ağlama sesleri zaman zaman Aimless'in küçük gitarını bastırıyor, korsanlarsa yüzen dev şişman insanın hıçkırıklarını duymamak için büyük çaba sarf ediyorlar.

Korsanlar bize giysi, su ve komite vazifelerine atama sağladığı için onlara şükran duyuyorum, özellikle de su için. İnsan, misafirperverliğin kıymetini en çok da böyle soğuk bir direğin tepesindeyken anlıyor.

Korsanların gelenekleri de bir acayip. Buradan güverteye ve Bayan Teeth'in tepesine sıçtığında epeyce kahkaha koptu. Fakat daha sonra Kaptan beni azarlamaya kalktı.

"Biz medeni insanlarız," dedi. "Bu da bir Halk Gemisi. Sen de kıçına mukayyet ol!" Sanki güvertedeki bütün döşemelerin, geminin ve dünyanın her santimetre karesinin üzeri zaten bokla kaplı değilmiş gibi.

Ceza almadım ama artık halatın ucuna asılı bir kovaya sıçıp sonra da kovayı denize boşaltmam gerekiyor. Sıçarken bir elimle kovayı altıma tutup diğer elimle de direğe tutunmam gerekiyor. Bu sırada Bayan Teeth'in kıç deliğine gözünü dikip bakması da cabası.

Neyse ki bunu çok sık yapmak zorunda değilim. Üç gündür hiçbir şey yemedik.

Gece Martha Hilton-Trump ağlamaktan bitap düşüp yüzü bok rengi denize dönük bir halde sızınca, Bayan Teeth ağzının suları akarak direğimin dibine kıvrılıp uykuya dalınca, korsanlar birbirlerine ninniler söyleyip kahkahalar atarak uyuyakalınca... İşte o zaman Aimless parmak uçlarında direğimin dibine geldi ve lazımlık niyetine kullandığım kovaya biraz ot bıraktı. Ben de kovayı çekip otları tüttürdüm ve biraz sohbet ettik.

Aimless, hakkında yanlış şeyler düşünmemi istemediğini söyledi. Hâlâ Balina Gertie'ye aşıkmiş. Martha Hilton-Trump'a karşı hissettiği şey ise sadece acımaymış. "Her şeyini kaybetti, çok toy ve aptal" dedi.

"Ve de zengin" diye ekledim. "Çok da lezzetli."

Aimless Tecavüz ve Mideye İndirme Alt Komiteleri'ne özel dilekçeler verip tecavüz ve mideye indirme işlemlerini ertelemelerini talep etmiş. Eninde sonunda Martha'nın babaşkosu geldiğinde adamdan fidye olarak bir servet isteyebileceklerini söylemiş. Bu fikir korsanların aklını cezbetmiş cezbetmesine ama karınları da kurt gibi açmış.

"Eğer Martha'nın babaşkosu gelseydi şimdiye dek hepimiz tahtalı köyü boylamış olurduk" dedim.

Sır perdesi henüz aralanmış değildi: Şişman insanlar neden patlamıştı? Neden dünyaya düşmüşlerdi? Sanki gök yarılmıştı da içine girmişlerdi. Yoksa ölmüşler miydi? Yeniden göğe

yükselecekler miydi? Aimless için aslını Martha Hilton-Trump'a sormuştu ama bu soruyu duymak kadını ağlatmaktan başka bir işe yaramamıştı.

Bayan Teeth uykumda beni yese de, güvertelerine sığıtığım için korsanlar beni denize de atsa, sadece şu gökteki göz kamaştırıcı yıldızları seyretmek için bile bu gemide olmaya değer. Şişman insanlar patladığından beri geceleri göğü kaplayan o kızıl duman yok oldu. Artık tepemde parıldayan, bana göz kırpan yıldızlar benim battaniyem. Aimless da benimle hemfikir: Yıldızlar yeryüzündeki her şeyden daha temiz ve daha güzel. Keşke şişman insanları yıldızlardan uzak tutabilseydim.

RÜYAMDA ANNEMİN SESİNİ DUYDUM

Sanırım ben de Aimless gibi delirmeye başladım.

Geceleri uyurken Bayan Teeth'in timsah çenesi gibi ağzına düşmeyeyim diye kollarımı ve bacaklarımı halatlarla bağlıyorum. Tıpkı kuruması için paha biçilmez yıldızların altına asılmış bir kemik torbası gibi üç gece boyunca bu pozisyonda uyudum ve her gece aynı rüyayı gördüm. Hayatımda hiç tanımadığım bir kadının sesini rüyalarımında duydum, annemin sesini.

Rüyamda gökteki bütün yıldızlar büyük bir parıltı ve gümbürtü eşliğinde teker teker patlarken teleskopumla göğü seyrediyordum. Sonra gökyüzü alev aldı. Alevler, duman, bok ve yanan gitarlar denizin üzerine yağmaya başladı. Korsanlar güvertenin altına sığınmışlardı, bense bayrak direğinde sallanmaya devam ediyordum. Okyanus köpürürken rüzgar bedenimi kamçılıyordu. Dev bok dalgaları yüzünden Bloody Hatchet bir sağa bir sola yatıyordu. Boklar üzerime sıcıyor, güverteye yağıyordu. Gıcırdayan gemi, dalgaların arasında batıp çıkar, şiddetle sarsılırken ben de bir ileri bir geri savruluyordum. Her yanıma yapışan boklar yüzünden direğim kayganlaştığı için elim kaydı ve okyanusa düştüm. Okyanusun yüzeyinde için için yanan gitarlara tutunmaya çalışarak çırpınıyordum. Birkaç tanesini yakalayıp bir sal yapmak için tellerini birbirine bağladım. Fakat o sırada tepemden aşan devasa bir dalga beni boklu okyanusun derinliklerine itti. Hiçbir şey göremiyordum, boğulmak üzereydim. Berbat kokulu çamur gözlerime, kulaklarıma, burnuma kaçıyordu. Ağzımı açtığımda boğazımdan geçip mideme doluyordu ve ben bu arada daha da derinlere batıyordum... Sonunda okyanusun dibine vurdum ve oradan aşağı düşmeye başladım. Ancak o zaman gözlerimi açtım.

Bok okyanusunun altında daha büyük başka bir okyanus daha vardı: Berrak, pırıl pırıl sudan bir okyanus! Gözlerime, cildime, tırnaklarıma, saçlarıma, kırmızı korsan gömleğimle siyah korsan pantolonuma bulaşan boku temizleyen bir su. Suyu içime çekiyor, derin derin soluyordum; damarlarımda akıyor, içimdeki bütün pislikleri yok ediyor, bana hayat veriyordu. Dahası, suyu içince uçmaya başlıyordum!

Çılgınca daireler çizerek yükseliyordum, her yanımda hayat vardı! Çevremde envai çeşit hayvan dolanıyordu: Atlar, yılanlar, zürafalar, leoparlar, dinazorlar, boynuzlu tavşanlar. Öldürdüğümüz bütün hayvanlar burada yaşıyor, daireler çizerek yüzüyorlardı. Ve çiçekler ve ağaçlar ve arabalar, hatta şapkalı mantarlar, hepsi ortalıkta dönüp duruyor, bizi çevreleyen saf, lezzetli suda kuğu gibi süzülüyorlardı. Siyah beyaz bir kedi ayaklarıma sürtünüp uzaklaştı. İki kırmızı balık tepetaklak yüzerek kovalamaca oynuyorlardı. Öyle güzellerdi ki yemeye kıyamadım.

Ayın şavkı altında su ışıltı ışıltı parlıyordu. Altımda, okyanusun dibinde adeta tepetaklak bir ay gibi parıldayan daha parlak bir ışık bana göz kırptıyordu.

Denizin dibinde parıldayan şeye doğru hızla yüzmeye başladım. Balık şeklinde kocaman bir şişman insana benziyordu. Cildi dolunaydan yapılmış gibiydi, tamamen gri mavi ve parıltılıydı, üzerinde de küçük kraterler vardı. Kıyafeti, takısı, hatta kolları ve bacakları bile yoktu. Sadece yüzgeçleri,

kuyruğu ve mavi-yeşil hareli gözlerin süslediği kocaman, gülen bir suratı vardı.

Parlak şişman balık bana annemin sesiyle şarkı söylüyordu.

Bana adının Gertie olduğunu söyledi.

RAHİBELER GÖRÜNDÜ!

Dördüncü günün sabahında Rahibeler Gemisi ufukta görüldü.

İlk üç günde olduğu gibi baş aşağı sallanır bir vaziyette uyandım, arapsaçına dönmüş halatlar bacaklarımı kestiğinden ayak parmaklarım uyuşmuştu. Yine ilk üç günde olduğu gibi uyanır uyanmaz gördüğüm ilk şey takdire şayan bir sabırla göz kırpıp dudaklarını yalayarak beni seyreden Bayan Teeth'ti.

Bulduğum yerde doğrulup kollarımın ağrısını giderdikten sonra önümde alabildiğine uzanan boşluğu kolaçan etmek için teleskopumu aldım. Tabii ufukta bize epeyce yakın bir şey görmeyi hiç beklemiyordum: Yırtık pırtık yelkenleri olan bir gemi!

Teleskopla bakınca yerlere kadar siyah elbiseler ve uzun siyah şapkalar içindeki kadınların geminin güvertesinde, bayrak direğinin dibinde diz çöktüklerini gördüm. Hepsi de hasret dolu bakışlarla eskiden yelkenlerinin bağlı bulunduğu noktayı seyrediyorlardı. Yukarıda, geminin bayrak direğine bağlı duran çıplak adamın haliyse pek vahim görünüyordu. Gemi armasına uzanan pörsümüş kollarını görerseniz yarı ölü olduğunu bile söyleyebilirdiniz.

Kadınların, adama bakıp “Şükürler olsun!” diye haykırdıklarını duyunca adamcağzın haline acımaktan kendimi alamadım.

Kaptan Slasher-Jones bir hışımla güverteye çıktı. “HALK GÖZCÜSÜ!” diye gürledi. “VAZİYET NEDİR?”

“RAHİBELER KAPTANIM!” diye haykırdım. “RAHİBELER GÖRÜNDÜ!”

Ufukta görünen gemiyi işaret ettim. Bütün korsanlar manzarayı görüp şamata yapmak için aceleyle küpeştelere yapıştı. Yelkenleri fora edip rüzgârı yakaladılar ve Rahibeler Gemisi'yle olan buluşmamıza doğru yol almaya başladık.

RAHİBELERİ YEME KONUSUNDAKİ BAKIŞ AÇIM

Bana kalsa onları yemezdim. Eğer ki seçim yapma özgürlüğümüzün olduğu, seçeneklerin önümüzde sıralandığı bir dünyada yaşıyor olsaydık; ben rahibe yemeye karşı çıkardım. Her ne kadar lezzetli olsalar ve benim de karnım zil çalıyor olsa bile.

Seçme şansım olsaydı yemezdim. Güçlü, dost korsanlar yüzlerinde gülücüklerle el sallayıp gayet nazik bir biçimde selam vererek rahibe gemisinin bordasına yanaştığında sanmıştım ki... Ne bileyim işte. Gördüklerimden daha farklı şeyler olacağını sanmıştım.

Hayatım boyunca bir günde bu kadar çok kadının ırzına geçildiğini hiç görmemiştim.

Bu hayattan öylesine bezdim ki...

Babam küçükken babaannem ona geçmişe dair inanılmaz hikayeler anlatırmış, ben küçükken babam da aynı hikayeleri bana anlattı. Zahmetsiz Zamanlar'a, Eşya Devri'ne dair hikayeler, yani herkesin hayatta ne yapacağına kendisinin karar verdiği dönemlere. Boktan, yoksulluktan önceki dönemlerde en küçük insanlar bile inanılmaz derecede zengin, varlıklı, mutlu ve ahmakmış. Babamın anlattığına bakılırsa babaannemin gençliğinde, hayat sonsuz bir seçenekler şöleniymiş; adeta acayip isimleri olan seçeneklerden bir ziyafet gibiymiş: Doğru, Yanlış, Demokrat, Cumhuriyetçi, Savaş, Barış, Normal, Kurşunsuz.

Hayatının her bir gününde, sabahtan akşama kadar dünyanın garsonları babaannemin masasına dumanı tüten tepsilerde hoş, lezziz, birbirinden cazip yaşam tarzları servis ederlermiş. Bu seçeneklerin her biri de sınırsız imkanlarla dolu ve taptazeymiş. Babaannemin tek yapması gerekense aralarından beğendiklerini seçmekmiş! Ne hayat ama! Tahayyül edebiliyor musunuz?

Tecavüz ve Yağmalama Halk Komitesi biçare rahibeleri haşlayıp etlerinden kıyma yaparken, önce giysilerini çıkartıp sonra da derilerini yüzerken korsanların çılgın kahkahaları kadınların çılgınlıklarını bastırıyor, güverte döşemeleri dökülen kanlarla kararıyordu. Bu rezaleti daha fazla izleyemeyeceğimi fark ettim.

Kafamı çevirince diğer geminin bayrak direğinde bağlı duran adamla göz göze geldik. Asılı durduğu direk, adamın kanıyla kıpkırmızı boyanmıştı. Buna rağmen adam hâlâ yaşıyor gibiydi. El ve ayaklarındaki yaralardan yol yol kanlar akıyordu. Daha yakından bakınca etine batmış tırnakları ayırt edebildim.

Bu vaziyete nasıl düştüğünü sordum ama bana cevap vermedi. Yalnızca merhamet etmem için yalvardı.

“Lütfen bayım” diye hırıltılı, boğuk bir ses duydum. “Lütfen kız kardeşlerimi bağışlayın. Onların yerine beni yiyin! Yemin ederim ki son derece lezziz ve doyurucuyum! Ben bedenimi sizlere seve seve bağışlarım ama yeter ki kadınlara acıyın. Onlar masum ve temiz! Ben son derece körpe, tazecik ve

sihir doluyum! Tek bir bedenle hepimizi doyurmaya muktedir olurum. Lütfen onları bırakın! Eğer onların yerine beni yerseniz sonsuza dek yaşarsınız!”

Bunları sorması gereken insanın ben olmadığımı anlattım.

Kısa bir süre sonra Halkın Kaptanı direktteki bağları kesip adamı Bayan Teeth’e yem olarak attı.

Şöyle bir gerçek var: Ben dünyadaki herkesten tamamen farklıyım, ama neden böyle olduğu önemli değil. Eğer babaannemin devrinde yaşasaydım, yani seçeneklerle, “ya o ya şu”larla dolu bir dünyada varolsaydım, Halkın Kaptanı olabilirdim. Öyle bir dünyada yaşayabilir, büyüüp serpilebilirdim. Doğru yoldan hiç şaşmazdım. Tabii önümde o kadar çok seçenek olunca korkunç, berbat bir yola da sapabilirdim. Eğer rahibe yemeyi seçseydim ölene kadar cesurca rahibeleri yiyip bildiğim yoldan şaşmayabilirdim. Hep burnunun dikine giden bir yapım var. Atalarımın karar verme yeteneği hâlâ damarlarımda akıyor. Eğer seçebilseydim, seçtiğim yola baş koyabilirdim.

Fakat seçilmeye değer bütün seçenekler çok uzun zaman önce bok rengi denizin dibini boyladı.

Yaşamak mı Ölmek mi?

Öldürmek mi Öldürülmek mi?

Açlıktan ölmek mi Rahibeleri yemek mi?

Şimdi menüde kalan tek seçenekler bunlar.

Aimless hiç rahibe yemedi. Benden daha aç olduğunu biliyordum ama onların etini yemeyi reddetti. Gün batımında Dans Alt Komitesi üyeleri ağır ateşte sadece Aimless için şişte rahibe ayağı pişirdiler ve yemeğini ona mücevherlerle bezenmiş bir tabakta sundular. O zaman bile bu teklifi geri çevirdi. Aimless’ın geminin kış tarafına güçlkle tırmanıp Martha Hilton-Trump’ın başına doğru dikkatlice eğildiğini gördüm. Reddedilen korsanlar yemeklerini onsuz yediler ve onu takip etmeye kalkışmadılar.

Martha Hilton-Trump’ın gözleri hâlâ bok rengi denize dönük olduğu için Rahibe Gemisi’ne yapılan hiçbir şeyi görmemişti. Acaba duymuş muydu? Aimless’ın ona ne anlatacağını çok merak ediyorum.

Aimless gitar çalmayı bıraktı. Ay ışığında Martha Hilton-Trump’ın yüzen kafasında bağdaş kurup oturduğunu gördüm. Martha’ya bir şeyler fısıldıyordu ama ne olduğunu duyamadım.

Bu gece yıldızlardan nefret ediyorum. Bu gece yıldızlar, karanlığın içindeki çirkin sevimsiz çatlaklara, defolara benziyor. Bana onlar bile yardım edemez, zaten hiç edemediler. Bu gece Bayan Teeth’in, adamın birinin kemiklerindeki iliği emmesini izlerken bir yandan da halatlardan oluşan yatağında baş aşağı vaziyette sallanıyorum. Bu sırada suyun üzerinde duran devasa şişman kadın feryat ediyor, çılgın korsanlar kahaahalar atıyor ve bitmek tükenmek bilmeyen bok deryasının leş gibi korkusu her yanı sarmış durumda. Bu gece gözlerimi bok rengi denize dikmiş bakarken rahibe gemisinin cayır cayır yanışını izliyorum. Bana düşen rahibe parçasını yiyor ve Balina Gertie’nin beni buradan indirmesini bekliyorum.

EN BOKTAN GÜNÜN SABAHI

Bu sabah gökten bok, laptoplar, çok amaçlı Leatherman çakıları ve kan yağdı. Sanırım elime çarpan laptop yüzünden bileğimde bir kemik kırıldı. Leatherman çakılarından biri Kaptan Köşkü'ndeki lombozu kırdı. Kaptan Slasher-Jones bir hışımla köşküden fırlayıp benden rapor istedi.

“BOK GÖRÜNDÜ KAPTANIM!” diye haykırdım. “BOK VE LAPTOPLAR!” Ben bayrak direğinde sallanmaya devam ederken bütün tayfa fırtınayı atlatacak için bir köşeye saklandı. Hayır mı şer mi bilmem ama hâlâ hayattayım.

Şişman insanlar geri döndü. Kızıl gökyüzüne teleskopumla baktığımda çok, çok yükseklerde bir araya geldiklerini görüyorum. Tıpkı biz bütün eşek arılarını yemeden önce ürkmüş eşek arılarının yaptığı gibi. Şişman insanlar geri döndü ve çok öfkeli.

Bu sabah bağırarak Aimless da dahil olmak üzere bütün tayfayı bu durumdan haberdar ettim fakat Aimless'ın işi başından aşkın. Gözetleme noktandan görebildiğim kadarıyla Martha Hilton-Trump'ın devasa kafatasında bir boşluk açıp kadının kafasının içine girdi. Orada ne yaptığını bilmiyorum ama Martha'nın babaşkosuna yakalanmasa iyi olur.

Hiç kimse şişman insanları özlememişti ama yine de geri döndüler.

Fırtına dindikten sonra Bayan Teeth güvertede çok amaçlı bir Leatherman çakısı bulup üzerindeki kanı ve boku yalayarak temizledi. Şimdi ne zaman Kaptan ortalarda görünmese çakının içindeki mini testereyle benim bayrak direğimi kesmeye çalışıyor. Derinden derinden gelen sürekli sürttürme sesi direkte yankılanıp kulaklarımda çınlıyor. Gıcır, gıcır, gıcır. Kırt, kırt, kırt. Direği tamamen kesmesi çok uzun sürecek ama Bayan Teeth bir hayli inatçıdır.

Bayrak direğimi zarifçe keserken bana bakıp bitişik gözlerini kırıştırıyor ve ne zaman aşağıya inip onunla evleneceğimi soruyor. Ve onu ne zaman becereceğimi.

Daha önce de söylediğim gibi benim en büyük sorunum dürüstlük. Sorusunu yanıtlıyorum: Yüz yıl bile geçse bu dediklerinin hiçbirisini yapmayacağım.

Kırt, kırt, kırt. Gıcır, gıcır, gıcır.

Kırık bileğim adeta küçük bir şişman insan kadar şişti. Sağ elimi kullanamıyorum. Sol elimle üzerimdeki halatları sıkılaştırıyorum, kendimi olabildiğince sıkı bir biçimde bayrak direğine bağlamaya çalışıyorum.

Korsanlar artık gülmüyorlar. Saplı kancalarını ve zıpkınlarını bileyip savaşıma hazırlanıyorlar. Tayfa demir topları ana güverteye çıkartırken Halkın Kaptanı da pruvadan doğru bağırarak etrafa emirler yağdırıyor. Bok lekeli yelkenler güçlü rüzgarla dolup tef gibi gerilmiş. Kaygan sulara doğru yelken açarken bayrak direği gıcırıyor ve esniyor.

Gıcır, gıcır, gıcır.

HALKIN KAPTANI'NIN TEKLİFİ

Rüzgar uğulduyor. Yelkenlerin çatırtısı kulaklarımı ağrıtıyor. Öfkeli kara bulutlar kızıl göğü dolduruyor; bok rengi deniz ise durmadan çalkalanıyor, kabarıyor.

Halkın Kaptanı elinde kılıcı ve bir şişe votkayla ağır adımlarla güvertede volta atıyor. Bir yandan da Tecavüz ve Yağmalama Halk Komitesi'ne ilham vermek için bir konuşma yapıyor.

“Yoldaşlar,” diyor, “Kafanızı kaldırın da göğe bir bakın hele! Nasıl da titriyor, gören de zanneder ki üzerimize çökecek! Bakın da görün Gökyüzü bile bizim tavrımız karşısında huşu içinde ürperiyor!”

“Yoldaşlar, şu denize bakın! Nasıl da şahlanıyor! Nasıl kükrüyor! Bakın da görün Bloody Hatchet dalgaların yüreğine nasıl korku salıyor!”

“Yoldaşlar, etrafınıza bakın; dehşet saçan gemimize, zalim kılıçlarımıza, ağır toplarımıza ve upuzun, tüyler ürperten zıpkınlarımıza! Kıçta yığılmış rahibe etlerine bakın, topların yanında kazanlarda kaynayan kanlara, kaynar kana batırılıp ateşlenmeye hazır toplara, yani rahibe kellesinden şu yığınlara! Sizce de dehşetli bir izlenim bırakmıyor muyuz? Sapına kadar korsan değil miyiz?”

“Yoldaşlar! Size vadettiğim gün bugündür! Bugün şişman göklere savaş ilan ettiğimiz gündür! Bugün cennetin kapılarına hücum ettiğimiz gündür! Bugün Tanrı'nın gözlerine sıçacağız ve ebedi varlığı yiyip kendimize ziyafet çekeceğiz! Gök kubbeyi yağmalayacağız! Cennet bahçelerini talan edeceğiz! Kudretin suratına osurup kaderin ağzına işeyeceğiz!”

“Bazıları ölebilir. Yoo, çok sayıda kişi ölebilir. Yoo, yoo, size söz veriyorum, herkes ölebilir. Yoo, bu bile doğru değil. Siz Halkın Yaramaz Kerataları, şunu bilin ki hepimiz çoktan geberdik bile! Hepimiz ölüyüz, zaten bizimki de bir hayalet gemi değil mi? Bok rengi denizden boğulmuş ruhları avlayıp onlara mutluluk için son bir şans bahşeden bir gemi!”

“Bugün Bloody Hatchet'in unutmak üzere evine doğru yelken açtığı gündür! Unutmaya ve mutluluğa!”

“Yoldaşlar! Sizlere bir teklifim var! Çarpışalım, savaşalım, gerekirse ölelim! Halk adına! Halkın mutluluğu uğruna! Adalet uğruna! Özgürlük uğruna! İntikam aşkıyla! Aranızdan kimler bu teklifime destek veriyor?”

Tayfadan coşkulu bir tezahürat duyuldu.

“Aranızdan kimler bu önergeyi komite gündemine almayı uygun görür?”

Tayfadan yine bir tezahürat koptu.

“Aranızdan kimler bu önergeye öncelik verip gündemin ilk sırasına taşır?”

Yine tezahürat.

“Aranızdan kimler bu önergeyi tartışmak ister?”

Daha sonra Halk Komitesi, Kaptan’ın önergesi için gizli karar sürecini başlatınca epey bağrıış çağrıış ve karmaşıa yaşandı. Önerge onaylandı, kayıtlara geçirildi, üzerinde değişiklikler yapıldı, tekrardan onaylandı ve kayıtlara geçirildi. Hiçbir itiraz bulunmamasına rağmen müzakere uzatıldı. Önergenin mali ve çevresel sonuçları tartışıldı. Herkesin parmakları kıpır kıpırdı. Son derece sıkıcı bir müzakereydi. Bu esnada Bayan Teeth de testeresiyle direğimi kesmeye devam ediyordu. Gıcır, gıcır, gıcır.

Bir ara Aimless’ı gördüm. Martha Hilton-Trump’ın denizin yüzeyindeki yanmış kafasında oluşturduğu bölmeden bana el sallıyordu, belinden aşağısı Martha’nın kafasının içinde olduğu için görünmüyordu.

Martha Hilton-Trump’ın şişman, yanmış cesedinin suda öncekinden çok daha yüksekte durduğunu fark ettim. Bir de Martha’nın ses tonunu andıran mekanik bir mırıltı, bir gurultu duydum.

Aimless orada ne haltlar karıştırıyor acaba?

Şişman insanların öfkesi katlanarak artıyor. Bulutlarda kahverengi-siyah arası renkte dumandan ejderhalar oluşuyor, yıldırımlarınsa eli kulağında. Üzerimize sıcak sıcak ishal çiselemeye başlıyor. Korsanların iki saat boyunca kahkahalar ve bağrıış çağrıış içinde geçen referandumları nihayet sona erdi.

Neticede mesele çözüldü: Korsanlar gökyüzündeki şişman piçlerle ölümüne savaşacaklar.

Bence Bayan Teeth de hatırı sayılır ölçüde ilerleme kaydetti. Fırtınalı deniz gemimizi savurdukça direğim hiç sallanmadığı kadar sallanıyor, bazen de tahtanın ufak ufak çatırdadığını işitiyorum.

Gıcır, gıcır, gıcır.

Martha Hilton-Trump hiç de hayra alamet olmayan sesler çıkartıyor: Vızıltılar, emme sesleri, şıkırtılar, tıkırtılar. Aimless da Martha’nın içinde bir yerlerde; deli çocuk, kim bilir yine ne işler çeviriyor... Ara ara Martha’nın kafasından aceleyle çıkıp sırtında koşuyor, kadının kocaman yanmış kalçalarının altında denizde bir yerlere gözünü dikeyor, sonra da geldiği gibi koşturarak kafasının içine geri dönüyor. Tabii bu arada bana el sallamayı da ihmal etmiyor.

NİHAİ BOK FIRTINASI

İşte başlıyor. Bokla kaplı kuzu derisinden jant kapakları gökten düşüp güverteye çarpıyor. Boka bulanmış iPhone'lar da peşlerinden. Tayfa kılıçlarını göğe savurarak sağanağın yönünü değiştirmeye çalışıyor. Adamlar bundan daha kötülerini de görmüşler.

Çok geçmeden gökten My Little Pony'ler yuvarlanmaya başlıyor, tabii onlar da boka batmış. Düşer düşmez güvertede oradan oraya atlayıp sıçramaya başlıyorlar. Bir tanesi minicik plastik toynaklarıyla kafama bir şaplak indirdi. Sanırım kulağımın arkasından ince ince kan akıyor, ya da sadece ishaldir.

Boka bulanmış masa oyunları mı ararsın, lazımlıklar mı ararsın.. Her türlü şey tepemize yağmaya devam ediyor, tayfa ise gülüp geçiyor. Gerçekten de durum çok fena sayılmaz. Hepimiz bundan daha kötü fırtınalar gördük.

Şişman insanlar kuvvetten mi düştüler diye merak ediyorum. Güçlerini bir türlü geri kazanamadılar mı acaba?

Fakat sonra da çocuk bisikletleri düşmeye başladı. Boka bulanmış ve taş gibi sertler; güverteye vurduklarında ise pembe plastik parçaları ve çelik iskeletleri parçalanıp ortalıkta fırlıdak gibi dönmeye başlıyor. Doğrudan bir korsanın kafasına düşünce adam ezildi. Başka bir adamın gırtlığına plastik atlarla süslü bir kazık batıyor. Şarapneller vızır vızır havada uçuşuyor. Sekip gelen bir Spider-Man zincir mahfazası Kaptanı yere seriyor ama neyse ki adam tekrardan ayağa kalkmayı başarıyor. Gözlerinden kan fişkirirken "Savaşın yaramaz keratalar!" diye haykırıyor ama bu esnada pembe ve siyah metal yağmuru küpeştelere ve güvertenin doğramalarını parçaladığından dolayı akıllı korsanlar güvertenin altına çömelip saklanıyorlar. Bordada yalnızca Kaptan, Bayan Teeth ve ben kalıyoruz. Tehlikenin farkında olmayan Bayan Teeth hâlâ küçük testerisini direğe çılgınca sürttürmekle meşgul. Kan toplamış ellerini ve gözlerindeki deliliği buradan seçebiliyorum.

Yanlamasına düşen pembe bir çocuk bisikletinin bana doğru geldiğini görüyorum, gidonunda asılı şeritler tiz bir ses çıkartıyor! Tam ayağımın altından şiddetle direğe çarpıyor. Göçen tahtanın sert çatırtısıyla birlikte direk iyice eğiliyor.

Gökten küçük kız çocuklarının bisikletlerine binmiş bir halde ölüm yağarken Halkın Kaptanı da pruvada dikilmiş, kalan tek gözüyle katliamı teftiş ediyor. Bayrak direğinin sallandığını görüyor ve bunca zaman sonra ilk defa Bayan Teeth'in elindeki çürük bıçakla ne yaptığını fark ediyor.

Bayan Teeth'in onu neden reddettiğini anlaması uzun sürmüyor. Kadının kime takıntı yaptığını, neden bayrak direğinin dibinden hiç ayrılmadığını ve nadiren kendisinin yanına geldiğini bir çırpıda anlıyor. Aşkın neler kadir olduğunu görüyor.

Kaptan Slasher-Jones bir hışımla güverteyi aşip kılıcını çekiyor. Sevdiği kadının kellesini uçuruyor, geriye sadece yürek burkan bir çığlık havada asılı kalıyor. Bayan Teeth'in gudubet kafası kırık küpeştelere arasından yuvarlanıp bok rengi denizi boyluyor, bu sırada bile hayvani gözleri

bıkıp usanmadan beni kesiyor.

Kellesi uça da kafasız bedeni yamuk bayrak direğine yapışık kalıyor ve küçük metal testeresini sürttürmeye devam ediyor.

Gıcıır, gıcıır, gıcıır.

Nihayet fırtına sona erdi. Gökyüzünde, tam tepemizde parlak turuncu bir ışık, bulutlarda delik açarak gözden kayboluyor. Bu esnada uğultulu, güçlü bir rüzgar yırtık yelkenleri çekiştiriyor. Bulutlarda açılan delik giderek genişliyor ve teleskopla baktığımda şişman ayaklarında kocaman Prada ayakkabıları, yarım dünya kadar bedenini saran spor Dolce & Gabbana ceketini, asabi ve sarkık boynunu saran devasa Tommy Hilfiger kravatı ve çatık kaşlı şeytani suratında kafam kadar Gucci gözlükleriyle onu görüyorum... Beş paralık boktan ömrümde gördüğüm en büyük, en şişman, en çirkin, en acımaz şişman insanı... Bitmek üzere olan ömrümden bahsediyorum.

Babişkosu sonunda gelmek üzere olan Martha Hilton-Trump'a bakıyorum.

Fakat şimdi Aimless, Martha'nın kafasındaki bölmeden el sallarken fark ediyorum ki kadının vücudu yavaşça yükseliyor, şişmanlıyor, havayla doluyor ve anlıyorum ki çılgın Aimless gerçekten de onun içinde bir şeyleri tamir etmiş. Martha Hilton-Trump dalgaları aşılıyor, üzerinden boklar damlarken havada gezinmeye başlıyor.

Kaptan, gerçekleşmek üzere olan aile saadetini şaşkınlıkla izliyor. Martha Hilton-Trump'ın yanmış vücudu uçarak yanımdan geçerken Aimless, Martha'nın kafasının üstünden bana halat koleksiyonunun püskülleşmiş ucunu fırlatıyor. Sağlam kalan elimle güçsüz bir biçimde halata asılıyorum.

Rüzgarın uğultusunu bastırmaya çalışarak "Aimless!" diye bağıyorum, "Ne yapmaya çalışıyorsun? Seni gebertecekler!"

"Seyahate çıkıyoruz!" diye cevap veriyor. "Bizimle gel! Hepimize yetecek kadar yer var!"

"Gertie ne olacak?" diye soruyorum. "Bir balınaya aşık değil miydin sen?"

Bir süreliğine rüzgarın uğultusuyla motorların gürültüsünden başka bir ses duyulmuyor.

"Gertie muhteşem bir kadın," diyor. "Ama Martha'yla aramızda gerçekten özel bir bağ oluştu. Burada bir mutfağımız bile var, o derece!"

Bayrak direği sallanıyor ve çatırdıyor. Kellesi uçmuş kadın var gücüyle testeresini sürttürmeye devam ederken Kaptan da gözünü ayırmadan şaşkınlık ve dehşet içinde onu seyrediyor.

Aşk! Aşkı yakamazsın, yiyemezsin, ona güvenemezsin, onunla tartışamazsın veya onu tanımlayamazsın. Aşkı öldüremezsin bile! Aşk boğazına bir kez yapışmaya görsün, daha ne oluyor demeye kalmadan insanı tutar da boklu denizlere fırlatır.

Bir avuç bokumu on kova Aşka değişmem, bu da böyle biline.

“Elimizi çabuk tutmalıyız,” diye bağırdı Aimless. “Halatı beline bağla, ben seni çekeceğim. Burada bir kanepemiz ve mini barımız var!”

“Sıçarım mini barına!” dedim. “Ben Gertie’ye aşık oldum! Gidip onu bulacağım!”

Bu acınası gerçeği kabul ettikten sonra Aimless’in uzattığı halatın ucunu bıraktım. Elimden kurtulan halat döne döne güverteye doğru sallanmaya başladı.

Korkunç şişman baba gözlerini aşağıya dikmiş vaziyette, parmaklarını bir kenetleyip bir açarak, güneş gözlüklü suratında ekşi bir ifadeyle adeta zehirli bir bulut gibi üzerimize çöktü. Şişman kederli sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyor:

MARTHA!

Aimless omuz silkip tekrardan yeni kız arkadaşının kafasının içine girdi ve Babişkonun yanından hızla geçip bir roket gibi göğe fırladılar.

Bu esnada Kaptan Slasher-Jones’u engellemek mümkün olmadı. Aimless’in halat koleksiyonunun öbür ucunu yakaladı ve maharetli elleriyle halatı pruvadaki sağlam pirinç çapaya bağladı. Halat çekildiğinde gemi şiddetli bir biçimde sarsıldı ve kırık bayrak direği sağa sola sallandı, ben de geminin öbür ucuna doğru savruldu.

Bok rengi denizi seyrederken gözlerim sevdiceğimi arıyordu.

Martha Hilton-Trump’in motorlarının şiddetli gürültüsüyle birlikte Bloody Hatchet gıcırdayıp sarsılarak Martha’nın peşi sıra okyanustan çıkıp göğe doğru yol almaya başladı! Korsanlar şaşkın bir şekilde alt güverteden dışarıya bakıp neler olduğunu anlamaya çalışırken Halkın Kaptanı kahkahalara boğulmuştu. Aimless’in eski püskü halatlarını birbirine bağlayan düğümler gerildikçe titriyor, ağır yükün altında zorlanan halat iplikleri çatırdayıp buruluyordu. Rüzgar uğulduyordu.

Şimdi şişman babanın suratının yanından geçerek yükseliyoruz, adamın kafası geminin iki katı büyüklüğünde. Şişman adam güneş gözlüklerini çıkartıyor. Göz çukurlarında göz yerine birer tane kanlı, öğütücü metal ağız var. Gördükleri karşısında dehşete düşmüş kızını çok seven bir baba olarak üçüncü ağız şaşkınlıktan açık kalmış:

MARTHA!

Şişman güdük elleriyle bir hışımla gemiyi yakaladı. Kaptan Slasher-Jones güvertesini tırmalayan kocaman şişman parmakları kementle yakaladı. Şişman adamın bileğinde takılı üç adet dev Rolex'in tiktakları yankılanıyordu.

“Şimdi yoldaşlar, şimdi!” diye bağırdı Halkın Kaptanı. Bunu duyan Tecavüz ve Yağmalama Komitesi'nin çılgın korsanları alt güvertede saklandıkları yerlerden çıkıp korkunç elin üzerine toplandılar, eli bıçaklamaya ve kılıçlarını savurmaya başladılar. Bıçaklayıp, kılıçla keserek ve kumaşı ateşe vererek kocaman spor ceketin kolunun içine tırmanmak için adamın şişman bileğinden faydalandılar. Kaptan Slasher, şişman babanın parmaklarını daha kalın halatlarla sarıp halatları takoza bağladı. Bu arada başka iki korsan da adamın tırnaklarıyla etinin arasına kızgın zıpkınlar sokuyordu.

Martha Hilton-Trump havada yükselirken içindeki kuvvetli düzenek hâlâ epeyce gürültü çıkartıyor ve zorlanıyordu ama göğe yükselişimiz devam ediyordu. Eski püskü ve düğümlemiş çekme halatı birden geriliyor ve sarsılıyordu. Şişman baba çaresizlik içinde kıvranıyor, haykırıyordu. Öylesine şişman ve hantaldı ki sol kolu sağına uzanamadığı için tutup kendi elini kurtaramıyordu bile. Kahkahalar atan korsan topluluğu adamın koluna tırmanıp, oradan da boynuna ve başına doğru ilerliyordu. Şişman adam hiçbir şey görmeden sağa sola yalpalıyor, gemimizi tutup tekrar tekrar koca göbeğine çarparak üzerine tırmanan saldırganları ezmeye çalışıyordu. Geminin teknesi yarıldı, yük platformları çatırdadı, pruva kendi üzerine katlandı, şimdi de bayrak direğim bariz biçimde tekneden ayrılıp kırık güverteye yuvarlanırken bir yığın halata ve germe aletine takılıyor. Bu arada biz göğe doğru mütemadiyen yükselirken Kaptan Slasher-Jones da pirinç takoza tutunmuş, kahkahalarını birbiri ardına koyveriyor.

Altımda alabildiğine uzanan okyanusa bakıyorum, tamamen bok rengi ve hiç tekin görünmüyor. Görünürde ne en ufak bir kara parçası, ne temiz bir şey ne de tutunabilecek güvenli bir yer var.

Martha Hilton-Trump ile babası bütün güçleriyle birbirlerini çekiyorlar. Aimless yükseklerden doğru benim adımla çağırıyor:

ÇİZBURGER! İPİ KES!

Ben mi? Ama ben hâlâ bu direğe bağıyım ve kıpırdamam mümkün değil. Direk güvertenin etrafında savruluyor, Bloody Hatchet göklerde şahlıyor, şişman baba can acısından ve panikten uluyor, korsanlar şişman adamın yüzünde ve saçlarının arasında dolaşıp bir yandan gülüyor bir yandan da onu bıçaklamaya devam ediyorlar. Bütün bunlar olurken benim kırık elim zonkluyor.

Şimdi de Bayan Teeth'in başsız bedeni hiçbir şey görmeden sendeleyerek bana doğru geliyor, el yordamıyla bayrak direğini bulmaya çalışırken küçük keskin testeresini havada savurmaya başlıyor. Kafasını kesseler beni rahat bırakmıyor!

Aşk böyle bir şey işte!

Kaptana sesleniyorum: “İpi kes!”

Tek gözlü Kaptan suratında acı bir gülümsemeye bana dudak büküyor. “Bokunda boğul, seni kalles yosun!”

“Lütfen Kaptan! İpi kesin! Çok yükseğe çıkıyoruz!”

Kaptan bana boş kalan elinin orta parmağını gösteriyor. “Sen gel de buna çık leş kargası! Seni güverteye sıçan mağara adamı!”

Acı kahkahasındaki hüznü fark ediyorum. Gözlerini dikmiş şaşkın şaşkın bana bakarken “Senin ne özelliğin var yahu!” diye haykırıyor. “Sende insanlığın zerresi bile yok! Söyle o kadın senin neyine vuruldu, seni budala herif? Hem de burada benim gibi bir Halkın Kaptanı dururken! Ben onu böylesine severken!”

Derken kocaman piriñ takozu serbest bıraktı, kanlı kılıcını çekti ve havada yükselen güvertenin öbür ucundan bana doğru tırmanmaya başladı. Kana susadığı tek kalan gözünden okunuyordu.

Aşk böyle bir şey işte!

ÖLMEK ÜZEREYİM

Ölümümün aşağıdaki berbat yollardan biriyle gerçekleşmek üzere olduğu kesin:

Kafasız deli bir kadın tarafından tecavüze uğrayabilir ve testereyle paramparça edilebilirim.

Sallanan bayrak direğiyle uçan gemi arasında ishal tarafından ezilebilir veya kırık, bükülmüş döşeme tahtalarından birinin ucuna takılabilirim.

Halkın Kaptanı kıskançlıktan beni ortadan ikiye bölebilir.

Tıpkı babamı yedikleri gibi şişman baba da beni yiyebilir.

Eğer daha fazla yükselirsek uzayda oksijensizlikten boğulabilirim.

Bok denizine düşüp boğulabilirim.

Kuvvetle muhtemel ölümüm ise yukarıda yazdıklarımın çok kısa bir zaman diliminde ardı ardına gerçekleşmesi şeklinde olabilir.

Ölmeyi daima umut etmişimdir ama hiçbir zaman ölümümün güzel bir yolla olacağına dair umut beslemedim. Hatta artık son zamanlarda ölümü dört gözle bekliyor; bu zalim, yorucu, manasız yaşamdan kurtulmanın hayallerini kuruyordum.

Fakat ölmeden önce son bir dileğim var! Bir seçim yapmak istiyorum, tek bir seçim. Şu berbat hayatı sürdürme alışkanlığı ve bağırsaklarımdaki dinmek bilmeyen açlığı doyurmak dışında bir sebepten ötürü bir şey yapmak istiyorum.

Hiç kimse istediklerini veya hak ettiklerini elde edemiyor. Hiç kimse artık hiçbir şey elde edemiyor, tabii şişman insanlar dışında. Geri kalanlar içinse bu dünya bok ve acıyla dolu bir cehennemden ibaret; burası yalnızca delilerin yaşaması için uygun bir ortam.

Ama ben bir seçim yapmak istiyorum! Benim kısa süreli ıstırabım sonucunda bu dünyaya dair bir şeyin değişmesini istiyorum. Ardımda bir iz bırakmadan ölmemi istemeyin benden! İsterseniz bana bencil diyin ama tek dileğim bu dünyada küçücük de olsa kalıcı bir değişikliğe imza atmak. Aklınıza gelebilecek herhangi bir değişiklik bile iyileşmeye dair bir adım olacaktır.

Şişman baba kıvranıyor, gemi havada yükseliyor, bayrak direği yerinden fırlayıp yuvarlanıyor ve birdenbire Kaptan, Bayan Teeth'in bedeni, bayrak direği ve ben pruvadaki büyük pirinç takozun üzerine üst üste yığılıyoruz. Kollarım sıkışıyor, elimdeki ağrı ıstırabın daniskası! Yine de biraz gerinince uzandığım yerden enseme Martha Hilton-Trump'ın çekme kablolarındaki düğümüne yaslayabiliyorum.

Aramızda yeniden dengesini sağlayıp bıçağını bulan ilk kişi Kaptan Slasher-Jones oluyor.

“Öldür beni Kaptan!” diye haykırıyorum! “Kes şu gariban gırtlığımı!”

Bayan Teeth sendeleyerek ayağa kalkarken pis testeresini havada savuruyor. Kadının ense kökünden akan kurumuş kanları görüyorum.

“Al beni Bayan Teeth!” diye bağıriyorum! “Uçur şu kellemi! Becer beni!”

Kafamı geriye doğru biraz daha eğip Aimless'in halat koleksiyonuna boynumu biraz daha bastırıyorum. Eğer içlerinden biri kafamı uçurmaya kalkarsa düğümü de keserler ve böylece Aimless ile aptal kız arkadaşı özgürlüklerine kavuşurlar.

Fakat sonra Bayan Teeth'in başsız bedeni beni becermek yerine el yordamıyla Kaptanı buldu. Onu vahşice taciz etmeye başladı, adamın cinsel organını avuçluyor, suratını kesiyor.

Kaptan Slasher-Jones ise benim kellemi uçurmak yerine ipi kesiyor.

Göklerde bir halat çatırtısı duyuluyor ve düşüyoruz.

Şişman baba korkuyla kükrüyor. Korsanlar adamın yüzünü kesiyor, kafatasını yarıyor, boğazından aşağı kayıyor ve biz düşüyoruz.

Kaptan ile Bayan Teeth birbirlerini parçalayarak güvertede düzüşüyorlar ve biz düşüyoruz.

Gemi parçalanıyor, bayrak direği yarıyor ve ben boşlukta düşüyorum.

12. Martha Hilton-Trump'ın kömür gibi yanmış bedeni yıldızlı göğe doğru adeta bir roket gibi fırlıyor.

Bense boğulmak üzere boklu denize doğru düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum.

Öylesine mutluyum ki! Ölüme öylesine hazırım ki!

Gertie! Bebeğim! Tatlım! Sana geliyorum!

DENİZİN DİBİNDEN SEVGİLER!

Balina Gertie hayatımı değiştirdi! Bu konuda ciddiym. Eskiden kötümser ve depresifim, şimdiyse yaşamak için kendime bir sebep buldum! Şimdi size çok klişe geldiğini biliyorum ama gerçek aşka dair söylenenler var ya... Onların hepsi doğru.

Denizin dibindeki bu muhteşem yaşam baloncuğunda onunla birlikte yaşıyoruz. Karanlık ve nemli bir yer olduğu doğru ama bizim için burası dünyanın en güzel yeri. Çok güzel ve capcanlı; manzara harika, yiyecekler ağzınıza layık. Su leziz, temiz ve sağlıklı. Ayrıca görünüşe bakılırsa midemdeki mantar da burada nefes almayı başarıyor. Ne kadar şaşırdığımı tahmin edemezsiniz!

Dış görünüşüm de hiç olmadığım kadar iyi. Kilo aldım, cildim temizlendi ve çok iyi yüzme öğrendim. Artık neredeyse hiç öksürmüyorum. Hepsi Gertie'nin sayesinde.

Ne düşündüğünüzü biliyorum: Gertie'nin biraz şişman olduğu doğru. Ama o benim için çok özel!

Bazen birbirimizin gözlerine dalıp şarkılar söyleyerek saatlerce yüzüyoruz.

Arada sırada Aimless ve Martha bizi ziyarete geliyorlar. Ama nadiren, akrabalarına görünmeden sınıvışmaları pek kolay olmuyor. Martha zaman zaman biraz sinir bozucu olsa da onları görmek bizi hep mutlu ediyor.

Bir ara ikisi güneş sisteminde epeyce uzun bir seyahate çıktılar, şimdilerdeyse artık ayın uzak bir köşesinde bulunan bir kratere yerleştiler sayılır.

Aimless her daim kendine bir meşgale buluyor. Martha'yı onarıyor, Martha'nın karnına yerleştirdiği uzay çöpleri koleksiyonunu düzenleyip sergiliyor, mutfağı ve mini barı tamir ediyor.

Ayrıca, hâlâ ara ara tıngırdattığı uyduruk bir gitarı var ve şimdi de davul çalmayı öğreniyor.

Martha da susafon denen bir tür tuba çalıyor ama pek yetenekli olduğu söylenemez.

Aimless ile Gertie aralarında geçen aşk hikayesinden hiç bahsetmiyorlar. Ama hâlâ birbirlerine pek düşkünler. Olayların bu şekilde gelişmesi çok komik.

Hayat güzel, harika ve yüce; Gertie'yle beraber gerçekten çok mutluyuz... Gerçeği söylemek gerekirse tek derdim bazen canım arkadaşım Aimless'ı çok özleyip olmam. Keşke daha sık ziyaretime gelebilse. Buraya taşınmaları için ikisini ikna etmeye çalıştım ama Martha burayı biraz kasvetli bulduğunu söyledi. O da kendine göre haklı.

Çivisi çıkmış boklu dünyanın çöpten dağlarında Aimless'la birlikte denizcilik malzemeleri aradığımız günler şimdi mazide kaldı. Gertie'yi de alıp yeniden oraya taşınmayı sık sık düşünüyorum; Gertie de ailemle tanışır, belki kendimize bir akvaryum bile yaparız. Fakat henüz zamanı değil. Maalesef hâlâ havada uçan güçlü kış delikleri dünyanın içine sığıyor ve dünyayı ölümüne düzüyorlar. Bir tek burada durum farklı.

Ama eninde sonunda şişmanlar kendi boklarında boğulacaklar. Siktir olup gidecekleri güne kadar bekleyeceğiz.

Bu da benim felsefem: Her şey zaten öyle boktan ki, bir değişiklik olacaksa anca iyiye doğru olabilir!